Departamentul de servicii poștale al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07 sau scrieți-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Titlu original (eng.): Always Linda

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DANCER, CAY
Golful norilor / Cay Dancer
Traducător: Cecilia Ionescu
Bucureşti: Alcris, 2005.
ISBN 973-580-254-6
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

CAY DANCER

Golful norilor

ALCRIS
M-94

Vă recomandăm următoarele romane din colecția „EL și EA“:

566. Crizantema sălbatică – Barbara York

Ce catastrofă! Dacă Gussie n-ar fi hotărât să-și căsătorească nepoata cu bogatul Bennett Saker… El este fiul unuia dintre prietenii ei, dar și patronul Kristinei. Și cum el o ia într-o călătorie de afaceri în Bermude, mătușa ei nu se sfiește să facă aluzii la o posibilă legătură între cei doi... ceea ce îl face pe Bennett să se îndoiască de tânăra fată. Cum să-l convingă de inocența ei? În același timp, el este tulburat de candoarea pe care i-o citește în ochii mari și verzi…

567. Fata cu unicorn – Darcy Moore

Tulburată de vestea morții fratelui și cumnatei sale, Claire se hotărăște să meargă pe Coasta de Azur, pentru a-și cunoaște nepotul și nepoata, pe care nu-i văzuse niciodată.

Carnavalul e în toi, atmosfera radiază de căldură și de bucuria de a trăi. Ce schimbare față de ferma din Cornwale, în care fata și-a petrecut întreaga adolescență!

În mijlocul acestui univers sofisticat, Claire se simte puțin rătăcită...

568. Dragostea e doar un capriciu – Linda Smith

Minunata Shanda St. James... Pentru prima oară în viața sa Jake McCade, celebrul miliardar, s-a îndrăgostit. Gelos pe viața ei particulară, fugind ca dracul de tămâie de jurnaliști și de reporteri a ales, în mod ciudat, să se îndrăgostească de o tânără cineastă! Ce contează! Pe această femeie o vrea și știe foarte bine cum s-o cucerească.

Capitolul 1

În mașină, în timpul drumului până la birou, unchiul Lionel discutase, ca de obicei, cu Linda afacerile din ajun. N-o lăsase să spună nici un cuvânt, așa că nu-i putuse vorbi despre scrisoarea primită în acea dimineață. Când o sună prin interfon, pentru a veni în încăperea alăturată, o luă cu un aer hotărât, în același timp cu blocnotesul.

La urma urmei, Tina era fiica lui, iar vestea despre necazurile sale îl privea direct, pe el și pe mătușa Harriet. De fapt, gândi Linda, nu fără malițiozitate, slăbiciunea dragostei materne era singura răspunzătoare de problemele Tinei. „Nimeni nu m-a prevenit“, se lamenta ea în scrisoarea deziluzionată și nostalgică.

Instalat în spatele biroului, unchiul Lionel aștepta gata să dicteze corespondența.

– O clipă, unchiule… îndrăzni Linda.

Acesta ridică ochii, în timp ce frunzărea cu un deget nerăbdător, un pachet de documente, așezată pe masă.

– Da?

– Am primit o scrisoare de la Tina.

– Ah, da? sunt foarte mulțumit. Mătușa ta tocmai începuse să se neliniștească. Ce face? S-a adaptat? Îi place munca sa?

– Nu, răspunse Linda scurt.

– Nu? Ce vrei să spui oare? S-a întâmplat ceva de la prima ei scrisoare? Părea totuși foarte entuziasmată: peisajul și viața din Antile o încântau.

– De-abia ajunsese la Madenina, îi aminti Linda. Nu începuse munca. Nu se înțelege deloc cu șeful său, domnul Napier. După descrierea ei, este un bărbat îngrozitor: o doboară cu treburi care-i depășesc posibilitățile și o consideră în serviciul său douăzeci și patru de ore, din douăzeci și patru. În plus, detestă locul în care acesta a cazat-o, nu suportă hrana din Antile și nu se distrează deloc. Mă roagă să stărui pe lângă tine să-i organizezi repatrierea, cât mai repede posibil. Altfel, amenință că fuge. Unde? Mă întreb, pe această mică insulă... încheie Linda cu bun-simț. În tot cazul, pare realmente disperată.

– Pot să citesc scrisoarea? întrebă Lionel Godwin, întinzând mâna.

– Firește.

Când termină, își împinse ochelarii pe frunte, cu un aer preocupat.

– N-ar fi trebuit s-o trimitem niciodată; este mult prea tânără...

– Și oricum, nu are destulă experiență pentru a fi promovată dintr-o dată secretară de director, continuă Linda. Și atât de departe! În timp ce n-a pus niciodată piciorul în străinătate, în afară de vacanța în Spania!

Unchiul încuviință.

– Mă temeam enorm de asta, spuse el. Dar știu cât ținea la această plecare și cum a încurajat-o mătușa ta, să profite de această ocazie extraordinară.

Linda nu înțelegea nimic. Unchiul Lionel, întotdeauna atât de perspicace și energic în afaceri, era rareori în stare să se opună cu fermitate soției, sau fiicei sale. Așa că, împotriva oricărei precauții, își dăduse acordul, când Tina voise să profite de șansa de a pleca în acea insulă franceză, producătoare de zahăr Madenina.

– Mi-e greu să-l cred pe Craig Napier atât de tiranic, gândi Lionel Godwin, cu voce tare. Se bucură, într-adevăr de reputația unui bărbat intransigent și irascibil; dar trebuia să țină seama de împrejurări și să arate o oarecare indulgență față de o tânără angajată, proaspăt sosită. Îi trebuie un anumit timp să se obișnuiască și cu noua muncă și cu mediul înconjurător, necunoscut. Dacă Tina este în asemenea măsură de decepționată, poate nici nu încearcă măcar să se adapteze... și Craig ne va reproșa că i-am trimis-o.

– Să sperăm că încă nu i-a anunțat decizia ei de a-l părăsi, spuse Linda.

– Regret că nu l-am întâlnit niciodată pe acest om, continuă Lionel. Îl cunosc doar din auzite. În primăvară, când a venit în Anglia, nu ne-am văzut: în acel timp eram în Barbados. Tu ai vorbit cu el doar la telefon, nu l-ai văzut, nu-i așa?

– Nu. I-am comunicat data întoarcerii tale și i-am propus totuși să treacă pe aici, dar a refuzat, pe motiv că are programul extrem de încărcat.

Linda își amintea foarte bine vocea gravă și hotărâtă și scurta conversație foarte pragmatică.

– N-am mai avut vești de la el, reluă, până la acea notă prin care ne ruga să-i angajăm o secretară. De altfel, n-am înțeles niciodată de ce ți s-a adresat ție.

– Nici eu! Deoarece agențiile de personal nu lipsesc! În tot cazul, am fost prost inspirați să i-o trimitem pe Tina. Acum, ce vom face? întrebă, invocând din privire ajutorul nepoatei.

– Hotărârea ei nu ne lasă deloc de ales. Trebuie readusă în țară.

– Și Napier? Nu vreau să-l pun în încurcătură. De altfel, bine voi arăta în fața „Mesei Rotunde!“ Deja mă acuzaseră de favoritism, când am pus-o pe Tina în capul listei...

– În acea perioadă, ai crezut că faci bine, îi spuse Linda, pentru a-l consola. Dar, dacă vrei părerea mea, i-ai cauza mai multe prejudicii domnului Napier lăsând-o pe Tina acolo, chiar dacă ai reuși s-o convingi, ceea ce nu este sigur.

– Hm... Fără îndoială, ai dreptate, medită Lionel.

– Sau...

Dar Linda nu încheie.

– Ce oare? întrebă Lionel ridicând ochii.

– Ei bine... Și dacă ai delega pe altcineva, să îndrepte situația și s-o conducă pe Tina, dacă este necesar? De ce nu eu? îndrăzni.

– Tu? repetă Lionel, uluit. Dar, draga mea copilă, n-aș putea să-mi las niciodată brațul drept! Cine te va înlocui?

Linda îi zâmbi afectuos. Cât era de drăguț! Ce păcat că nu împărtășea aceeași tandrețe și cu mătușa Harriet!...

– Era doar o sugestie, o idee aiurită, preciză ea. Firește, nu cunosc pretențiile domnului Napier și nu voi putea să-mi asum răspunderea afacerilor sale. Totuși, mă laud că sunt o secretară

bună. Pe de altă parte, Kathy este foarte eficientă, va fi încântată să-mi preia sarcinile și se va descurca foarte onorabil

Lionel își repuse ochelarii pe nas și o observă cu atenție.

– Oare ce-ți trece prin cap? S-o înlocuiești pe Tina și să te instalezi în funcția ei?

– Nu în mod permanent. O lună, sau șase săptămâni mi-ar fi de ajuns pentru a forma o fată tânără în loc, dacă bineînțeles, domnul Napier acceptă acest aranjament.

– Hm... Nu ne putem permite deloc să stricăm relațiile cu directorul plantațiilor de la „Frumosul Trandafir", reflectă Lionel.

Rămase mult timp tăcut, apoi dădu din cap

– De acord, încheie în cele din urmă, cercetând chipul Lindei, cu ochi pătrunzători. Nu ești motivată numai de devotamentul față de verișoara ta, nu-i așa? o întrebă cu blândețe. Mi se pare că dificultățile ei ți-au oferit un prilej oportun pentru a schimba atmosfera... În ultimul timp, viața poate n-a fost foarte ușoară pentru tine...

Linda întoarse privirea, jenată.

– Da, mărturisi, probabil din vina mea.

– Cred că nu în întregime. Dar trebuie să încerci s-o înțelegi pe mătușa Harriet. Tina îi lipsește teribil și în ochii ei, tu n-o poți înlocui. În plus, acum ești adultă, la douăzeci și trei de ani; prin forța împrejurărilor, două femeie sub același acoperiș, nu se înțeleg foarte bine. La urma urmei, ești doar nepoata sa prin alianță.

– Tensiunile existau chiar înainte de plecarea Tinei, îndrăzni Linda. Relațiile noastre s-au deteriorat treptat. Desigur, când eram mică, mătușa Harriet era bunătatea întruchipată și voi fi

întotdeauna foarte recunoscătoare amândurora că m-ați primit la voi, la moartea tatălui și a mamei mele.

– Ca să fiu sincer, mărturisi Lionel, mătușa Harriet are o fire foarte autoritară. Când erai copilă, nu v-ați ciocnit niciodată pentru că nu căutai să te răzvrătești împotriva influenței sale dominatoare. Și îți poartă pică de când te descurci singură. Nu-ți iartă că ai eclipsat-o puțin pe Tina. Uneori, situația așteaptă doar o critică și conflictul izbucnește.

– Ar trebui să fiu mai conciliantă, mărturisi Linda, cu un aer vinovat.

– Draga mea, o consolă unchiul, nu poți evita întotdeauna certurile. Eu însumi a trebuit să înfrunt mai multe! Cel puțin, avem o soluție temporară. Vom încerca să-i vârâm mințile în cap fiicei noastre aiurite. Până atunci, pentru Dumnezeu, ocupă-te s-o copleșești cu sfaturi și cu recomandări pe tânăra Kathy Tremayne, pentru că nu știu ce voi face fără tine.

– Haide, nimeni nu este de neînlocuit, glumi Linda. Sunt sigură că vei fi foarte mulțumit de Kathy.

– Rămâne de văzut, mormăi cu amabilitate unchiul.

Își așeză ochelarii pe nas și începu să dicteze corespondența.

***

În timpul celor opt ore de zbor, la douăsprezece mii de metri altitudine, Linda simți rând pe rând, ușurare și teamă.

Scăpase, în sfârșit, de mătușa Harriet și-i învinsese reticențele referitoare la călătoria aceasta. Mama Tinei nu privea cu ochi

buni acest plan, deoarece o credea pe Linda îndemnată de gelozie. În mintea sa, fiica îi suferea pur și simplu de dorul de țară, dar asta nu va dura și, în curând, va fi cucerită de farmecul Caraibelor. Linda nu trebuia, în nici un caz, să se amestece! Cât despre Napier, dacă voia să angajeze o necunoscută, cu atât mai rău pentru el! Asta îi va servi de lecție pentru viitor, atâta tot!

Ce eliberare să nu mai fie nevoită să-i suporte predicile fără sfârșit! Totuși, Lindei îi era puțin teamă: nu știa ce situație va avea de înfruntat....

Bineînțeles, se informase cu grijă, studiase hărți, întrebase oameni care îi puteau da indicații despre Madenina.

Această colonie stăpânită și guvernată de francezi, era situată puțin la est de lungul șir de insule care se întindeau din cornul strâmtorii Florida până la marginea litoralului sud-american. Moneda în curs era francul; populația era constituită dintr-un amestec de creoli, americani și europeni. Bogăția economică a Madeninei se baza în întregime pe exportarea zahărului, din care Netfold and Islay absorbea cea mai mare parte.

Tânărul și ambițiosul Ian Perse, însărcinat cu relațiile publice ale fermei, îi arătă tinerei fete care va fi rolul său în administrarea domeniului „Frumosul Trandafir“. Ian fusese deja la Madenina, în cadrul muncii sale și îi vorbise de asemenea despre viitorul său patron, sau mai exact îi raportase cuvintele altora deoarece nu-l întâlni personal pe domnul Napier.

– Îi cunoști poziția? o întrebase Ian. Conducea „Frumosul Trandafir“ și se ocupa de administrarea sa, pentru proprietar, Roland de Faye. Când acesta din urmă s-a înecat în mare, la bordul vasului său cu pânze, văduva a moștenit domeniul, ca și tutela fiului lui, născut dintr-o primă căsătorie cu o englezoaică. Ea i-a reconfirmat lui Craig Napier funcțiile.

– Doamna de Faye este de asemenea englezoaică? întrebase Linda.

– Victoire de Faye? Nu, este franțuzoaică și, de altfel, nu trăiește pe terenurile sale. Preferă Parisul, Caraibelor.

– Și acest Craig Napier? Seamănă într-adevăr cu acel monstru zugrăvit de Tina?

– Nu poate fi atât de îngrozitor, dar se pare că are un caracter dificil.

– Cum își tratează angajații?

– Nu știu, dar în orice caz, secretarele le schimbă des. Am găsit câte una nouă, la fiecare dintre călătoriile mele!

– Oh, semn rău! comentase tânăra fată, cu o grimasă.

Aceasta fusese ultima lor conversație, înainte de plecarea Lindei. Dar la aeroport, Ian se manifestase printr-un gest mișcător: îi lăsase un mesaj la biroul companiei de avioane, o mică hartă, urându-i noroc. Îl întâlnise la o serată, la sediul societății, iar Ian o invitase apoi, o dată, la cină. Conducând-o la unchiul său, o sărutase și-i murmurase la ureche: „Îmi placi foarte mult. Mi-ar plăcea să te revăd“. Zărindu-i biletul, la aeroport, unchiul Lionel îi spusese nepoatei: „Este un băiat drăguț. Va ajunge departe. Are nevoie de încurajări“. Dar nu precizase de la cine: de la firmă sau de la Linda.

Toată ziua plutise într-un cer strălucitor de albastru, deasupra unei mări calme și fără valuri. Totuși, la apropierea nopții tropicale, avionul se pregăti de aterizare și se cufundă printre nori groși cenușii. Insula scânteia de nenumărate luminițe, dar nu distingea nimic din peisajul devenit confuz. Ieșind de la controlul vamal, tânăra fată fu întâmpinată de o ploaie torențială.

Tina o sărută fără convingere, se interesă despre călătorie și o conduse la o mașină. Linda se temuse că-și găsește verișoara nervoasă și deprimată, dar fu în același timp ușurată și mirată de calmul său. Le aștepta o superbă limuzină gri. Șoferul, din Antile, se înclină în fața lor și le deschise portiera.

– Iată cum este vremea, de când am sosit aici! bombăni Tina, arătând ploaia.

– Suntem în noiembrie, nu este sezonul recomandat turiștilor, remarcă interlocutoarea sa.

– Pliantele turistice nu vorbesc despre asta, protestă Tina. Plaje cu nisipuri de aur, blândul zefir și zile pline de soare... Ce glumă!

Diplomată, Linda schimbă subiectul conversației.

– Cui aparține această mașină splendidă? Doar nu domnului Napier?

– Nu, doamnei de Faye.

– Este aici? Dar credeam...

– S-a întors, o întrerupse Tina. A redeschis Casa Mare, cum sunt numite locuințele plantatorilor de pe proprietățile de trestie de zahăr. „Frumosul Trandafir“ a rămas închisă în timpul sejurului său în Franța, cu excepția anexei, în care locuiește domnul Napier.

– Fiul său este și el aici? întrebă Linda.

– Fiul său vitreg? Nu. Merge la școală în Europa și va veni numai pentru vacanța de Crăciun.

– Această întoarcere la Madenina a surprins probabil toată lumea...

– Probabil. Desigur, Craig Napier știa, dar n-a catadicsit să mă anunțe.

– Craig Napier? Oh, Craig Napier! înțelese Linda. Ar trebui să discutăm serios despre el.

– Dar nu acum, te rog. Când încep acest subiect, sunt de neoprit, o avertiză Tina cu o voce tristă.

– Foarte bine. Și eu sunt cazată la doamna Paul? o întrebă Linda.

Tina nu răspunse imediat.

– Da, o anunță în cele din urmă. Dar nu vom merge imediat acolo. Căpcăunul a ordonat să te conduc mai întâi la biroul său.

– La Casa Mare?

– Oh, nu la el acasă. În birourile administrative, la plantație.

– La ora asta? După o călătorie atât de lungă? protestă Linda. Nici măcar nu m-am schimbat!

– Ordinele nu se discută, replică verișoara sa, cu buzele strânse. În zadar am încercat să-i explic nici măcar n-a ascultat! Și de fapt, nici nu este atât de târziu. Fără blestemații ăștia de nori negri, ar fi încă ziuă.

– Unde este plantația? o întrebă Linda, oftând.

– Destul de departe de oraș, dar relativ aproape de doamna Paul. Se întinde pe kilometri: rânduri de trestie de zahăr cât vezi cu ochii. Este o monotonie să mori!

– Ei bine, iată-te liberă acum, încheie Linda. Te vei putea întoarce acasă.

– Nu vreau să plec, declară Tina cu o voce care de-abia se auzea.

– Ce? exclamă ea, năucită. Ce se întâmplă? Șeful tău și cu tine v-ați împăcat?

– Nu, este încă la fel de odios, dar acum am scăpat de el.

Tina își aținti asupra verișoarei sale ochii mari albaștri, în care strălucea o licărire de provocare.

– Deoarece mă înlocuiești, de ce n-aș putea să mai rămân puțin la Madenina?

– Să lămurim asta, vrei? Am venit doar provizoriu și numai pentru a te scoate din necaz. Rămân secretara unchiului Lionel și voi pleca imediat ce va fi posibil. Pe de altă parte, din ce vei trăi, fără salariu? Vechea ta muncă te așteaptă. Nu te bizui pe scocietate pentru a-ți oferi o vacanță! Cum îi vei plăti chiria doamnei Paul, de exemplu?

Interlocutoarea sa ridică din umeri.

– Tata și mama nu-mi vor reproșa că vreau să profit puțin de Caraibe. Mi-ar plăcea totuși să mă bucur de sezonul frumos! Și, după ce am fost atât de scandalos înșelată, merit să mă odihnesc!

– Unchiul Lionel va fi furios că m-a trimis în ajutorul tău. N-aveai deloc nevoie de el!

– Ați acționat mai ales pentru a nu-l indispune pe Napier, replică Tina cu un aer obraznic.

– Napier? Da, fără îndoială, dar…

Nu termină. Nina îi dădu un cot și arătă cu degetul drept în față.

– Am ajuns.

Mașina se opri în fața unei construcții din lemn, cu un etaj. Linda se încordă. După ce auzise atât de multe pe seama lui, îl va întâlni, în sfârșit pe Craig Napier. Cele două fete tinere coborâră din vehicul. El le aștepta în ușă. Luminată din spate, silueta i se contura în cadrul ușii, dar trăsăturile feței rămăseseră în umbră. Tina făcu prezentările. Bărbatul înaintă și întinse mâna.

– Mulțumesc pentru vizita dumneavoastră promptă, domnișoară Redmond. Intrați, vă rog.

În interior, Linda îl observă cu atenție. Înalt, foarte bronzat, cu frunte lată și pomeții proeminenți, era îmbrăcat într-un stil comod, cu o cămașă din mătase imprimată, peste pantaloni de culoare deschisă. O sprânceană ușor mai ridicată decât cealaltă, dădea chipului său o expresie permanent întrebătoare. Cu ochii foarte frumoși, cu ciudate pete mici verzi, o studia și el pe noua secretară.

Tina îi vorbea și în acest timp Linda se întreba ce impresie putuse produce asupra lui. Nici brunetă, nici blondă, părul șaten-auriu îi cădea pe umeri, câțiva pistrui presărați pe fața cu trăsături regulate, puneau în valoare strălucirea ochilor cenușii. Oricum, după o zi de călătorie, cu siguranță nu era avantajată...

– Trebuie să rămân, sau s-o aștept pe Linda în mașină? întrebă Tina.

– Prezența dumitale nu este indispensabilă, răspunse Craig Napier cu asprime. Cere-i lui Dickson să aducă bagajele din mașină. O voi conduce eu însumi la Barbara Paul, după ce o pun pe scurt la curent cu afacerile.

– Perfect, răspunse Tina, părăsind imediat biroul, vizibil ofensată.

– Sper că reacționați într-un mod mai puțin copilăresc, domnișoară Redmond?

– Sunt cu cinci ani mai mare, dacă asta vă răspunde la întrebare. Am douăzeci și trei de ani.

– În calitate de secretară personală a domnului Godwin, ați fost consultată când a selecționat-o pe această tânără fată incompetentă? Dar poate i-ați susținut candidatura?

Ce să replice la asta?

– Evident, mi-am dat părerea și, mărturisesc, am avut unele îndoieli referitoare la experiența Tinei. Dar nici dumneavoastră nu ați fost foarte explicit în pretenții...

– În mediul de afaceri londonez, se cunoaște perfect rolul unei secretare de direcție, presupun? o întrerupse Napier.

Linda ripostă printr-un contraatac.

– N-am înțeles de ce ați făcut apel la unchiul meu. Agențiile de angajare v-ar fi adus probabil cele mai bune servicii.

– Am vrut să încerc, o dată, o metodă mai directă și să angajez pe cineva la recomandare personală.

– Dar de ce unchiul meu? insistă Linda.

– M-am încrezut în intuiție. Am avut de-a face cu secretara sa la telefon și am fost foarte impresionat de siguranța și eficacitatea ei. Naiv, am crezut că îmi va trimite o fată tânără, de aceeași valoare...

Linda făcu ochii mari.

– Despre mine este vorba! exclamă. Îmi amintesc foarte bine de acea conversație telefonică. Unchiul se afla în Barbados.

– Exact. Dar nu v-am înțeles numele.

– Totuși, în câteva minute, nu puteați judeca...

– Ei bine, mi-am încercat imediat norocul. Cu un rezultat fără valoare, de acord! încheie ridicând sprâncenele.

– În tot cazul, Tina nu este deloc foarte fericită de soarta sa, domnule Napier, reluă Linda brusc, cuprinsă de remușcări de a lăsa să fie astfel tratată verișoara sa.

– Este puțin spus! admise Napier dând din cap. Se smiorcăie fără încetare, se comportă ca o copilă capricioasă și încăpățânată ca un catâr. Totuși, n-o învinovățesc în întregime. I s-o fi umplut

mintea cu fleacuri, iar acest colț din Caraibe, prezentat ca un fel de paradis, populat cu superbi tineri, toți fii bogați de plantatori și partide excelente!

– N-a venit aici cu scopul de a-și găsi un soț! izbucni Linda, furioasă. Oricum, este destul de frumoasă pentru ca, la momentul potrivit, să-l poată seduce pe cel care-i va plăcea! În tot cazul, i-ați făcut cu siguranță zile fripte, deoarece este excesiv de deprimată.

– Nu mi se pare foarte grăbită să părăsească pământul insulei noastre! observă Craig Napier, pe un ton ironic. Dar spuneți-mi, domnișoară Redmond, cum vedeți rolul dumneavoastră în această operație de salvare?

– Ei bine... O voi înlocui provizoriu, pentru a vă permite să luați măsuri noi. Ni se pare că, unchiul vă datorează acest serviciu.

– Într-adevăr și încă mai mult, comentă el aspru. Dar ce garanție am despre competența dumneavoastră?

– Nici una, recunoscu Linda, privindu-l drept în ochi. Totuși, cred că-mi cunosc meseria.

– Sper. Cât timp vă gândiți să rămâneți?

– Am putea să revenim la această întrebare mai târziu? sugeră Linda. Să vedem mai întâi dacă sunteți mulțumit de munca mea; apoi vom lua o hotărâre...

– De acord! Ce salariu primeați la Londra?

Când îi spuse cifra, hotărî:

– Vă ofer dublu, nu din generozitate, ci din cauza situației locale: trebuie să mențin paritatea dintre franc și dolar. Mâine, veți fi liberă. Aici, toată lumea circulă cu scuterul; Tina acceptase deja acest mijloc de transport. Știți să conduceți acest gen de vehicul?

– Da, am unul în Anglia. Presupun că se închiriază în oraș?

– Da, dar veți putea dispune probabil de al Tinei.

Fără să ceară explicații suplimentare, Linda se ridică.

– Asta este tot, pentru moment, domnule Napier?

Apoi, împinsă de o curiozitate irezistibilă, dădu dovadă de obrăznicie:

– Câte secretare ați avut angajate? îl întrebă.

Craig Napier strânse calm hârtiile împrăștiate pe birou, le aranjă într-o mapă pe care o vârî sub braț, și veni să deschidă ușa.

– Mai multe, răspunse în cele din urmă. De ce?

– Asta poate ne va ajuta și pe unul și pe celălalt să aflăm motivele acestor eșecuri succesive, nu credeți?

– Cu siguranță, aprobă Napier. Ei bine, aceste domnișoare au venit pentru ca, mai devreme sau mai târziu, să se amăgească făcându-și iluzii în privința mea. Fie s-au îndrăgostit nebunește de mine, fie și-au imaginat că nutresc pentru ele o pasiune tainică. Cum aceste aiureli dăunau eficacității lor și depășeau limitele toleranței mele, a trebuit să plece toate...

Luată pe nepregătite, Linda râse jenată.

– Înțeleg răspunse abătută. Măcar Tina va scăpa acestei reguli. Farmecul dumneavoastră n-a acționat asupra ei!

Cu mâna pe clanța ușii, Napier observă:

– Și dumneavoastră veți fi a doua excepție! O femeie atât de echilibrată, este la adăpost de asemenea prostii. Totuși, dacă apar cele mai mici simptome, le veți recunoaște cu ușurință. V-am avertizat!

Se îndepărtă pentru a o lăsa să treacă.

Capitolul 2

Ce înfumurare nerușinată! Linda, foarte dreaptă, luă loc alături de el în mașină și se închise în tăcere, pentru a-i arăta disprețul. După un timp, întrebă cu o voce fără inflexiuni:

– Doamna Paul locuiește departe de aici?

– La aproximativ trei kilometri. Tina parcurgea drumul în zece minute.

– Care sunt orele de birou?

– Foarte flexibile, spre marea nemulțumire a verișoarei dumneavoastră! Teoretic, începem devreme, niciodată după ora nouă. La Londra, aveați un program fix?

– De la nouă și jumătate, la ora cinci, sau mai târziu, dacă unchiul nu termina. Tina și cu mine, ne întorceam cu el.

– Locuiați la el, nu-i așa? De ce? Și de când?

– Acum zece ani, la moartea tatălui meu, mama și-a reluat meseria de infirmieră. Din nefericire, câtiva ani mai târziu, a contractat un virus și constituția sa fragilă n-a rezistat. A murit când îmi începeam studiile de secretariat. Fratele ei mi-a oferit adăpost; de atunci am locuit mereu la el, în Richmond.

Ploaia se oprise. Vântul alungase ultimii nori de pe cerul care se îngălbenise la apusul soarelui, când opriră în fața unei case mici, din lemn de cedru.

– Iată-ne la Barbara Paul, anunță Craig Napier, garând mașina.

Îi deschise Lindei portiera și o ajută să-și care bagajele. După rafalele de ploaie, pământul ud din grădină scotea aburi de căldură, de-o parte și de alta a aleii mărginite de arbuști înfloriți. Prin ușa deschisă, se zărea un interior curat și îngrijit, cu dale acoperite cu covoare artizanale și mobile vechi, din lemn de culoare închisă, patinată de timp, ceruite cu grijă; în spatele încăperii, o ușă-geam, dădea spre o verandă. Silueta unei femei înainta spre ei, cu mâinile întinse.

– Bine ați venit la Madenina, în spuse Lindei.

Craig Napier lăsă valizele și o sărută pe Barbara Paul. Hotărât lucru, gândi tânăra fată, în scrisorile sale, Tina deformase complet realitatea. Tânără și frumoasă, doamna Paul nu avea nimic din proprietăreasa „tipică“, enervantă și chițibușară. Ochii vii luminoși, o față amabilă și părul de culoare închisă era înfășurat într-un coc greu. Tina nu menționase nici o legătură între Craig Napier și Barbara Paul.

– Am reținut-o pe domnișoara Redmond pentru o mică întrevedere și am trimis-o pe Tina cu Dickon, explică Craig Napier.

Linda îi întrebă din privire. Oare verișoara nu sa nu se întorsese încă?

– Tina nu mai locuiește la Barbara. Nu v-a anunțat? întregă Craig Napier.

– Cum? exclamă ea, stupefiată.

– De la decizia sa de a rămâne pe insulă, s-a mutat în Casa Mare și a intrat în serviciul doamnei de Faye, explică Barbara.

– Nu mi-a spus nimic! se miră tânăra fată. În ce constă noua sa slujbă?

– Va fi jumătate guvernantă, jumătate bonă. Teoretic, se va ocupa de Crispin, fiul vitreg al doamnei de Faye, la întoarcerea lui din Europa. Acum, cu siguranță vreți să vă vedeți camera, sugeră Barbara, luând o valiză.

Apoi se întoarse spre Craig și propuse:

– Rămâi să bei un pahar cu noi?

Dar el refuză invitația.

– Nu, mulțumesc. Mai am o treabă de făcut în oraș. Apropo, i-am dat liber domnișoarei Redmond, pentru ziua de mâine. Vei putea s-o conduci puțin prin regiune, pentru a o ajuta să se acomodeze?

– Bineînțeles, promise gazda. La revedere, Craig, și pe curând.

Linda își privi cu un aer aprobator camera complet albă, cu mobile din lemn lăcuit și patul acoperit cu plasă împotriva țânțarilor. O ușă-geam dădea spre un balcon împodobit cu flori.

– Probabil vă este foame. Când ați luat ultima masă? întrebă Barbara.

– Am luat masa de prânz în avion.

– Ei bine, când vă veți face puțin toaleta, vom lua un aperitiv. Cina este gata. Nu vă grăbiți.

Se opri în ușa încăperii și adăugă:

– Numele meu este Barbara. Dumneavoastră sunteți Linda, nu-i așa? Vreți să ne spunem pe nume?

– Cu plăcere, răspunse tânăra fată, încântată de această simplitate călduroasă.

Gazda sa îi servi un punci creol: din rom alb și sirop din zahăr de trestie, diluat cu suc de lămâie verde și răcit cu cuburi de gheață. Cinară cu salată pe bază de creveți și de papaia proaspătă. Linda era încântată de mărimea creveților.

– Vei vedea de-a lungul coastelor noastre, sunt din abundență, afirmă Barbara.

– Ești născută la Madenina? întrebă interlocutoarea sa.

– Da, dar părinții erau de naționalitate engleză. Au ieșit la pensie și s-au întors în Anglia, când m-am căsătorit. Presupun că Tina ți-a vorbit despre mine? reluă după o pauză.

– Nu, mărturisi Linda, jenată. Nu ne-am scris foarte mult și numai pentru a se plânge de comportarea nepotrivită a lui Craig Napier!

– Nu-mi este greu să te cred! răspunse Barbara, schițând o grimasă. Nu mi-a vorbit niciodată de nimic altceva! Dar pentru a reveni la situația mea, sunt văduvă. Nelson, soțul meu, era specialist în etimologie, cu precădere în dialecte străine. A dorit să redacteze un dicționar al dialectului din Caraibe. Prin naștere, fiind aproape indigenă, știam foarte multe lucruri despre graiul local și l-am ajutat mult. Această activitate ne-a apropiat. Ne-am îndrăgostit și ne-am căsătorit. Din nenorocire, Nelson a murit, înecat, când de-abia realizase jumătate din opera sa.

– Cum s-a întâmplat? întrebă interlocutoarea sa, mișcată.

– A plecat în larg, pe vasul cu pânze al lui Roland de Faye, proprietarul domeniului „Frumosul Trandafir“, soțul lui Victoire de Faye și patronul lui Craig Napier. Toți trei erau foarte buni prieteni și plecau deseori împreună cu ambarcațiunea. Dar în

acea zi, Craig a rămas pe uscat. Asta s-a întâmplat acum un an, în același sezon. I-a surprins o furtună și probabil vasul s-a izbit de un recif, înainte de a se dezmembra complet. Cel puțin asta am presupus, deoarece n-am găsit nici o urmă vreodată.

Barbara se întrerupse, mușcându-și buza inferioară, pentru a-și ascunde emoția.

– Asta este cel mai rău, încheie. Să nu știi nimic... și, în îndoială, să continui să speri.

– Este înspăimântător, murmură Linda cu compasiune. Dar în asemenea împrejurări, cuvintele nu folosesc la nimic, nu-i așa?

– Trebuie totuși să te mulțumești cu ele și să le primești cu gratitudine, răspunse Barbara, cu un zâmbet trist, deziluzionat. Nelson m-a rugat întotdeauna ca, dacă moare înaintea mea, să nu mă închid în văduvie. Am încercat să mă conformez dorinței sale, cu ajutorul lui Craig.

– Sunteți prieteni buni? întrebă Linda.

– Fără el, răspunse Barbara clătinând din cap, m-aș fi închis în mine și m-aș fi alăturat familiei în Anglia. Craig m-a convins să continui munca lui Nelson. La început, această idee mi s-a părut complet nebunească, dar până la urmă, m-a convins. Voi termina acel dicționar!

– Cât de mulțumită sunt pentru tine! exclamă Linda, foarte sinceră. Ai luat o hotărâre foarte înțeleaptă.

– Da. Tot el m-a sfătuit să mă mut. În căsuța aceasta, găsită datorită atenției lui Craig, în timpul vacanței mele în Anglia și iată-mă atât cât se poate de fericită, fără Nelson...

– De fapt, preciză tânăra fată, cunoșteam povestea acestui accident, dar nu știam că mai erau și alți morți, în afara domnului de Faye... Am fost surprinsă să aflu de întoarcerea soției sale.

– Toți au fost, declară ea. Dar am vorbit destul despre mine și despre problemele locale. Este rândul tău!

Linda îi povesti cu încredere viața sa.

– Și bărbații? o întrebă Barbara la sfârșit. Ai lăsat vreun curtezan în Anglia?

Ea scutură din cap.

– Nu, afirmă, în ciuda unui gând fugar pentru Ian. Nu mă interesează aventurile. Totuși, sunt foarte sentimentală. Știi, eu nu cred în dragostea la prima vedere. Pentru mine, iubirea trebuie să se nască încet, de-a lungul timpului. Înainte de a se putea îndrăgosti, trebuie ca oamenii să se cunoască bine.

– Te înțeleg, aprobă interlocutoarea sa. Nelson și cu mine eram buni prieteni, înainte de a ne îndrăgosti și a ne căsători. Am simțit unul pentru celălalt toate emoțiile acestui frumos sentiment.

Se întrerupse o clipă și întrebă pe nepusă masă:

– Îți place Craig?

Această întrebare, după toate aparențele deplasată, o descumpăni complet pe tânăra fată, mai ales după avertismentul aproape impertinent al celui în cauză! Ocolind problema, răspunse:

– Cred că ne vom înțelege bine. Ar fi de preferat, pentru bunul mers al afacerilor! Chiar dacă nu rămân aici foarte mult timp.

– Ah da? întrebă Barbara. Nu-i urmezi Tinei în mod permanent?

– Nu, o înlocuiesc doar, pentru a-i lăsa timp domnului Napier să găsească pe altcineva.

– Asta s-ar putea să ia destul de mult timp! o anunță gazda râzând. Craig n-a avut niciodată probleme cu angajații bărbați, dar secretarele se perindă cu o incredibilă rapiditate. Când a concediat-o pe ultima, o americană, aceea i-a sugerat să angajeze un robot!

– Și a obținut-o pe Tina!

– Asta nu s-a întâmplat fără dezacorduri! De fapt, adresându-se directorului tău, spera să descopere perla rară, pe cineva de genul tău! L-ai impresionat foarte mult la telefon prin simțul tău practic. În plus, îi place la nebunie vocea ta; ar putea să te asculte recitând cartea de telefon, ore întregi! Mi-a mărturisit-o!

– Oh...! exclamă aceasta din urmă, roșind de plăcere, fără să prea știe de ce complimentul acesta o măgulea atât de mult.

***

A doua zi dimineață, Linda se trezi în zori. Barbara era deja în picioare. La tropice, îi explicase aceasta, soarele apune devreme și cum zilele și nopțile sunt egale, oamenii se luau după lumina zilei, se duc la culcare devreme și se trezesc în zori.

După un timp, Linda se întinse pur și simplu și adormi. Două ore mai târziu, se îmbrăcă și coborî la parter, unde o găsi pe Barbara pe verandă, în fața mașinii de scris, înconjurată de un maldăr de notițe și de diferite foi. Îi plăcea să lucreze în timpul orelor liniștite de dimineață, îi explică Lindei și spera că n-o deranjase. După micul dejun, ascultă de sugestia lui Craig și o luă cu ea, în automobilul vechi.

În acea dimineață, cerul era de un albastru transparent și luminos. O briză înmiresmată plutea în aer. Tinerele femei băură cafeaua pe verandă. Linda zări, fascinată, un colibri și ascultă brotăceii orăcăind. Ce fericire să simți căldura soarelui pe piele și să miroși parfumul nenumăratelor flori multicolore, în plină lună noiembrie!

Gazda sa îi expuse subiectul cercetărilor. Dialectul creol derivă în egală măsură din franceză și din engleză; dar cum nu există, practic, nici o literatură, nici documente scrise în această limbă, îl transcria fonetic. Din cauza pronunției, mai multe litere dispăruseră, cum ar fi „r“, articulat cu nonșalanță ca un „u“ de indigeni.

– Tu îl vorbești? întrebă Linda.

– Destul de bine pentru a urmări o conversație și a mă face înțeleasă. Redactez în același timp un dicționar și o gramatică și, când am probleme de vocabular sau de topică, îmi ascult niște prieteni madeninieni. La rândul său, Craig colecționează proverbe pentru glosarul meu de maxime creole. Deseori, sunt de o formulare foarte ciudată și pitorească.

– Citează-mi câteva exemple, ceru Linda.

– Ei bine, când cineva întârzie, se spune: „O deye ko te tabo“, literal: „ai rămas de căruță, ca cele două călcâie ale tale“, „Piti has ka-bat gono bona“, „Securea mică doboară arborii groși“. Aici, se recunosc bine cuvintele franțuzești. Nelson vorbea mult cu copiii și învăța de la ei o mulțime de lucruri. În ziua când a plecat pe mare cu Roland, tocmai descoperise un nou dicton: „Vânt bun, direcție bună, mare calmă, pânzele sus!“ Și nu s-a mai întors, încheie cu tristețe, eliberând masa de micul dejun. Îl voi pune în evidență pe pagina de gardă: „Bo va; bo kuona, lame bel; navidze!“ Nelson ar fi fost mulțumit.

– În tot cazul, ar fi fost mândru de curajul tău. Ce vei face după publicarea lucrării?

– Voi căuta o slujbă, în Anglia, sau poate în Statele Unite; Craig are multe relații acolo.

Craig... Craig... Acest nume apărea permanent în propozițiile tinerei femei, gândi Linda. Erau oare prieteni extraordinari, sau îi unea o legătură mai intimă?

Orașul vecin, Fort Belain, capitala insulei, cunoștea o activitate portuară intensă, atât pentru vapoarele de croazieră, cât și pentru navele de mărfuri. Barbara o duse pe Linda de-a lungul cheiurilor zgomotoase, cu circulație aglomerată. Apoi, o luă pe un bulevard larg, marginit de arbori în floare, în mijlocul unor grădini multicolore ale hotelurilor luxoase, pentru a o conduce în centrul orașului.

– Toate aceste hoteluri au piscine, îi explică gazda sa. Altfel, nu și-ar păstra mult timp clientela turistică. Plaja cea mai apropiată se află de fapt la șase kilometri de aici. Vom merge curând acolo: vei vedea că se ajunge foarte ușor de la „Frumosul Trandafir".

Toate străzile purtau nume franțuzești. Pe măsură ce se apropiau de periferie, asfaltul dispărea și ceda locul blocurilor de piatră, în timp ce se strigau mărfuri și baruri părăginite înlocuiau magazinele luxoase. Ajungând la poalele colinelor ale căror adâncituri ascundeau aglomerația, cel ce se plimba se afla direct pe un drum mic întortocheat de pământ, cu urme săpate de căruțe.

Barbara și Linda mâncară de prânz în oraș și se întoarseră pe drumul de coastă, prin mici sate de pescari, în care năvoadele se uscau la soare. Uneori, o mare companie turistică își însușea un

mic golf, așa încât umbrele de soare, mici ambarcațiuni folosite de-a lungul plajelor, snak-baruri, invadaseră plaja. Dar mai existau câteva colțuri izolate, adăpostite de cătină cu trunchiuri noduroase, sau de palmieri care răsăreau chiar și pe nisip.

„Golfulețul vrăjitoarelor“, „Micul golf al dorinței“, „Golful norilor“... Ce de nume poetice!... Gazda sa îi arătă Lindei cum să ajungă la toate aceste locuri minunate, fără a trece prin oraș.

Valuri mari, înspumate, se sfărâmau de țărm într-un zgomot asurzitor. Dar în spate, marea era calmă, de un verde închis, invitând la scăldat; din nefericire, tinerele femei nu-și luaseră costumele de baie. La vreo cincisprezece kilometri mai departe, ajunseră la un drum mai frecventat, care mergea de-a lungul plajelor mai elegante. Oprindu-se în fața unei treceri de pietoni, Barbara observă o mașină staționând și i-o arătă însoțitoarei sale.

– Șoferul doamnei de Faye, nu-i așa? întrebă Linda, recunoscându-l pe bărbatul așezat la volan.

– Da, Dickon. Victoire este cu siguranță aici. Voi profita de asta pentru a o cunoaște, spuse parcând.

– Doamna este pe plajă? îl întrebă pe Dickon, ajungând în dreptul său.

– Nu, am adus-o pe donșoara Godwin îi explică acesta, arătând cu degetul spre o siluetă într-un costum de baie alb, din două piese.

Barbara o strigă pe Tina, care se întoarse și le așteptă.

– Ce lux! glumi Barbara alăturându-i-se. Un șofer să te însoțească la plajă!

– Da, dar curând, voi avea o mică mașină la dispoziția mea. Voi fi mai independentă și-l voi transporta fără probleme pe Crispin. Unde mergeți? întrebă Tina.

– Îi ofeream Lindei o vedere de ansamblu despre geografia insulei, explică Barbara. Când l-am văzut pe Dickon, am crezut că Victoire este prin împrejurimi și m-am oprit pentru a i-o prezenta pe Linda.

– Ei bine, condu-o la Casa Mare, imediat... după baie, sugeră interlocutoarea sa.

– Nu avem costumele de baie și, oricum, prefer locurile mai liniștite...

Barbara se întrerupse pentru a se uita la ceas.

– De altfel, este timpul să mă întorc; am întâlnire cu o nouă femeie de serviciu. Dacă o las pe Linda, sugeră ea, ai putea s-o conduci la Victoire? O va aduce Dickon înapoi!

– De acord, răspunse aceasta. Dar mai întâi, vreau să profit de mare și de apă.

Linda se întinse încântată pe nisipul cald, cu mâinile încrucișate sub ceafă.

– Chiar dacă plouă mult, începu, soarele acesta splendid te-a făcut să te liniștești repede. Nu înțeleg într-adevăr de ce te plângi!

– Când ești sclava muncii, nu ai timp să beneficiezi de el, îi aminti Tina. Și ca pentru a mă sfida, în clipa în care scăpam în sfârșit de călăul meu, începea întotdeauna să plouă!

După un timp de tăcere, relua:

– Ai remarcat, Barbara s-a eschivat bine. Pentru a evita corvoada de a te însoți la Casa Mare.

– Ce vrei să spui? întrebă interlocutoarea sa.

– Doamna de Faye și cu ea, nu se înțeleg deloc.

– Ah, da? De ce?

Verișoara ridică din umeri și sări în picioare.

– Au motivele lor, spuse cu un aer misterios... Mă duc să înot! strigă, repezindu-se spre mare.

O jumătate de oră mai târziu, amândouă se întorceau la mașină.

– De ce nu m-ai anunțat că te-ai mutat? îi reproșă Linda. În plus, nu mi-ai vorbit de nici un plan de-al tău. Am fost informată de Barbara și de domnul Napier. Ce idee ciudată să devii preceptoarea unui băiețel de nouă ani! Nu știi nimic despre copii! N-ai dat nici măcar lecții particulare vreodată!

– Pentru acest nivel de aritmetică și lectură, nu este foarte incomod. Oricum, lecțiile vor ocupa un loc secundar în program. Doamna de Faye m-a angajat mai ales pentru a scăpa de o obligație și pentru a ține companie copilului.

– Doar pe timpul vacanței? Totuși, nu-l vede prea des...

– Poate nu se va mai întoarce în Europa, replică verișoara sa. Încă nu mi s-a spus nimic despre acest subiect.

Dickon se angajă curând pe o alee acoperită cu pietriș mărunt. În fața lor se înălța o locuință superbă, în stilul caselor mari din secolul al XVIII-lea. De-a lungul fațadei se afla un portic susținut de două rânduri de coloane. Tenta caldă a coloanelor aurii, contrasta vizibil cu albastrul strălucitor al zidurilor. Treptele peronului erau împodobite cu ghivece cu cactuși și cu lauri roz.

– Ce reședință superbă! exclamă Linda.

– Îmi amintește mereu de „Pe aripile vântului“, comentă interlocutoarea sa, în timp ce înconjurau casa, pentru a parca în curtea din spate. Iată apartamentele lui Craig Napier, o anunță arătându-i o căsuță, mai departe de alte dependințe. Este acasă, are mașina acolo.

Tina o precedă într-un vestibul pardosit cu dale de marmură, despărțit în două de un grilaj din fier forjat. Apoi străbătură salonul pentru a ajunge pe terasa unde stăpâna casei era întinsă comod pe un șezlong din răchită.

Îmbrăcată într-o rochie de plajă, foarte scurtă, înnodată pe umeri, părea foarte suplă și avea picioare lungi și frumoase. Părul des, șaten-roșcat era adunat spre creștetul capului, într-un coc de-o neglijență atent studiată. Nu se ridică, dar își scoase ochelarii de soare și o cercetă cu atenție pe Linda.

– Iată-te întoarsă! îi spuse Tinei în engleză, cu un puternic accent franțuzesc. Presupun că este verișoara dumitale?

– Da, Craig i-a dat o zi liberă. Barbara a dus-o să viziteze insula și ne-am întâlnit la Scoică, absolut din întâmplare. Am adus-o să v-o prezint. Linda, doamna de Faye, gazda mea.

Tânăra fată strânse mâna întinsă de Victoire de Faye.

– Bine ați venit la Madenina, îi ură aceasta din urmă, puțin involuntar. Și Barbara Paul? o întrebă pe Tina. Nu v-a însoțit?

– Nu, avea o întâlnire...

– Ah... fu singurul răspuns al lui Victoire, care schiță un zâmbet ușor. Luați loc, vă rog, domnișoară Redmond. Vă putem spune Linda, pur și simplu? Tina, scaune! ordonă aspru.

Aceasta se supuse în grabă.

Conversația se desfășură pe subiecte banale. Gazda întrebă despre primele impresii ale nou-venitei la Madenina; Linda fu fermecată de frumusețea și eleganța locuinței de la „Frumosul Trandafir". Nu se abordă conflictul dintre Tina și Craig Napier, nici noua slujbă a tinerei fete.

– Tina, florile din salon s-au ofilit deja. Va trebui să le schimbi înainte de această seară, comandă doamna de Faye după un

timp. Mai bine fă-o imediat, se răzgândi. Dar nu pune hibicus; te-am prevenit deja, nu ține douăzeci și patru de ore!

Dădea ordinele cu o voce tăioasă, foarte neplăcută. Tina se ridică imediat pentru a le executa.

– Arată-i verișoarei dumitale grădinile, adăugă Victoire de Faye. Mă duc să mă schimb.

Linda bănui aici o manieră subtilă de a-și lua rămas-bun și o urmă pe Tina.

– Este o femeie foarte frumoasă, observă. Și mult prea tânără pentru o văduvă. Probabil nu are treizeci de ani! Ce-a vrut să spună insistând asupra importanței unei prezențe în apropiere de Barbara?

În loc de orice răspuns, însoțitoarea sa se mulțumi să zâmbească.

– Ei bine? se încăpățână Linda.

– Cu siguranță vei râde, dar este vorba să-i servești de damă de companie.

– Ce idee!

– Asta mai ales pentru a pune capăt bârfelor. Când Barbara și soțul ei locuiau în oraș, Craig Napier îi vizita în mod frecvent. Se pare că petrecea prea mult timp la ei după gustul limbilor ascuțite. Când el i-a găsit această mică vilă la țară, în afara orașului, clevetirile au început și mai puternic. După zvonurile care circulă, Barbara ar întreține o legătură cu Craig Napier, iar acesta i-ar fi ales casa asta izolată, pentru discreție.

– Oamenii sunt chiar josnici! exclamă Linda.

– Iar bărbații, obișnuiți cu acest gen de situații! replică însoțitoarea sa, ridicând din umeri.

– În cazul de față, n-au nevoie să se ascundă! declară tânăra fată. Barbara Paul este văduvă și Craig Napier celibatar!

– Poate el preferă să țină secretă această relație. În tot cazul, noi, suntem binevenite pentru apărarea moralității.

– Nu cunoști fondul lucrurilor, obiectă Linda.

– Nici tu!

– Oricum, atitudinea doamnei de Faye mă surprinde: să discute despre viața personală a administratorului său cu tine, secretara sa!

– Oh, nu mi-a vorbit niciodată deschis, ci doar a strecurat câteva aluzii, după ce am demisionat din slujbă. În tot cazul, nu mi-a ascuns antipatia pentru Barbara Paul.

– Și domnul Napier? Nici pe el nu-l place?

– Este greu de spus, răspunse Tina cu o mină nesigură. Dar, ura sau dragostea, foc ce mocnește sub jăratic, încheie pe un ton afectat, adăugând buchetului o ramură cu flori de un galben strălucitor.

Când tinerele fete se întoarseră în casă, pe terasă domnea umbra și Victoire de Faye se retrăsese în salon. Craig Napier îi ținea companie. Se ridică politicos, dar își continuă conversația cu stăpâna „Frumosului Trandafir".

– Trebuie să te încrezi total în mine, îi spuse pe un ton tăios.

– Atunci, de ce-ți dai osteneala să-mi prezinți planul dumitale? întrebă doamna de Faye, înțepată.

– Din simplă politețe! îi replică, înclinându-se ironic în fața ei.

– Hm! exclamă aceasta, iritată.

Linda profită de tăcerea care urmă, pentru a-și lua rămas-bun.

– Vă voi conduce, se oferi Craig. Trebuie să trec pe la birou.

– Mulțumesc, spuse tânăra fată, jenată de clipirea din ochi complice a Tinei.

Afară, fără măcar să-și dea osteneala să se intereseze despre cum a fost ziua ei, Craig întrebă:

– La Londra, ați fost oare informată cu exactitate despre rolul meu la „Frumosul Trandafir?“

– Sunteți administratorul domeniului doamnei de Faye. De ce mă întrebați?

– În calitate de secretară personală, trebuie să îmi cunoașteți limpede poziția și puterile decizionale. Tocmai ați asistat la sfârșitul unei discuții dintre doamna de Faye și mine, referitoare la un proiect de asociere cu Friole, o mică plantație. Doamna de Faye s-a pronunțat în favoarea acestei fuziuni, dar eu nu sunt de acord. Cum ați constatat, în afaceri decizia finală îmi aparține și țin neapărat să-mi susțin prerogativele referitoare la administrarea domeniului. Poate mi-ați găsit atitudinea deplasată?

– Oricum, eram în posesia a prea puține elemente pentru a-mi forma o părere. În plus, opinia mea nu are, cu siguranță, nici o importanță.

– Evident, confirmă Craig, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Dar vă repet, trebuie să aveți o vedere clară și precisă a situației. La urma urmei, hotărăsc singur, în interesul plantației și a personalului, din care faceți acum parte și dumneavoastră. Iar sarcina dumneavoastră va consta în a mă seconda în inițiative. M-ați înțeles bine?

– Da, răspunse Linda, calmă. Nu m-am îndoit niciodată de autoritatea dumneavoastră de director. Totuși...

Se răzgândi și nu-și încheie fraza.

– Părerea mea nu vă interesează, nu-i așa? exclamă.

Craig ridică din umeri.

– Spuneți-mi-o totuși. De-abia așteptați!

– Ei bine, mi se pare că proprietara „Frumosului Trandafir“ ar trebui să împartă mai egalitar prerogativele dumneavoastră.

Craig Napier dădu din cap, înțelegător.

– Am dreptate să înăbuș în fașă riscurile de veleități false, observă.

– Pentru că ați considerat necesar să mi-o semnalați, voi fi atentă de ce parte sunt, în caz de conflict! replică Linda.

Dar ironia nu-l tulbură pe Craig Napier.

– Perfect, încheie. În ultimă instanță, eu hotărăsc, iar angajații mă susțin necondiționat.

– Domniți ca un despot! nu se putu Linda împiedica să murmure, șocată de aceste maniere de dictator.

El izbucni în râs, sincer amuzat.

– Nu vă lipsește replica! observă. Dar fiți atentă, sunt un adversar pe măsură.

Ajungând la bungaloul Barbarei, opri motorul și o însoți în interior.

– Craig! Ce surpriză plăcută! exclamă Barbara sărutându-l.

– Îmi oferi ceva de băut? o întrebă.

– Desigur.

– Nu te deranja, mă ocup eu de asta. Tu ce bei? Și dumneavoastră? adăugă, adresându-se Lindei, în timp ce se îndrepta spre bar.

Hotărât lucru, părea foarte familiar cu Barbara. Cu siguranță, Tina avea dreptate.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, Linda avu grijă să fie foarte punctuală. Dar Craig Napier i-o luase înainte. Un grup de tinere angajate antileze sosi în același timp cu ea și-i arătă unde să-și pună scuterul, într-un hangar.

Tinerele fete dispărură pe o ușă de serviciu. Când Linda pătrunse în biroul lui Craig Napier, acesta se ridică pe jumătate, pentru a o saluta și imediat se cufundă din nou în documente.

– Drumul cu scuterul s-a desfășurat bine? o întrebă.

– Da, mulțumesc. Una dintre angajate mi-a arătat unde să-l garez. Mi-a vorbit în engleză, preciză Linda.

– Cea mai mare parte a madeninienilor sunt bilingvi, franco-englezi, îi explică Napier. Totuși, între ei, folosesc creola.

Continuă, în timp ce semna scrisori și își răsfoia corespondența.

– În mod normal, veți rămâne aici, cu mine, în afară de cazul în care vă cer să lipsiți. Iată biroul, instalați-vă. Vestiarul, adăugă,

arătând spre o ușă, cu o mișcare a capului. Este o încăpere aranjată. Acolo veți lucra, când mă voi dispensa de prezența dumneavoastră.

Din locul său, Linda avea vedere spre imensele câmpuri de trestie de zahăr, care se întindeau la nesfârșit. Observând mai atent această imensitate de verdeață, se distingeau mai bine rândurile ordonate ale acestor plante robuste și foioase.

În picioare, lângă fereastră, pierdută în contemplarea peisajului, Linda nu-l auzi pe director apropiindu-se în spatele ei.

– Iată baza activității noastre, declară acesta, ca un ecou al gândurilor sale. Această materie primă va servi la elaborarea a nenumărate produse finite, de la zahărul cubic, până la glazura prăjiturilor, fără să uităm romul, demonul beției. Ați mai văzut plantații de trestie de zahăr? o întrebă.

– Nu, doar în fotografii.

– Această masă aparent compactă, este brăzdată de drumuri mici. Ele permit trecerea vehiculelor, cel mai adesea motorizate, dar uneori încă trase de cai sau de catâri, pentru a aduce îngrășăminte sau a se ocupa de recoltare. Vedeți acel camion? o întrebă arătându-l cu degetul, cealaltă palmă fiind pusă cu familiaritate pe umărul său. Urmează drumul de hotar între plantația „Frumosul Trandafir“ și vecinii noștri.

– În ce perioadă a anului se taie trestia de zahăr? îl întrebă Linda, stânjenită de apăsarea degetelor lui Craig.

Când acesta lăsă mâna în jos, tânăra fată se întoarse. Craig nu se dădu înapoi și o cercetă cu atenție, legănându-se cu dezinvoltură pe călcâie. Pentru moment, Lindei îi fu greu să delimiteze acest personaj aparent simplu și fără complexe. Imaginea sa părea compusă din mai multe fațete: Tina îl

considera un „căpcăun“, Linda îl găsea până acum excesiv de distant, iar el, foarte orgolios, se lăuda că exercită asupra femeilor un farmec irezistibil. Ce de contradicții!

În tot cazul, precedentele secretare ale lui Craig Napier se lăsaseră probabil înșelate de manierele familiare și neobișnuite din partea unui patron și, pornind de aici, construiseră adevărate romane! Evident, apoi fuseseră crunt decepționate! În ciuda avertizărilor, însăși Linda se simțea aproape tulburată...

Craig Napier îi răspunse în sfârșit la întrebare:

– De două ori pe an, toamna și prin martie, aprilie. Recolta cea mai importantă este în acest sezon.

– După tăiere, plantele încă produc?

– Da, timp de mai mulți ani, dar treptat, degenerează și sunt înlocuite cu vlăstare tinere.

– Cum se extrage zahărul?

– Presând trestia. Se obține și un lichid, melasa, din care, printre alte lucruri, se fabrică romul. Zahărul se exportă în stare brută și, rafinat, în țările importatoare.

– Da, încuviință Linda. Cunosc celălalt capăt al lanțului.

– Veți avea tot timpul să observați diferitele etape ale producției, cât veți sta printre noi.

Oare cât timp spera s-o țină aici? se gândi Linda, mirată.

– Oricum, vă mulțumesc pentru dovada de interes și pentru întrebările inteligente, încheie directorul, întorcându-se la birou. Contrastați în mod plăcut cu droaia de zăpăcite care s-au succedat aici, înaintea dumneavoastră!

– Mulțumesc pentru compliment, exclamă Linda. Întotdeauna ați lucrat în domeniul zahărului? îndrăzni să abordeze un plan mai personal.

Craig clătină din cap.

– Am făcut cercetare timp de un an, după studii științifice la universitate, apoi am venit aici. În acea perioadă, tatăl lui Roland de Faye, trăia încă și am lucrat cu fiul pe picior de egalitate. S-a căsătorit înainte de a moșteni și, la moartea tatălui său, mi-a oferit conducerea domeniului. Soția sa, Irene, a murit când Crispin avea cinci ani. Iar el, s-a înecat la doi ani, după ce s-a recăsătorit cu Victoire. Acum, eu continuu să administrez proprietatea „Frumosul Trandafir"... Doriți și alte informații?

– Da, în privința programului meu de lucru, spuse Linda. M-ați prevenit că este adaptabil, dar care sunt în mod normal orele libere?

– Așadar, Tina nu v-a informat? Ei bine, de sâmbătă de la prânz, până luni dimineața și în celelalte zile, de la douăsprezece și jumătate, la ora trei. Teoretic, firește. Puteți mânca de prânz aici: avem un restaurant la întreprindere. Seara, terminăm la apusul soarelui, spre ora șapte. Verișoara dumneavoastră găsea asta inuman, dar la Madenina, toată lumea este o apă și-un pământ.

– În tot cazul, lunga pauză de prânz îmi va permite să mă întorc la doamna Paul.

Reacția bruscă și hotărâtă a directorului, o surprinse pe tânăra fată.

– Nu vă sfătuiesc să vă faceți din asta un obicei, îi recomandă. Barbara Paul se scoală foarte devreme, pentru a profita de liniștea orelor matinale, să lucreze. După treburile casnice, se adâncește din nou în redactarea dicționarului și cred că n-ar aprecia deloc să se întrerupă pentru a vă pregăti masa.

– Într-adevăr, nu m-am gândit la asta, recunoscu Linda.

Malițioasă și bârfitoare, Tina ar fi tras fără îndoială concluzii lipsite de amabilitate! Oare Craig Napier alegea acest moment al zilei pentru a o vizita pe gazda sa?...

Linda tresări și scutură involuntar capul, pentru a înlătura din minte această bănuială. Din fericire, Craig Napier nu observă nimic și reluă, pe un ton detașat și prozaic:

– Ei bine, acum la muncă. Ce sistem de clasament folosiți? o întrebă.

Toată dimineața, Linda se ocupă de întocmirea unor state de plată. Muncitorii de la „Frumosul Trandafir" erau plătiți în acord; asta însemna o grijă deosebită și verificări permanente. După ce-i arătă calea de urmat, Craig Napier o lăsă să se descurce singură. Lipsi de mai multe ori, fără să acorde nici cea mai mică importanță prezenței sale. Obișnuită cu raporturile prietenești din birourile londoneze, Tina considerase că fusese tratată ca o simplă subalternă și adăugă lipsa de civilizație pe lista numeroaselor sale reproșuri, gândi Linda. Și celelalte? Obosiseră oare să pândească toată ziua rare încurajări? Manierele distante și indiferente ale directorului, contrastau ciudat cu complimentul încurajator de la început. Linda se simțea foarte măgulită. Oh, nu până la a fi emoționată, desigur, dar această apreciere favorabilă îi făcuse o reală plăcere...

La prânz, îl părăsi pe Craig Napier pentru a merge să mănânce la cantină. Acolo, făcu cunoștință cu unele dintre celelalte angajate. Ușurința lor de a vorbi franțuzește o ului; poate cu timpul va reuși și ea să se amestece în discuția lor.

Toate erau îmbrăcate în cămăși de pânză, lungi și largi, în culori vii, imprimate cu motive florale în culori roșii și galbene

strălucitoare, fulare mari, vesele înnodate în părul negru, le făceau să semene cu niște incredibile păsări exotice. După ce mâncă, tânăra fată se așeză la soare, ascultându-le ciripitul vesel. Ce noroc! se gândi să petreacă iarna sub cerul atât de favorabil! În Anglia, nu s-ar fi văzut din pulovere și mantouri călduroase… Linda chiar nu înțelegea cum putuse Tina găsi motive de a se plânge. În ceea ce-o privea, Craig Napier cu siguranță nu-i va strica plăcerea de a trăi într-un loc atât de idilic!

Când își îndeplini sarcina, își anunță superiorul.

– Duceți statele de plată lui Winston Fortune, contabilul. „Locul de afumat carnea“, biroul său se găsește la celălalt capăt al clădirii. Spuneți-i să verifice totalul și treceți pe la bancă să luați bani lichizi. Acum, veți fi la curent cu obișnuința zilei de joi.

– Domnul, hm… Fortune, vorbește englezește? întrebă Linda șovăind.

– Cu un prenume ca Winston, ce credeți? replică Napier, izbucnind într-un râs zgomotos. Este foarte mândru de ascendența sa britanică și se proclamă englez până în vârful unghiilor! N-a călătorit niciodată mai departe de Barbados, dar vă va întâmpina ca un adevărat compatriot, ca și pe Tina, înaintea dumneavoastră. Dar, încă de la început, ea s-a arătat antipatică, tratându-l de sus.

Linda se întoarse râzând din toată inima.

– Domnul Fortune mi-a vorbit cu mare nostalgie despre familia regală, povesti ea. Trăind la Londra, n-a vrut să admită că nu-i vedeam în fiecare zi!

– Da, le consacră un cult absolut și știe tot, de la mici întâmplări, până la toată dinastia George, din secolul al XVIII-lea.

Se ridică.

– Trebuie să-i văd pe șefii de echipe, pe plantație. Veniți cu mine, îi ordonă. Veți avea idee despre amenajarea domeniului.

În mașină, îi dădu câteva explicații suplimentare, foarte instructive.

– „Locul de afumat carnea“, este o expresie interesantă, îi spuse. În Caraibe, desemna focul în jurul căruia se rumeneau „aventurierii“, refugiații francezi, pentru o masă cu carne prăjită la frigare. Treptat, acolo se tratau afaceri, de aceea, în zilele noastre, se folosește încă în acest sens, pe plantație.

Apoi îi descrise Lindei muncile în curs; se smulgeau buruienile și se curățau rândurile de trestie de zahăr. Apoi, treceau tractoarele, pentru a pune îngrășăminte. Craig Napier făcu un ocol pentru a-i arăta satul în care locuiau muncitorii: căsuțe cu etaj, întreținute cu mândrie de ocupanții lor, coproprietari. „Frumosul Trandafir“, afirmase, fusese primul domeniu care scăpase de dărăpănăturile în care locuia mâna de lucru. Roland de Faye a avut satisfacția de a realiza această ambiție filantropică, pe când trăia.

Craig Napier făcu numeroase opriri de-a lungul după-amiezii și vorbi cu foarte mulți oameni. Când se întoarseră la birou, soarele apusese. Directorul se oferi s-o conducă.

– Am scuterul, obiectă Linda. Voi avea nevoie de el mâine dimineață și vreau să mă obișnuiesc cu drumul.

– Cum vreți, îi răspunse Craig, cu indiferență.

Hangarul pentru biciclete era gol; Linda era ultima care pleca. În câteva minute, cerul se acoperi cu nori negri, amenințători și izbucni o furtună puternică. Drumul de pământ, cu șleauri pline de apă de la ploile precedente, păru în puțin timp o adevărată mlaștină. Și ca o culme a ghinionului, motorul scuterului începu să tușească și se blocă.

– Apă în aprindere, diagnostică tânăra fată, scuturând mașinăria care nu voia să pornească.

Încercă de mai multe ori să demareze, fără succes. Deja udă, descălecă și se hotărî să-și încheie drumul împingând ciclomotorul.

Brusc, o mașină o depăși și se opri. Din ea coborî Craig Napier, deschise portbagajul, luă scuterul în grabă și-l aranjă înăuntru.

– Asta vă va învăța să nu vă încredeți în vremea de la Madenina, bombăni. Urcați!

Linda se supuse și începu să-și șteargă părul, fața și brațele goale, din care picura apa.

– Oare cum aș fi putut bănui? se lamentă. Cu un cer atât de albastru, adineaori...

– Veți învăța repede, îi replică Napier. Pentru noi, ploaia este de-o importanță capitală, la fel ca soarele. Fără acțiunea combinată a căldurii și a umidității, niciodată vegetația n-ar ajunge la această abundență luxuriantă.

***

Casa Mare nu se afla deloc în această direcție, reflectă Linda. Oare Craig avusese oricum intenția să-i facă o vizită Barbarei Paul, sau o luase pe aici, pentru a o scuti pe ea de ploaie? Plictisită că, în ciuda voinței sale, dădea atâta crezare bănuielilor Tinei, tânăra fată se încruntă. În definitiv, calomniile verișoarei

sale n-o interesau. Nu trebuia să se lase impresionată de aceste cancanuri: n-o privea viața particulară a gazdei sale.

În tot cazul, ipoteza unei premeditări din partea lui Craig, se dovedi falsă. În fața bungaloului, se opri exact atâta timp cât s-o ajute să-și aranjeze scuterul și nu intră nici măcar pentru a-i spune bună ziua, Barbarei. Linda făcu o baie caldă. Imediat după furtună, cerul se însenină în mod miraculos și cele două femei își petrecură seara, discutând liniștite, pe verandă.

Barbara își făcea griji pentru timpul liber al însoțitoarei sale, care o întrebă, în schimb, ce posibilități de viață socială oferea Madenina.

– Nu mare lucru, mi-e teamă, răspunse interlocutoarea cu o grimasă. Tina se plângea foarte mult că nu făcea cunoștințe noi. Dar cum refuza să meargă la serate fără escortă masculină, într-adevăr nu putea întâlni lume. De fapt, are mașina sa, adăugă Barbara. A venit cu ea la prânz, sperând să ți-o arate.

– Am mâncat la cantină, spuse Linda. Domnul Napier m-a sfătuit, pentru a nu te deranja și a-ți tulbura munca.

– Spune-i Craig, sugeră Barbara. Sunt sigură că și el îți va spune pe nume, deoarece nu este deloc ceremonios. Într-adevăr, în acel timp lucrez. Dar asta nu te împiedică să te întorci, dacă dorești! Totuși, dacă aș fi în locul tău, aș profita de aceste trei ore de prânz pentru a merge la plajă. Ai putea lua cu tine un picnic.

– Ce idee bună! exclamă Linda, încântată, în plus de această nouă dezmințire în plus adusă afirmațiilor Tinei.

– Clubul Plantatorilor organizează numeroase recepții, anunță Barbara, revenind la subiectul lor de conversație. Viitoarea este prevăzută pentru sâmbătă, poimâine. Vrei să mergi? Te voi însoți; vei întâlni lume.

– Mulțumesc foarte mult. Dar... domnul... Craig nu va merge cu tine? N-aș vrea să vă stânjenesc...

Barbara întoarse privirea.

– Oh, Craig și cu mine suntem excelenți prieteni, dar nu ieșim împreună. Oricum, o va lua cu siguranță pe Victoire de Faye. Voi telefona la Casa Mare, pentru a afla dacă verișoara ta nu și-a schimbat părerea și dorește să vină cu noi.

Barbara reapăru, cinci minute mai târziu; Tina va participa la serată, dar în compania lui Luke Donat, fiul unui plantator, pe care i-l prezentase Victoire.

– Pretinde că trăiește într-un adevărat vârtej, de când a scăpat din ghearele mele și ale lui Craig! spuse Barbara râzând, fără nici cea mai mică urmă de ranchiună.

– Cum se desfășoară aceste recepții? întrebă Linda. Ținuta de seară este obligatorie?

– Conversațiile se învârtesc mult în jurul zahărului, bănuiești asta. Există o sală de bal cu orchestră și o alta rezervată jocurilor. Într-o încăpere mare se aranjează un bufet și se oferă răcoritoare. Bărbații se îmbracă foarte simplu, dar femeile cu ceva mai multă eleganță, în rochii lungi.

***

Clădirile Clubului Plantatorilor se aflau pe cheiurile de la Fort Belain, chiar alături de Yacht Club. O mulțime numeroasă se înghesuia în grupuri mici vesele, în foaier și în sala de bal. Toată

lumea părea că se cunoaşte. Barbara întâlni curând un cerc de prieteni şi făcu prezentările, enumerându-le doar prenumele.

Linda asculta distrată conversaţia şi privea în jurul său. Tina trecea de la unii la alţii, încântătoare. Însoţitorul său, un bărbat tânăr înalt şi frumos, foarte brunet, o prinse de braţ cu un aer autoritar pentru a o conduce spre Victoire de Faye, înconjurată de o curte de admiratori, printre care se afla şi Craig Napier.

După agitaţia regăsirilor şi a salutărilor, grupurile se despărţiră. Unii se îndreptau spre bar; alţii spre sălile de jocuri. Orchestra atacă un ritm latino-american. Victorire de Faye nu dansa, dar nu-i lipsea niciodată compania; Craig o lăsase pentru a se duce la bar şi veni apoi s-o invite pe Barbara la dans. În aceeaşi clipă, un tânăr antilez, stagiar pe domeniul familiei Donat, o invită pe Linda.

La sfârşitul melodiei, se aşezară pentru a sta de vorbă. Când Luke Donat se apropie, tânărul bărbat se ridică imediat, se înclină ceremonios şi plecă.

Nou-venitul o studie pe Linda fără jenă cu ochii lui negri şi pătrunzători.

– Aşadar, sunteţi verişoara englezoaică a partenerei mele? Cine vă însoţeşte? o întrebă.

– Am venit cu Barbara Paul, răspunse Linda.

– Şi nu aveţi un curtezan? Perfect, nu voi ofensa pe nimeni invitându-vă.

Linda nu aprecie deloc tonul său superior şi dezinvolt, dar nu putea invoca nici un motiv pentru a refuza. Acesta o conducea extraordinar de bine şi executară împreună, în mod desăvârşit, un tango. Apoi orchestra cântă cu hotărâre un cântec modern,

foarte ritmat și el îi dădu drumul, pentru a evolua separat, înaintând și dându-se înapoi în cadență.

– Ce idee să vă izolați la Barbara Paul? o întrebă. V-ați fi distrat mai bine, locuind în oraș.

– Îmi place foarte mult unde sunt, replică Linda cu trufie.

– Veți schimba repede tonul. Din cele spuse de verișoara dumneavoastră, Napier dă stingerea în fiecare seară.

– Tina exagerează! observă Linda râzând. Cu ce vă ocupați? întrebă pentru a schimba subiectul.

– Tata posedă domeniul „Planchet“, spuse, ca și când considera acest răspuns suficient.

– Da, dar dumneavoastră? insistă tânăra fată.

El înălță din umeri.

– Practic sportul cu vele, natația, echitația... Mă distrez. Practicați vreunul din aceste sporturi?

– Numai natația.

O zări pe Tina așezată într-un colț, complet singură, observându-i cu un aer ursuz. Probabil fierbea de gelozie. Linda se opri să danseze și se îndepărtă de pistă.

– Ce v-a apucat? o întrebă partenerul pe un ton agresiv.

– Dansul acesta este puțin cam lung, nu găsiți? îi răspunse, așezându-se.

Cu o dezinvoltură studiată, tânărul bărbat își puse un picior pe bara scaunului.

– Altfel spus, mă trimiteți la obligațiile mele față de tânăra Tina?

– Nu este foarte corect s-o lăsați complet singură. În definitiv, ați venit împreună.

– N-am putu face altfel! Victoire de Faye a insistat să mi-o încredințeze și nu aveam nici un motiv să-i refuz acest serviciu caritabil. Cu mica sa protejată de braț toată seara, nu s-ar fi putut deloc mișca liberă. Și cum a pus ochii pe Craig Napier...

– Oricum, corvoadă sau nu, acum îi datorați prezența dumneavoastră Tinei, îl întrerupse Linda, care nu dorea deloc să aplece urechea la o nouă bârfă.

Duritatea acestei chemări la ordine nu păru să-l impresioneze. Dar, cu un aer batjocoritor, pocni din călcâie și salută milităreşte.

– La ordinele dumneavoastră, comandante! o ironiză.

Mulțumită că scăpase în sfârșit de el, Linda îl privi ducând-o pe verișoara sa spre bufet. După un timp, plictisită, se ridică pentru a se îndrepta spre vestiar. Craig Napier se apropie.

– Vreți să dansați?

Pe pistă îi puse o mână fermă pe spate și o atrase spre el. Ce plăcere să-l lase s-o conducă! Dansa la perfecție și știa, printr-o apăsare de-abia perceptibilă a degetelor, să-i impună partenerei propria interpretare a muzicii. Alunecau și se legănau în cadență, în aceeași mișcare, ca și când nu formau decât un singur trup. Aceste evoluții îi făcură o mare plăcere Lindei și auzi cu regret răsunând ultimele acorduri ale ultimei măsuri.

– Dumneavoastră și Barbara ar fi trebuit să vă alăturați grupului nostru, îi spuse Craig. Dar, se pare că ați făcut cunoștințe noi. I-ați furat chiar Tinei admiratorul!

– Numai pe timpul unui dans, remarcă tânăra fată.

– Nu mai mult? Părea într-adevăr furioară și înciudată! Legea junglei acționează cu putere în defavoarea sa!

– Hm! Nu spuneți prostii! exclamă Linda, refuzând să admită în fața lui, gelozia verișoarei. Tina nu este atât de meschină! De altfel, a fost și ea invitată de numeroase ori și în plus...

Dar se opri din enumerare. Ce nevoie avea să se justifice? Însemna să recunoască implicit că-l acaparase pe Luke Donat...

– Nu vă scuzați! îi răspunse pe un ton ironic. Este foarte feminin ca, din timp în timp, să-ți încerci farmecele!

Făgăduirile sale nu-l convinseseră, se gândi Linda furioasă. Totuși, cu siguranță nu încercase să-l rețină pe Luke Donat, ci dimpotrivă! Craig Napier îi atribuia foarte puțin amor-propriu, dacă o bănuia capabilă să vrea intenționat să rivalizeze cu Tina, mai ales pentru un personaj înfumurat și antipatic!

Câteva minute mai târziu, orchestra încetă să cânte.

– Veniți să cinați cu noi, îi propuse directorul. În trecere, o vom lua pe Barbara și pe însoțitorul ei.

Linda șovăi, puțin dispusă să suporte ostilitatea latentă dintre Victorire de Faye și Barbara.

– Oh... începu. Barbara și cu mine plănuisem să ne întoarcem după bal...

– Ei și? o întrerupse tăios. Ea a acceptat deja, ca și Ted Rippon. Doar nu veți rămâne complet singură!

O conduse aproape de bufet, la o masă unde Victoire de Faye se pregătea să se așeze. Văzându-l pe Craig Napier sosind în compania Lindei și urmat de Barbara, păru că se răzgândește și spuse:

– Mi-am schimbat părerea, Craig. Vrei să mă conduci acasă?

Craig își lăsă timpul de a le face să se așeze pe Linda și pe Barbara, înainte de a răspunde calm:

– După cină. Ce doriți să mâncați?

Victoire de Faye se încruntă.

– Prefer să plec imediat, n-ai auzit? Mă lași să mă întorc singură?

– Fără mașină? observă acesta. Te rog, ia loc și nu ne strica seara.

Îi trase cu amabilitate un scaun și ea se supuse fără nici o plăcere, salutând restul grupului cu un scurt semn din cap.

Victoire de Faye își mâncă în silă somonul afumat, bău câteva înghițituri de vin, fără tragere de inimă și nu catadicsi să se amestece în conversația generală. O singură dată binevoi să i se adreseze Lindei, în realitate pentru a arunca o săgeată Barbarei.

– Barbara ar fi trebuit să vă găsească un partener. Este atât de umilitor pentru o fată tânără să fie obligată să stea nemișcată lângă perete!

Supeul se desfășură într-o atmosferă apăsătoare. Din fericire, imediat după aceea, Barbara propuse să plece și Linda îi acceptă oferta cu ușurare.

– Dacă te conduc acum, ce va face Tina? o întrebă Craig pe Victoire.

– Se va întoarce cu Luke Donat, replică aceasta ridicând din umeri.

– N-o putem lăsa singură, obiectă el ferm. Îl cunoști totuși pe Donat: este un Don Juan iresponsabil!

– Dacă vor să rămână, nu-i pot împiedica! replică Victoire, vizibil iritată.

– Eu da! declară Napier. Așteaptă-mă în mașină, mă duc să-i caut.

Datorită acestui incident, Linda descoperi o nouă fațetă, foarte simpatică, a personalității lui Craig Napier. În ciuda puținei prietenii față de Tina, se preocupa de ea cu o solicitudine lăudabilă și avea probabil dreptate să nu-i acorde încredere lui Luke Donat.

– Victoire îi complică foarte mult viața lui Craig, observă Barbara, pe drumul de întoarcere.

– Într-adevăr, se comportă ca o copilă capricioasă, aprobă Linda.

– Da... Totuși, în seara aceasta s-a comportat relativ politicos în fața ta și a lui Ted Rippon. Dar față de mine este deseori grosolană, chiar în prezența lui Craig.

Tânăra fată rămase un timp tăcută, meditând asupra aluziilor făcute de verișoara sa, cu privire la animozitatea dintre cele două femei. Neîndrăznind să întrebe sincer despre motive, remarcă:

– Doamna de Faye nu te place deloc, nu-i așa?

– Este evident; nu se ascunde! răspunse interlocutoarea sa, cu un pic de amărăciune, puțin obișnuită.

– Știi de ce?

– Da. Crede că are motive întemeiate să mă deteste, încheie Barbara.

Temându-se să nu se arate prea indiscretă, Linda nu puse întrebări suplimentare. Dar, indiferent de cauză, Barbara suferea crunt de această ostilitate și o considera nedreaptă, era limpede asta.

Capitolul 4

Imediat, a doua zi dimineață, Tina îi făcu o vizită Lindei și profită de pretextul de a-i arăta noua mașină, pentru a-și revărsa proasta dispoziție asupra verișoarei sale.

Linda îi admiră vehiculul și se interesă de data sosirii băiețelului.

– Crispin va fi aici la începutul săptămânii, o informă Tina. Ce încurcătură ai creat aseară, cu Luke Donat! se grăbi s-o atace imediat după aceea. Ce noblețe sufletească să-l trimiți înapoi la sărmana ta verișoară abandonată în ciuda dorinței de a rămâne cu el! Se pare că te-a impresionat soarta mea, mi-a povestit totul.

– Te înșeli. Acest Luke Donat este un mincinos inveterat, replică Linda. Dansează foarte bine, de acord, dar nu-l găsesc foarte seducător. N-am avut niciodată intenția de a-l acapara.

– Dar i-ai amintit intenționat îndatoririle față de mine, pentru a mă umili, nu-i așa? insistă interlocutoarea.

– Oh, nu fi atât de susceptibilă! Mi se pare important că s-a întors la tine... Și te vei decide până la urmă să mă iei să fac o plimbare în mașina ta frumoasă?

Vanitatea Tinei îi învinse proasta dispoziție.

– De acord, admise aceasta. Unde vrei să mergi? La plajă?

– La „Golful norilor“, propuse Linda. Locul este superb.

În drum, Linda îi împărtăși însoțitoarei sale sugestia Barbarei, pentru pauza de prânz.

– Nu vei reuși să scapi deseori! o avertiză Tina cu o mină sceptică. Vei vedea în ziua în care vei plănui să mergi să te scalzi, ca printr-o coincidență neplăcută, Căpcăunul îți va impune o mică treabă suplimentară, fără să se preocupe de respectarea orelor tale libere. Iar dacă te întorci foarte puțin în întârziere, cum mi s-a întâmplat o dată, vei auzi mult timp vorbindu-se despre asta!

– Voi fi atentă să nu-mi atrag mânia tiranului! glumi Linda. Până acum, nu s-a plâns de punctualitatea mea.

Joia următoare, i se păru Lindei, copleșită de căldură, ziua ideală pentru o escapadă pe plajă. Când urcă pe scuter. Craig o întrebă:

– Unde te duci?

– La „Golful norilor“.

– Singură?

– Da, am luat o carte și un picnic.

După un mic semn de rămas-bun, demară, bucurându-se de mângâierea vântului cald pe față. Munca la „Frumosul Trandafir“ îi plăcea enorm și găsea foarte stimulantă această schimbare de activitate care o obliga să-și lărgească evantaiul competenței.

Cinci zile îi fuseseră de-ajuns pentru a se adapta la noua slujbă care o pasiona. Presimțea deja dificultăți în viitor, când va trebui să predea ștafeta altcuiva.

Subit, îi veni în minte una din primele întrebări ale Barbarei. „Îți place Craig?“ Linda începu să reflecteze asupra impresiilor sale și căuta cuvântul potrivit pentru a-și defini sentimentele. Respect? Admirație? Nu, acești termeni mult prea puternici s-ar fi potrivit mai bine unui bărbat de-o vârstă venerabilă! Un gând o atinse în fugă: oare îl iubea? De-abia și-l exprimase că dădu capul pe spate, izbucnind în râs. Ar fi într-adevăr o greșeală monumentală s-o ia pe căi greșite, ca toate celelalte dinaintea ei și să-i consolideze lui Craig orgoliul nemăsurat de seducător! În plus, el însuși o avertizase!

În afară de un grup de tineri creoli, care se jucau zgomotos în valuri, de cealaltă parte a plajei, „Golful norilor“ era pustiu. Linda își parcă scuterul la umbra unui grup de arbori, pe dună, își scoase rochia și alergă să se scalde.

O făcu după pofta inimii: se scufundă, înotă, făcu tumbe în apa albastră, se lăsă dusă de valurile înspumate. Apoi, înfometată, se întoarse pentru picnic și se instală să mănânce sub un arbore doborât de vânt, ale cărui fructe de un roșu strălucitor semănau ca niște mere renet. Apoi, temându-se să nu ațipească, se scăldă din nou, rezervându-și o jumătate de oră pentru drumul de întoarcere.

Când urcă din nou pe plajă, orbită de soarele arzător, nu observă prezența cuiva, așezat alături de prosopul și sandalele sale. Apropiindu-se, îl recunoscu, spre marea sa nemulțumire, pe Luke Donat.

– Bună ziua! exclamă acesta cu dezinvoltură, fără să se ridice.

– Bună ziua, îi răspunse Linda cu indiferență, începând să-și șteargă picioarele.

– Surprinsă să mă vezi?

– Da.

– Aveai să-mi ceri iertare pentru seara aceea: n-am apreciat maniera în care ai scăpat de mine! În tot cazul, am meritul de a te fi regăsit. Nu mă felicitți?

– Cu siguranță, nu. De altfel, nu înțeleg de ce ți-ai dat această osteneală.

– Tina mi-a spus programul dumitale, îi explică Luke. Am venit aici, fără succes, în fiecare zi a săptămânii, până astăzi, când te-am întâlnit.

Fără să cătădicsească să-i răspundă, Linda își încheie cataramele sandalelor și-și pierdu echilibrul când el o trase de braț, pentru a o face să se așeze alături.

– Ar fi de preferat să stăm de vorbă, îi spuse.

– Trebuie să plec acum, îl anunță tânăra ridicându-se.

Dar el o prinse ferm de încheietura mâinii și o țintui pe sol, măsurându-i cu obrăznicie silueta.

– Imposibil, ești încă udă.

– Vremea are grijă de lucrurile mele și costumul de baie este destul de uscat pentru a-mi îmbrăca rochia, îi replică tânăra fată, arătând arborele sub care mâncase de prânz.

– Sub acel arbore otrăvitor? exclamă Luke. Ei bine, sper că nu ai făcut pe Eva imprudentă și n-ai mâncat mărul.

Intrigată fără să vrea, Linda îngenunche pentru a studia mai bine acel arbore ciudat și întrebă:

– De ce?

– Este supranumit „arborele de otravă“, sau „arborele morții“. Frunzele, scoarța, fructele, totul este impregnat cu o substanță extrem de toxică. La cea mai mică atingere, mâinile ți se vor acoperi cu bășici. Când unul este doborât, se arde obligatoriu buturuga, pentru a seca pentru totdeauna sursa acestei seve mortale.

– De ce nu sunt distruși complet?

– Au un lemn foarte prețios și foarte căutat. Acum, în schimbul acestor învățături despre lucruri interesante, mai rămâi puțin cu mine?

– Nu pot, altfel voi întârzia.

Luke Donat o urmă până pe culmea dunei. Mașina îi era parcată la marginea drumului, dar nu era nici urmă de scuter.

– A dispărut! strigă Linda. Mi s-a furat!

– Doar împrumutat! îi răspunse Luke, cu un zâmbet impertinent. Nu te nelinişti, îl vei regăsi. De fapt, poate a ajuns deja la „Frumosul Trandafir“.

– Ce vrei să spui? bâgui Linda, nebună de furie. Ai avut tupeul să-l împrumuți cuiva? Pentru a mă împiedica să mă întorc cu el?

Luke dădu din cap.

– Unuia dintre băieții aceia tineri, spuse, arătând grupul vesel de la capătul plajei. Sunt muncitori pe domeniul „Planchet“. Cu bani gheață, a acceptat imediat să-l ducă până la „Frumosul Trandafir“. Acum, iată-te obligată să-mi accepți invitația de a te conduce cu mașina, după ce voi face și eu o baie.

– Dar sunt aproape în întârziere deja! izbucni Linda. Și nu voi consimți niciodată să te urmez, după ce mi-ai întins o asemenea cursă scandaloasă!

– Vezi vreo alternativă, draga mea? o ironiză tânărul bărbat.

– Voi merge pe jos.

– Sunt doisprezece kilometri, o știi.

– Voi face autostopul.

– La ora asta? Toți madeninienii își fac siesta. Fii rezonabilă! Te voi conduce... când voi fi dispus!

– Imediat! exclamă ea printre dinți.

– Cine mă va obliga? îi replică jucându-se nonșalant cu portcheile. Numai eu voi decide asta.

Deschise portiera și se așeză într-o tăcere glacială. După câteva minute insuportabile, se hotărî să pornească motorul.

– Ei bine, te-am făcut să aștepți destul, pentru moment. Plecăm!

Tot timpul drumului, Linda se strădui să inveteze scuze plauzibile pentru întârziere. Dar, renunțând la ideea de a scorni o minciună, hotărî să se justifice în fața lui Craig Napier și să-i povestească în ce cursă căzuse. Sosind, își zări scuterul parcat alături de vehiculul directorului. Cel puțin, știa deja jumătate din poveste. Poate chiar ghicise totul.

Linda sări afară.

– Voi rămâne prin împrejurimi. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă. Nu ezita!

Ea se întoarse, furioasă:

– Nu vreau să te mai văd, îi strigă. Vezi-ți de drum, mă auzi? Și să nu mai faci niciodată așa ceva, sau ai s-o pățești!

Luke izbucni într-un râs arogant.

– Nu mă interesează mironosițele de genul dumitale, o ironiză. Nu te supraestima! Pe aici nu lipsesc fetele frumoase; dar o înțepată ca dumneata merită o lecție și ar trebui să-mi

mulțumești că ai scăpat ieftin! Noroc, cu patronul dumitale! încheie cu răutate. S-ar putea să petreci un sfert de oră neplăcut! Fii atentă, are reputația că-și mănâncă secretarele crude, la micul dejun!

Nebună de furie, Linda se repezi în hol. Deschizând ușa biroului, îl văzu pe Craig îndepărtându-se de fereastră; probabil urmărise toată scena.

Ducându-și mâna la fața stacojie, își aruncă nervoasă o șuviță de păr spre spate.

– Te rog să mă ierți, dar n-a fost...

– Astăzi este joi, o întrerupse tăios. Nu pare să-ți dai seama de gravitatea întârzierii dumitale! Nici măcar n-ai terminat statele de plată.

Descumpănită de severitatea necruțătoare a directorului, bâigui:

– Le voi termina înainte de plecare.

– Ar fi cel mai bine pentru dumneata.

– Dar... Ascultă, lasă-mă să mă explic...

– Inutil, bombăni Craig, încruntându-se. Știu totul. Ai început prin a mă minți că te duci singură la plajă, în timp ce aveai întâlnire. Acolo, când ai văzut ce oră este, ai trimis un băiat să aducă scuterul. În ciuda timpului câștigat pe drum, ai reușit totuși să ajungi târziu. Te felicit pentru această performanță! Presupun că nu te-ai putut smulge îmbrățișărilor lui Donat!

Revoltată de atâta nedreptate, Linda nu-și credea urechilor. Și oare cum îndrăznea să fie în asemenea măsură lipsit de respect?

– Te înșeli! protestă, gâtuită. În primul rând nu te-am mințit; nu proiectasem să-l întâlnesc pe Luke Donat... A...

– ... apărut din întâmplare? încheie Craig. în locul ei. Dar știa bine unde te găsește!

– Da, însă...

– Ei bine, inutil să te încurci în născociri complicate. Te-a convins să-ți prelungești întrevederea și nu te-ai gândit nici măcar o clipă la consecințele supărătoare pentru munca dumitale. Mai mult, nu ți-ai scurtat măcar despărțirea! Acum, la treabă!

Dar Linda refuză să se supună prostește bunăvoinței sale. Nu-i permisese nici măcar să se justifice! Ei bine, va vorbi, iar el o va asculta! De altfel, avea mare nevoie să audă câteva adevăruri bine simțite!

Adunându-și tot curajul, începu:

– Nu, voi lucra după ce spun ce am de spus, nu înainte. Îți consider autotarismul absolut insuportabil, iar comportamentul față de mine de-o incredibilă nedreptate. Încep să înțeleg părerea verișoarei mele despre dumneata: un tiran continuu supărat, imposibil de mulțumit. În plus...

Ezită o clipă, dar continuă, în ciuda tremurului din voce:

– Dacă ți-ai tratat toate secretarele în acest mod, nu se poate să fi fost vreodată îndrăgostite de dumneata, sau în acest caz, erau complet nebune! Te-a derutat înfumurarea!

Linda regretă imediat că se lăsase pradă ranchiunei. Dar era prea târziu; nu-și mai putea lua înapoi cuvintele insultătoare. Cu inima bătând puternic, se strădui să susțină expresia glacială, de nepătruns a ochilor verzi ai lui Craig Napier.

– Ai terminat? o întrebă tăios.

Într-o tresărire de sfidare, ea replică:

– Nu este de-ajuns?

– Știi bine că ai depășit limitele acceptabile. În tot cazul, refuz să răspund unor atacuri atât de meschine și ridicole.

Se apropie brusc, o prinse de umeri și o împinse violent pe scaun.

– Acum... la muncă. Nu te miști de aici înainte de a termina, nici măcar pentru a-ți pune ordine în ținută și a repara ravagiile, Dumnezeu știe căror hârjoneli. După îndeplinirea programului stabilit pentru această zi și, numai după, vom considera incidentul închis. S-a înțeles bine? o întrebă cu un aer feroce.

Linda fu obligată să se supună. Toată după-amiaza, Craig nu aruncă nici măcar o privire în direcția ei. Lipsi mult timp, dar împotriva obiceiului, nici măcar nu-și dădu osteneala să își anunțe secretara de locul unde se afla, pentru caz de nevoie.

Această simplă întârziere îi făcuse Lindei multe necazuri. Oare va mai rămâne mult timp izolată? Cu trecerea orelor, ranchiuna îi sporea. Totuși, în mod curios, se simțea și mai mult furioasă împotriva ei însăși, decât împotriva lui Craig. Așadar, o considerase la fel de iresponsabilă ca Tina! În timpul acelei prime săptămâni, nu reușise să-l convingă de firea ei dreaptă și cinstită! Oare chipul, vocea, nu-i reflectaseră consolarea și sinceritatea? Totuși, încercă să se supună rațiunii: opt ore nu erau suficiente pentru formarea unei păreri asupra oamenilor. Orice ar fi, Linda nu-și va ierta că se lăsase în voia reproșurilor. Nu se arătase la înălțime... Îl decepționase...

Tânăra îi auzi pe ceilalți angajați plecând, fredonând veseli. Când în sfârșit termină, îl întrebă pe Craig dacă trebuia să-i ducă fișele lui Fortune.

– Nu, banca va fi închisă, îi răspunse. Winston le va verifica mâine. Asta este tot pentru astăzi. Bună seara.

Tonul dur îndepărtă orice dorință a Lindei de a mai încerca o dată să se justifice. Salută cu răceală și plecă.

Cât de prost se sfârșise ziua, după dispoziția veselă de dimineață! se gândi cu tristețe pe drumul de întoarcere. Cel puțin, Barbara îi va asculta cu compasiune necazurile și o va încuraja... Totuși, sosind, Linda se hotărî să nu-i spună incidentul: poate gazda sa va încerca să-i pledeze cauza pe lângă Craig, iar ea era prea orgolioasă pentru a-i accepta intervenția. Va rezolva problema fără ajutorul nimănui.

De altfel, proasta dispoziție a Barbarei nu incita la confidențe, în acea seară. În mod obișnuit, o întâmpină pe Linda cu un zâmbet voios și-i oferi o răcoritoare. Astăzi, nu apăru înainte de cină și era tensionată și puțin vorbăreață. Englezoaica o întrebă de sănătate, puțin derutată de această subită schimbare de atitudine.

– Nu este nimic, o simplă migrenă, răspunse Barbara. Nu te îngrijora.

După spălarea vaselor, dădu un telefon și veni s-o roage pe Linda s-o lase singură când va sosi Craig, deoarece trebuia să discute amândoi probleme confidențiale.

Linda se grăbi să se ducă în camera sa înainte de venirea lui Craig. Totuși, blândețea extraordinară a acelei frumoase nopți înstelate, o atrase afară și se strecură din casă printr-o ușă laterală. În cazul în care, la întoarcere, Craig era încă acolo, va ajunge în camera sa pe același drum.

Merse de-a lungul domeniului. De-o parte și de alta, cărări acoperite cu nisip, care se afundau în mărăcini. Izolarea locului

n-o sperie de tânăra fată. Cu excepția serilor de petreceri și de carnaval, madeninienii aveau obiceiul să se culce devreme și rămâneau acasă după apusul soarelui. Așa că Linda nu se temea de întâlniri neplăcute. Doar orăcăitul broaștelor și șoapta vântului prin frunzele de palmier tulburau liniștea profundă.

Venind la Madenina, se așteptase să vadă noaptea tropicală căzând brusc. În realitate, durata apusului avea multe surprize. Sfera roșie ca focul a astrului se afunda complet în spatele orizontului după un anumit timp și după dispariția sa, rămâneau pe cer dâre lungi de aur și purpură, care treceau încet în gri, înainte de a dispărea în întuneric.

Linda își întrebase o dată gazda despre legenda acelei raze verzi, trecătoare, a apusurilor tropicale.

– Ai văzut-o vreodată? o întrebase.

– Da, desigur, răspunsese Barbara. Se povestește că toți madeninienii au văzut măcar o dată acest fenomen. Dar cunosc oameni care nu l-au văzut niciodată, Victoire de Faye, de exemplu, care de altfel, aproape se laudă că nu este de-a noastră...

– Oare voi avea această șansă? Probabil este un fenomen foarte rar, iar eu nu sunt aici pentru foarte mult timp...

– Nu se știe niciodată, replicase interlocutoarea. Poate chiar în seara aceasta, printr-o întâmplare extraordinară... Dar, sunt sigură, dacă dai dovadă de puțină perseverență, mai devreme sau mai târziu,o vei zări.

După aproximativ o oră, Linda se întoarse din plimbare. Mașina lui Craig nu se mișcase, dar el era pe punctul de plecare, deoarece zări cele două siluete, a lui Craig și a Barbarei, profilându-se pe fondul luminii, în pragul ușii de la intrare.

Cum nu putea ajunge în laterala casei fără să fie văzută, se dădu înapoi, pentru a se ascunde în umbra unui mirt. O văzu pe Barbara punându-și mâinile pe umerii lui Craig și ascunzându-și capul la pieptul lui, în timp ce acesta o strângea în brațe.

Linda se simți îngrozitor de vinovată că-i surprinsese și, ciudat, bătăile inimii i se acceleraseră, ca sub efortul unui șoc puternic.

Oare de ce această tulburare? Intimitatea dintre Craig și Barbara nu avea nimic surprinzător. Încă din prima zi, gazda îi vorbise despre el în termeni foarte afectuoși. În plus, Tina insistase suficient asupra unor aluzii lipsite de amabilitate; comportamentul din această seară al Barbarei confirma doar aceste ipoteze. În suferință, își găsea consolarea la Craig. Oare ce putea fi mai firesc?

Dar spre marea sa uimire, Linda simțea un fel de aversiune în a admite relația dintre ei. Cu toate acestea, văduvia tinerei femei o impresiona, îi admira curajul și-i dorea să-și regăsească puțină fericire. Și atunci?

De unde îi venea oare acest sentiment? Nu era gelozie, ci mai curând invidie, o dorință fierbinte de a cunoaște și ea din partea lui Craig o înțelegere și o bunăvoință atât de complete.

Putea să viseze, în atât de puțin timp, cu atâta putere, la tandrețea și dragostea unui bărbat? Rațiunea considera această idee ca absurdă și complet ridicolă, dar reflectând cinstit, trebuia să admită că incidentul din această după-amiază, n-o rănise fără motiv: vulnerabilitatea naturii sale feminine reacționase cu violență în fața provocării dominatoare a acestui bărbat. Sensibilitatea îi suferise și o scânteie i se aprinse în minte. Altfel, ar fi putut observa scena din această seară cu calm și sânge-rece

și s-ar bucura pentru Barbara. Acum, conștientă de acest foc ce se năștea în ea, Linda va trebui să se străduie să-l înăbușe. Își asuma un mare pericol permițându-i inimii să se înflăcăreze pentru acest bărbat cinic, al cărui avertisment îi răsuna încă în urechi, interzicându-i să se abandoneze slăbiciunii unui sentiment. Linda trebuia să se dea deoparte și să se gândească înainte de toate la Barbara.

Tânăra fată așteptă încă puțin după plecarea lui Craig și o întâlni pe Barbara la ușa băii. În ciuda luminii slabe, observă ochii roșii și umflați. Stânjenită de expresia teribil de întristată, nu îndrăzni să-i pună întrebări. Barbara îi ură noapte bună cu un aer posomorât și fiecare se retrase în cameră.

A doua zi dimineață, teama și frământările Lindei nu rezistară transparenței pure și strălucitoare a începutului de zi. Barbara părea și ea într-o dispoziție mai veselă. La birou, Craig uitase de neînțelegerile din ajun și-și regăsise pretențiile și detașarea obișnuită. Îi impuse chiar o oră suplimentară la începutul după-amiezii, cu cea mai mare naturalețe, ca și când altercația de ieri nu existase niciodată. Linda aproape reuși să arunce un voal peste concluziile nopții și peste efectele farmecului său magnetic. Acestui bărbat îi trebuia un robot, ca secretară; ei bine, se va comporta ca o mașină!

În acea zi, primiră vizita lui Victoire de Faye. După un scurt semn din cap în direcția Lindei, i se adresă lui Craig pe un ton imperativ:

– Am venit să-ți cer să te duci să-l iei pe Crispin de la aeroport, deoarece eu plec pentru trei zile la Barbados; am de făcut o mulțime de cumpărături și o programare la institutul de frumusețe; mă voi întoarce numai seara.

– Oare nu intră în atribuțiile Tinei Godwin să se ocupe de Crispin? observă acesta.

– Ea va începe când ne vom întoarce; o iau cu mine, am nevoie de serviciile sale.

– Dacă înțeleg bine, mă însărcinezi să-l instalez pe Crispin într-o casă goală! Fermecătoare primire pentru un copil!

– Te rog, nu-mi reproșa această călătorie unică, replică Victoire, încruntându-se. Sinbab și Doria vor fi acolo pentru a-i da să mănânce, iar eu voi fi prezentă în aceeași seară.

– Bine, mă voi ocupa de asta, promise Craig.

Zilele următoare, Linda plecă în mod regulat la plajă în timpul pauzei de prânz și își făcu o datorie de onoare în a fi de-o punctualitate ireproșabilă. O dată, Craig o căută pentru o scrisoare urgentă de dictat, dar nu făcu nici un comentariu neplăcut la întoarcerea sa, fix la ora trei.

După cunoștința Lindei, nu-i mai făcu nici o vizită Barbarei, timp de câteva zile. Tânăra fată nu înțelegea bine relația lor aparent incoerentă. Lacrimile Barbarei aveau oare legătură cu Craig? În tot cazul, nu plănuiseră să se vadă în weekend, deoarece Barbara îi sugeră Lindei un picnic la munte pentru duminică. Din nefericire, timpul ploios le împiedică să scoată nasul afară.

În ziua sosirii lui Crispin, Craig ceru concursul Lindei.

Oare de ce nu i se adresase Barbarei?... Crispin nu părea de nouă ani. Mic, cu pielea mată, avea o față cu trăsături fine și delicate și un păr bogat negru. Spre marea surpriză a Lindei, vorbea engleza doar cu un foarte ușor accent.

– Își face studiile la Liceul francez din Londra, explică Napier. Roland, tatăl său, dorea foarte mult să fie bilingv.

– Ultima dată, unchiul Craig avea o altă secretară, observă Crispin. Unde este mama?

– La Barbados, până diseară, răspunse Craig. Dar ți-o împrumut pe Linda să-ți țină companie.

– Aș putea rămâne cu Sadie și Matthew-John, continuă copilul. Mă distrez bine cu ei.

– De fapt, explică Napier cu o grimasă, aruncând gențile și valizele în portbagaj, Sadie și soțul său au părăsit Casa Mare.

– De ce? întrebă Crispin, cu un aer trist și decepționat.

– Au plecat când Victoire a închis Casa. S-au angajat la Montgaye. Îi vei cere Tinei să te conducă la ei, vor fi încântați să te revadă.

– Cine este Tina?

Craig demară și-i lăsă Lindei grija de a-i explica. În apropierea domeniului, băiețelul începu să recunoască unele puncte de reper; dădu chiar din mână pentru a saluta o ceată de tineri , pe drum. Ceru noutăți despre câini și ajungând la „Frumosul Trandafir", exclamă cu o melancolie emoționantă.

– Într-o vreme, Sadie și Matthew-John mă așteptau întotdeauna pe peron...

Dar astăzi, nu era nimeni acolo pentru a-l întâmpina. În toată casa domnea o liniște pustie și apăsătoare. Craig se duse să-i caute pe servitori la oficiu și se întoarse furios.

– Și-au luat liber și au plecat la verii lor, anunță, arătând un bilet scris în grabă, cu stângăcie. Victoire nu i-o fi anunțat, sau chiar nu se prea sinchisesc de nimic! Ți-e foame? îl întrebă pe Crispin.

– Da, aș vrea să mănânc ceva cu sos de curry, răspunse acesta imediat, deschizând ochii mari pofticoși.

– Iată o ocazie de a-ți exersa talentele la gătit, exclamă Craig, la adresa Lindei. Știi să pregătești acest fel de mâncare?

– Cu ingredientele necesare, da.

Se duseră să inspecteze rezervele de alimente. Lipsea carnea, dar Linda descoperi niște creveți în frigider.

– Perfect, spuse. Reveniți peste o oră, va fi gata.

Craig luă o sticlă de vin și suc de portocale pentru Crispin. Mâncară de prânz în bucătărie, fără ceremonie.

– Dintre calitățile dumitale fac parte și aptitudinile culinare! o complimentă Craig.

– Oare mai am și altele? replică Linda, măgulită.

– Am remarcat câteva, admise el, pe un ton dezinvolt.

După ce mâncară, Craig plecă la serviciu; se va întoarce seara pentru a o conduce pe Linda, anunțase. Crispin și tânăra fată urcară la etaj, unde fuseseră pregătite camera și sala de joacă pentru băiețel. Așadar, nu Victoire era răspunzătoare de neglijența de la prânz.

– Cu ce vrei să-ți ocupi după-amiaza? îl întrebă pe Crispin.

– Vreau să desenez, răspunse acesta fără să ezite. Am materialul în valiză.

Despachetară împreună lucrurile și se instalară la o masă în fața ferestrei.

– Pictez aproape întotdeauna vapoare, declară copilul, atacând o pagină albă.

Într-adevăr, se succedară bărci, iahturi, pacheboturi și catamarane. Pe puntea unui iaht, desenă niște siluete de bărbați, în număr de trei.

– Tata, unchiul Nelson și unchiul Craig, îi explică. Totdeauna plecau împreună și uneori mă luau cu ei. La bord, mă legau mereu cu o frânghie, ca o lesă.

Se dădu puțin înapoi pentru a judeca efectul produs, luă o gumă și se aplecă din nou peste desen.

– În ziua uraganului, când au naufragiat, unchiul Craig nu era pe vas. N-ar fi trebuit să-l desenez, nu-i așa? observă, ștergând una din cele trei siluete.

– N-ar fi oare un desen mai vesel, dacă i-ai reprezenta în altă zi? sugeră blând Linda. Într-o zi în care au plecat și s-au întors toți trei?

– Este adevărat, admise Crispin. Dar astăzi, vreau să pictez furtuna. Privește norii groși și negri de pe cer. În timpul uraganului, unchiul Craig nu l-a însoțit pe tata. Era în oraș, la unchiul Nelson, cu tanti Barbara.

Făcu o pauză și adăugă:

– Mama era foarte, foarte furioasă.

Cu o inocență tipic copilărească, îi dezvăluia Lindei taine stânjenitoare, dar tânăra fată preferă să nu le ia în seamă...

Capitolul 5

Craig veni seara, cu Victoire și Tina, pe care le așteptase la aeroport. Servitorii iresponsabili tot nu se întorseseră; Linda nu-i invidia pentru primirea pe care le-o pregătea Victoire.

În loc s-o calmeze, Craig îi ațâța furia și proasta dispoziție, reproșându-i că nu-i păstrase pe Sadie și pe Mathew-John în serviciu.

– Cum aș fi putut? strigă ea furioasă. Au închis Casa!

– Ar fi fost mulțumiți să fie hrăniți și cazați, așteptându-ți întoarcerea.

– Dar nu hotărâsem încă nimic!

– I-ai fi putut recupera chiar și după aceea.

– Dublându-le leafa? Cu siguranță, nu! N-am obiceiul să mă ploconesc în fața servitorilor!... În tot cazul, în seara asta nu am intenția să gătesc. Du-mă la restaurant, Tina se va descurca împreună cu Cripin și-l va culca.

– Trebuie s-o conduc pe Linda, anunță Craig.

– Vom merge la „Peștișorul de aur“, reluă ea. Mă duc să mă schimb și, când te vei întoarce, voi fi probabil gata.

Crăig păstră tăcerea mult timp. Apoi remarcă foarte calm:

– Uneori abuzezi de privilegiile dumitale, Victoire. Crezi că totul îți este permis, nu-i așa?

– Ce vrei să spui? întrebă aceasta, strângând din ochi.

Craig nu răspunse.

– Pe curând, peste o jumătate de oră, exclamă, ieșind cu Linda.

În mașină, Craig se interesă despre ocupațiile lui Crispin în timpul după-amiezii. După o oră de desenat și colorat, povesti Linda, jucaseră dame și cărți; tânăra fată fusese bătută măr. Nu menționă subiectul care frământa imaginația băiețelului și nu i-ar fi spus nici Barbarei dacă tânăra femeie n-ar fi abordat prima acest subiect.

– De la moartea tatălui său, îi spusese, nu încetează să deseneze nave, cu oameni pe punte. La început, aștepta în fiecare zi întoarcerea lui Roland și a lui Nelson. Acum, este mai liniștit. Desenele l-au ajutat cu siguranță să suporte această tragedie. Mulți copii se exprimă în acest mod.

– Probabil ai dreptate, răspunse Linda. Mi-a vorbit foarte liniștit despre tatăl lui. Crispin vine deseori să te vadă?

– Înainte de a pleca la internat, da. Craig mi-l aducea, cu sau fără permisiunea lui Victoire, nu știu. Poate îi va cere „unchiului Craig“ să-l aducă la mine în vizită, în timpul vacanței, adăugă Barbara, pe un ton melancolic.

După expresia sa posomorâtă, probabil regreta tot mai mult rărirea și scurtarea vizitelor lui Craig, ca în acea seară.

***

Crăciunul sosi curând, dar fără agitația și febra comercială care însoțea de obicei această sărbătoare în Anglia. Petrecerile de revelion fuseseră organizate pentru turiști în marile hoteluri, iar navele de croazieră aruncau ancorele în portul Fort Belain, pentru o escală de mai multe zile. Dar animația și veselia populară a indigenilor din Caraibe nu se dezlănțuiau înainte de întâi ianuarie, când muncitorii de pe plantațiile de trestie de zahăr sau de arbori de cacao invadau străzile în cete vesele, înainte de a se repezi în baruri și restaurante.

– Este un fel de repetiție generală înainte de carnavalul de lăsata secului, îi explică Napier, Lindei. În acea zi se celebrează moartea lui Vaval, demonul insulei. Vei vedea, este un spectacol uimitor.

Așadar, directorul său nu se aștepta s-o vadă plecată curând... Când aborda subiectul duratei sejurului său la Madenina, se împotrivea sistematic.

– Dacă-ți amintești, insistă Linda, n-am promis să rămând aici la nesfârșit. Oricum, unchiul ar refuza.

– Ți-a impus o dată limită?

În realitate, în ultima scrisoare, unchiul Lionel își exprimase mulțumirea referitor la munca lui Kathy Tremayne. Nimic n-o obliga pe tânăra fată să se întoarcă în Anglia. Dar, în mod ciudat, instinctul de conservare îi comanda să invoce aspectul provizoriu al acestui acord, ca pe un mijloc ușor de a se elibera. Deoarece, curând, presimțea că asupra ei se închidea o capcană periculoasă și căpăta un interes pasionat pentru munca de secretară a directorului „Frumosului Trandafir“.

– Am presupus că voi forma pe cineva pentru a mă înlocui, observă Linda. Dar nu s-a pus niciodată problema. De asta îmi permit să-ți atrag atenția asupra acestui subiect.

– Pentru moment, n-am luat în considerare nimic de acest fel, îi răspunse Craig, înlăturând propunerea. De ce să mă încurc cu o nouă secretară, când îți faci treburile atât de bine? Sper să rămâi până la recolta de primăvară. Anunță-l pe unchiul dumitale, dacă dă semne de nerăbdare.

– La ce dată mă voi întoarce acasă? insistă Linda.

– Vom hotărî asta la momentul potrivit, exclamă directorul, evitând încă o dată problema.

Firește, va hotărî după propria sa dorință, fără să se preocupe de părerea personală a Lindei. O trata într-adevăr ca pe o mașină, sau un robot, termenul se potrivea perfect.

Oare ce se ascundea în acest bărbat, în spatele acestei durități de stâncă, a acestei permanente siguranțe? Firea romantică și sensibilă a Lindei se întreba deseori, dar nu va descoperi niciodată. Trebuia să reacționeze și să nu se lase pradă unor vise zadarnice...

Totuși, i-ar fi plăcut să întrezărească, pentru ea însăși, partea tandră și blândă a firii lui Craig Napier, cea pe care o cunoștea și o aprecia Barbara, sau mai exact, o cunoscuse, deoarece se pare că se despărțiseră, sau se certaseră...

În ciuda dorinței sale, nu îndrăznea s-o întrebe pe Barbara. Între ele două se ridicase recent o barieră, de altfel numai din cauza Lindei: o rodea gelozia și trebuia să facă eforturi supraomenești pentru a n-o lăsa să-i înăbușe amabilitatea și generozitatea. Tânăra fată se simțea sfâșiată între cele două sentimente contradictorii.

Ziua de întâi ianuarie cădea într-o sâmbătă și în seara din ajun, toți angajații primiră o primă specială, în același timp cu

salariul săptămânal. În acea vineri, ieșind din birou, Linda fu asaltată de o hărmălaie asurzitoare care se părea că venea dinspre biroul lui Fortune.

Apropiindu-se, zări o mulțime pestriță, formată din femei în costume tradiționale, în culori țipătoare, care strigau și gesticulau cum puteau mai bine. În fața ușii biroului, Winston Fortune se străduia cu mare greutate să domolească această hoardă de amazoane înfuriate și să discute cu ele.

Linda o întrebă pe una dintre femei despre motivul disputei, în timp ce se ridica în vârful picioarelor, pentru a încerca să vadă pe deasupra nodurilor mari ale fularelor, pe care toate le purtau pe cap.

– Domnul Fortune nu vrea să ne dea primele noastre.

Linda nu înțelegea nimic. Totuși, ea însăși trecuse suma totală a acestor prime, pe toate statele de plată.

– Și de ce? întrebă.

Femeia ridică din umeri.

– Spune că nu-s banii noștri și trebuie așteptăm bărbații. Același lucru, în toate zilele de sărbătoare, el zice. Dar noi nu vrem așteptăm soții, care nu vor niciodată împartă banii primei. Nu-i drept.

Linda începu să înțeleagă situația. Pentru că se repeta în mod regulat, Winston Fortune știa probabil să-i facă față. Totuși, îndemnată de curiozitate, își croi drum prin mulțime, dând din coate.

Nu reuși. Femeile înțeleseseră sosirea sa ca pe un amestec al unei străine în treburile lor personale și proasta dispoziție le spori. Începură s-o împingă fără menajamente, cu riscul de a-și înăbuși copii agățați de poale. Clătinându-se de la dreapta la stânga, Linda strigă deodată:

– Atenție! Sunteți gata să striviți acest copil!

În aceeași clipă, căzu în genunchi, cu un braț în jurul picioarelor fetiței și cealaltă mână pe pământ, strivită sub un sabot greu de lemn. Reuși, de bine de rău, să se ridice, scuturându-și degetele care o dureau. Cineva luă fetița în brațe și o încurajă pe creolă:

– Sărac Mamay!

Foarte aproape de Linda, o femeie foarte înaltă și solidă începu să înjure în același dialect. Speriată, pe jumătate sufocată, tânăra fată simți pe neașteptate o palmă puternică și liniștitoare așezându-i-se pe umăr.

Autoritatea glacială a lui Craig Napier își arătă imediat rezultatul. Strigătele se potoliră pe loc, iar grupul compact se desfăcu în jurul lor, cu un murmur respectuos. Ațintindu-și privirea, pe rând, asupra chipurilor încă agitate, Craig începu să le dojenească energic:

– Ei bine, doamnelor! De ce vă încăpățânați la acest „bef duva“, în fiecare ajun de sărbătoare, pentru că niciodată nu câștigați partida? Câteva mici exclamații jenate întâmpinară mustrările sale. Cineva exclamă:

– Prima este a noastră, nu a bărbaților.

– Bărbații muncesc pentru salariu și pentru primă, observă Craig. O merită din plin. Dacă împart salariul cu voi, veți reuși să le stoarceți și jumătate din primă! Am încredere că sunteți destul de șirete!

Cuvintele iscusite declanșară o ilaritate generală. Dar auditoriul recalcitrant insistă:

– Întâi ianuarie, lăsata secului, sărbătoarea tuturor sfinților, întotdeauna este la fel. Bărbații păstrează tot pentru cumpărat rom!

– Și voi, poate n-ați băut niciodată? ripostă Craig cu promptitudine de fulger.

Ultima nemulțumită redusă la tăcere, Craig se întoarse spre Winston Fortune.

– Ca de obicei, la cantină, spuse.

Și adresându-se din nou femeilor, anunță:

– Doamnelor, vă oferim cafea!

Locul se goli în câteva clipe și Craig se află singur cu Linda.

– Arată-mi mâna, îi comandă.

Ea îi întinse pumnul, tremurând. Din falangele zdrelite picura sânge și două dintre unghii, complet date peste cap, erau deja negre.

– Trebuie repede îngrijită, o sfătui. Nu arată prea bine.

– Am dezinfectant acasă și-i voi cere Barbarei să-mi panseze degetele, promise Linda.

– Îți interzic să te întorci pe scuter! exclamă el, cercetându-i chipul încă speriat. Ai nevoie de un întăritor bun. Urcă în mașină. Îți voi oferi un coniac la mine și te voi conduce apoi la Barbara.

Pe drum, Linda se întrebă de ce n-o însoțea acolo direct. Ca și când îi ghicise gândurile, Craig declară:

– Este puțin prea devreme pentru a o deranja pe Barbara. Presupun că nu te așteptai la o asemenea scenă? Aceste femei încearcă de fiecare dată să încaseze primele soților. Totuși, nu au dreptul și o știu perfect.

– Și totuși, reîncep fără încetare acest spectacol? întrebă Linda, uluită.

– Da, evident cu același rezultat. Le oferim cafea la cantină. Apoi, Fortune le distribuie câte o mică gratificație și le încuie cu cheia în încăpere. Sunt eliberate când toți bărbații și-au încasat banii.

– Cu toate acestea, le dați bani? exclamă tânăra fată. Dar cum se contabilizează?

– Scrupulele și conștiința dumitale profesională mă onorează, spuse Craig observând-o pe furiș. Dar nu te nelinişti, iau acești bani din contul meu personal.

– Adevărat? întrebă Linda după un timp, neîncrezătoare.

– Merită osteneala, pentru că, datorită acestui gest, reușesc să păstrez liniștea.

Se opri brusc, pentru a saluta un bărbat bătrân, cu pielea ridată și galbenă, care se târa cu mare greutate pe cârje. Craig îi spuse ceva în dialect și bătrânul îi răspunse tot în creolă, râzând pe înfundate.

– Este Eli Caracas, explică Napier, demarând din nou, cel mai în vârstă angajat al nostru. „Femeile sunt din nou pe picior de război“, i-am spus. „Bărbații sunt proști că se căsătoresc cu asemenea scorpii. Eu m-am descurcat bine toată viața“, mi-a răspuns. Și este adevărat. Trăiește singur, nu știe nici măcar ce vârstă are, atât de bătrân este și este sănătos tun. Puterea sa de rezistență a slăbit acum, evident, dar pentru nimic în lume n-ar lipsi o zi de la muncă!

Ajungând la el, în căsuța situată în spatele locuinței impunătoare de la „Frumosul Trandafir“, o instală pe Linda într-un fotoliu din salon și se duse să aducă un lighean cu apă și dezinfectant. În timp ce tânăra fată își muia mâna, aduse de asemenea comprese sterile și pansament. Apoi, deschise un bufet și scoase o carafă cu coniac.

Linda își bău paharul cu înghițituri mici, făcând multe grimase.

– Nu-mi place alcoolul, se explică. Dar aici încep să apreciez romul, în modul local, cu mult suc de fructe și cu cuburi de gheață.

– Ține-te de nas și bea coniacul ca pe un medicament, o sfătui Craig.

Când îi luă mâna, Linda începu să tremure convulsiv.

– Nu-ți fie teamă, nu-ți voi face rău, îi spuse el blând.

Dar Linda nu de durere se temea, ci pur și simplu de atingerea lui Craig; la cea mai mică atingere a epidermei, era deja scuturată de frisoane... Trebuia să-și înlăture această emotivitate prea mare!

– Este șocul nervos, explică ea pentru a încerca să-și ascundă tulburarea.

– Totuși, nu mă bănuiești că te-am atras într-o cursă, pentru a te seduce?

– În nici un caz! exclamă Linda prompt.

Examinându-i cu grijă unghiile negre, Craig o sfătui:

– Va trebui să păstrezi pansamentul deasupra foarte mult timp, după părerea mea.

Tânăra fată încuviință, cu un aer jalnic.

– În afară de punci, îți mai plac și alte lucruri la Madenina? o întrebă, în timp ce-i pansa separat, fiecare dintre falangele rănite.

– Da, răspunse Linda. Îmi place enorm munca mea și, evident, clima...

– Verișoara dumitale a fost teribil de decepționată.

– Tina este prea pretențioasă... Consider oamenii simpatici, continuă. Mâncarea este delicioasă, în special fructele. Dar mai ales, apreciez pacea acestei insule.

– Hm... Ce de impresii lansate una peste alta! Și bărbații? o întrebă. Cum îi găsești?

– N-am întâlnit foarte mulți.

Temându-se să nu-l audă menționând numele lui Luke Donat, se grăbi să adauge:

– Barbara nu primește multă lume.

– Nu destulă, după gustul dumitale?

– Nu, eu sunt foarte fericită așa, îl asigură cu convingere.

Cum el terminase s-o panseze, Linda se ridică:

– Mulțumesc, spuse. Mă simt mult mai bine.

– Perfect. Va trebui să-ți cufunzi mâna într-o soluție antiseptică, în fiecare zi.

Încercând să îndoaie degetele, Linda constată:

– Voi bate cu greutate la mașina de scris, cu o singură mână.

– Nu te îngrijora, voi dicta corespondența, timp de câteva zile, unei alte secretare.

O urmă afară. Când se pregăteau să urce în mașină, Victoire ieși din Casa Mare și înaintă spre ei.

Îi aruncă tinerei fete o privire critică și mirată.

– Voiam să te văd, îi spuse lui Craig. Dar bine am făcut că n-am venit mai devreme; v-aș fi deranjat pe amândoi, adăugă pe un ton ironic.

– Deloc, răspunse Napier cu o voce indiferentă. I-am dat Lindei îngrijiri de urgență: a căzut și și-a zgâriat complet mâna dreaptă.

– N-aveți oare infirmerie la birou?

– Ba da, dar am preferat s-o aduc aici. Avea nevoie de un întăritor.

– Înțeleg! Și, cu siguranță, de consolare, insinuă Victoire cu subînțeles.

– Acum, o conduc. Despre ce voiai să-mi vorbești?

– Despre domeniul Friole. L-am întâlnit astăzi pe Emmanuel. Ai refuzat propunerea sa, de-a face să fuzioneze cele două proprietăți? după cum mi-a mărturisit.

– Da, confirmă Craig, deschizând Lindei portiera.

– Cu ce drept? exclamă Victoire, cu ochii strălucind de mânie.

– I-am cerut Lindei o dare de seamă despre bilanțul lor anual și mi-am format o părere.

– Fără să mă consulți?

– Ba da, la sfârșitul lunii noiembrie, îi aminti el. Vezi, n-am luat nici o hotărâre pripită. Alăturând „Frumosului Trandafir“ o plantație de talia Friolei, nu ne va aduce cu siguranță nici un avantaj. În schimb, ei vor avea numeroase beneficii, de exemplu în tot ceea ce privește administrarea. Așadar, noi vom fi marii perdanți ai afacerii...

– Ai îndrăznit să hotărăști singur! răcni Victoire. Oare ce sunt în casa mea? O „femeie de paie“? O marionetă pe care o tragi de sfori? Doar nu ai puteri depline?

– Cunoști perfect întinderea și limitele drepturilor dumitale. Dacă ai fi vrut să discutăm afacerea Friole la timpul potrivit, am fi studiat problema împreună. Acum, este prea târziu. Dacă vei vrea să-ți dai osteneala să iei cunoștință de cifre, mi-ar face plăcere să-ți transmit o copie. Vei constata singură, familia Friole se află în dificultate și așteaptă pur și simplu de la noi ajutor financiar, firește, fără compensație din partea lor.

– Nu înțeleg nimic din cifre! exclamă Victoire cu un aer dezgustat. Prefer să mă încred în flerul și intuiția mea.

Totuși, păru că regretă imediat această izbucnire nepotrivită, în prezența Lindei.

– Așadar, afacerea Friole este închisă definitiv? reluă pe un ton mai conciliant. Dar încă mai am câteva probleme să-ți spun, bineînțeles, când vei avea timp.

– Care? întrebă Craig.

– Printre altele, Eli Caracas. Acest parazit trebuie concediat.

Craig se instală la volan.

– Pentru nimic în lume, răspunse calm. Eli muncea deja la „Frumosul Trandafir“ pe vremea bunicului dumitale și, atâta timp cât voi fi directorul domeniului, va rămâne aici.

Victoire îl fulgeră cu privirea.

– Și mă acuzi pe mine că-mi arog drepturile privilegiilor! exclamă cu dispreț. Se pare că dumneata chiar abuzezi de prerogativele pe care le ai!

– Cazul meu este diferit. Știi că mă bucur, efectiv, de-o anumită putere de decizie.

– Restul va aștepta. N-aș vrea să întârzii neîntemeiat plimbarea cu Linda, îl ironiză, întorcându-se.

Evident, sarcasmul său nu-l impresionă deloc pe Craig.

– Voi trece pe la dumneata la întoarcere, anunță acesta. Lui Crispin i-ar plăcea oare să vină cu noi?

– Mulțumesc. Crispin este la plajă cu guvernanta, replică Victoire cu aroganță.

Craig nu făcu nici un comentariu despre acest schimb de cuvinte acide. În timpul drumului, Linda se gândi la atitudinea lui față de angajații de la „Frumosul Trandafir“. În această după-amiază, își dezvăluise de două ori latura generoasă a firii sale: mai întâi cu soțiile muncitorilor, apoi cu bătrânul Eli.

Amintindu-și de intoleranța față de ea și de criticile acerbe referitoare la relațiile cu Luke Donat, le consideră încă o dată ca

pe o contradicție ciudată. Foarte bun față de copii, știa totuși să se arate necruțător și disprețuitor, mai ales cu femeile, dar nu cu Barbara. Ce mozaic straniu! Unde se afla unitatea dintre diferitele piese ale acestui puzzle? Uneori accesibil și plin de compasiune, alteori distant și arogant... Poate chiar amândouă în același timp, ca adineaori, când o îngrijise cu atâta amabilitate, manifestând un interes și o curiozitate, care nu i se potrivea...

Umbrele amurgului se întindeau deja pe sol. Deasupra orizontului se îngrămădise o masă de nori de un violet închis. Discul stacojiu al soarelui se contura pe un cer galben deschis, transparent. De fiecare parte a drumului, frunzișul des întuneca lumina apusului, iar privirea se afla inevitabil atrasă spre deschiderea către orizont.

Brusc, Craig parcă mașina la marginea drumului.

– Ai văzut vreodată faimoasa rază verde a apusului? o întrebă.

Linda se îndreptă, curioasă la culme.

– Am oare vreo șansă s-o zăresc în seara aceasta?

– Poate... Nu-ți ațintii privirea direct la soare, ci în punctul în care atinge linia orizontului.

Linda privi acel loc cu intensitate.

– De ce-ți dorești atât de mult să observi acest fenomen? o întrebă el, curios.

– După Barbara, numai adevărații madeninieni se pot lăuda că l-au contemplat vreodată.

– Și te ambiționezi să te numeri printre ei?

– Nu chiar, bineînțeles. Dar este o idee amuzantă să mă simt acasă pe această insulă, pe durata sejurului.

– Nu se știe niciodată, remarcă Napier cu dezinvoltură. Când vei fi trecut examenul razei verzi, s-ar putea să-ți dorești să rămâi aici pentru totdeauna, sau să te căsătorești cu cineva de aici.

– Glumeam, îl asigură Linda, aruncându-i o privire pe furiș. Totuși, uneori am impresia că sunt supusă farmecului magic al acestei insule...

– Dar reziști cu îndârjire?

– N-am pretins asta niciodată.

Masa întunecată de nori străluci într-o licărire roz și se destrămă în diferite forme ciudate, cu contururi mișcătoare. În clipa în care marginea superioară a soarelui fu pe punctul să dispară, Craig o avertiză:

– Chiar dacă raza va apare, nu are importanță dacă ești singură când o vezi.

– De ce? întrebă Linda cu ochii ațintiți asupra cerului.

– Este evident. Cum să fii crezută fără un martor?

– Oh! Iat-o! strigă ea brusc. Am văzut-o! Și dumneata, nu-i așa?

– Da. Dar descrie-mi-o.

– Ei bine... În ultima clipă, a fost... ca un verde orbitor, o strălucire de smarald... superb, încheie Linda, lăsându-se sedusă de cuvinte.

– Felicitări! exclamă Craig. Dar înainte să te poți proclama ca făcând parte din Madenina, trebuie să treci o altă probă...

– Care?

– Barbara nu ți-a vorbit despre asta?

Fără să-i lase timp să răspundă, se aplecă spre ea, își trecu un braț în jurul umerilor și cu cealaltă mână îi luă bărbia între degetul mare și cel arătător.

Apoi, o sărută; un sărut lung, senzual și dominator. Surprinsă de îmbrățișarea neașteptată, Linda reacționă pentru început cu o răceală izbitoare, dar spre marea sa tulburare, curând răspunse cu înflăcărare și dorință.

Complet năucită, încercă să-și revină. Ce situație înșelătoare și absurdă! Nu se iubeau! Cu ce drept îndrăznise el?... Stacojie, se eliberă și se strădui să-și ascundă emoția în spatele unor cuvinte jignitoare.

– Profiți de situație! Ai o atitudine absolut de neiertat.

Craig se așeză confortabil în scaun și o privi cu seriozitate.

– Nici nu te-am jignit, nici n-am arătat lipsă de respect. Nu m-ai auzit când ți-am spus a doua condiție impusă de legenda din Madenina?

Severitatea glacială a lui Craig produse asupra Lindei un efect binefăcător. Cu nici un preț nu trebuia să-și trădeze tumultul de simțuri, provocat de acest sărut.

– Trebuie... să fiu sărutată de celălalt martor al fenomenului? întrebă, șovăind.

– Exact. Acest gaj garantează într-un fel autenticitatea momentului.

– Ai fi putut să-mi explici înainte, îi spuse cu stângăcie.

– Și mi-ai fi întins în mod grațios obrazul? Am pierdut obiceiul acestor jocuri copilărești, o ironiză el.

Rănită în amorul propriu, Linda replică:

– Nu pierzi nici o ocazie să faci pe seducătorul, nu-i așa?

– Cine nu riscă, nu câștigă, declară directorul pe un ton enigmatic.

Demară imediat și, câteva minute mai târziu, o lăsă în fața bungaloului Barbarei. Linda îi mulțumi politicos și întrebă dacă venea să-i spună bună ziua gazdei sale.

– Nu, îi răspunse Craig, scuturând capul. Trebuie s-o văd pe Victoire. Dar povestește-i Barbarei despre succesul tău la examen! De acum înainte, faci parte din casta razei verzi!

În picioare, pe aleea din grădină, Linda îl privi uluită îndepărtându-se.

Barbara îl iubea... Oare cum îndrăznea să o trateze cu atâta ușurință și obrăznicie? Chiar dacă nu era vorba decât de un sărut de conveniență, nu i-ar mărturisi asta niciodată Barbarei. Nu-i va vorbi nici despre raza verde, nici despre bărbatul în compania căruia o văzuse. Oricum, se gândi roșind, fusese gata să se lase convinsă de aparenta înflăcărare a acelei îmbrățișări și să cadă pradă farmecului lui Craig...

Oare el o ghicise exact? Dacă, în ciuda hotărârii, își trădase sentimentele față de el, cât trebuia s-o disprețuiască acum! O găsea probabil la fel de stupid de sentimentală ca pe toate femeile alea proaste și flecare! Lui Craig, scena dintre ei nu-i provocase nici o emoție. Desigur, o sărutase cu pasiune, dar asta făcea parte din firea sa năvalnică și entuziastă. În această clipă, probabil uitase deja; pentru el, incidentul era închis, iar Linda nu trebuia nici să-și mai amintească de el. Își adună tot curajul pentru a intra la Barbara și a discuta cu ea ca și când nimic nu se întâmplase... Și totuși, cât îi va fi de greu să facă impresie bună! Se simțea tulburată...

Capitolul 6

După obiceiul său, Barbara nu făcuse nici un comentariu referitor la Craig. Cu siguranță, o dezamăgise neoprindu-se o clipă la ea, dar n-o arăta. Ascultă compătimitoare întâmplările neplăcute ale Lindei, după toate aparențele cunoscând acest gen de incidente din ajunul sărbătorilor.

– Apropo de sărbătoare, a telefonat Tina pentru a-mi cere să-l supraveghez mâine pe Crispin. Iese cu Luke Donat. Am acceptat, firește.

Barbara șovăi și continuă:

– Mi l-a mai adus deja, de mai multe ori, când avea de făcut cumpărături, sau programare la coafor.

– Dar asta te împiedică să lucrezi! Oare Tina nu are nici o clipă liberă? întrebă Linda.

– Se plânge că foarte rar. În plus, nu este sigură niciodată dinainte, deoarece Victoire își schimbă deseori părerea în ultimul minut.

– Totuși, Tina n-ar trebui să-și lase răspunderile asupra ta, insistă interlocutoarea. Dar mâine, mă voi ocupa eu de el.

– Nu vei participa la festivitățile zilei de întâi ianuarie? Nu te sfătuiesc să te duci singură, deoarece sunt deseori încăierări; te-ar putea duce Craig?

– Pe mine? De ce să-l încurc? întrebă Linda, afectând un aer indiferent.

– O idee oarecare, răspunse Barbara. N-ai asistat niciodată la un carnaval antilez; este un spectacol interesant și pitoresc. Dar mai rămâne lăsata secului și sper că vei fi invitată.

După abandonarea lui Craig, Barbara părea să se fi retras complet din viața mondenă, se gândi Linda cu tristețe. Era totuși prea tânără să trăiscă în izolare! Dădea ciudata impresie că se ascundea de cineva, sau de ceva... Dar de ce?

A doua zi, Linda îi reproșă verișoarei că o stânjenește pe Barbara. Tina se apără cu agresivitate. Barbara îl adora pe Crispin, pretextă ea pentru a se justifica.

– Este adevărat, acceptă Linda. Dar totuși, exagerezi. Și doamna de Faye, știe asta?

– Nu, admise Tina.

– Într-o zi sau alta, Crispin va trăda secretul.

– Îmi asum acest risc. oricum, este vina ei; nu-mi acordă nici o clipă de răgaz, încheie interlocutoarea sa cu anumită îndrăzneală.

Din fericire, copilul avea o fire bună. Linda îl duse la plimbare, apoi toți trei se distrară cu poze decupate și făcură prăjituri pentru ceai. Crispin își petrecu restul după-amiezii așezat cuminte în salon, ascultând la radio o poveste pentru copii.

– Trebuie să înveți să scrii cu mâna stângă, o sfătui el pe Linda, observând pansamentul care o împiedica.

Cu puternice hohote de râs, se străduiră amândoi să acopere o coală albă cu rânduri nesigure.

– Și mama se antrenează uneori să scrie cu mâna stângă, observă băiețelul. Îi reușește foarte bine.

Se înserase deja. Barbara începu să se neliniștească pentru oră. Însuși Crispin nota o satisfacție amuzantă că, în curând, va rata momentul culcării.

– Tina exagerează, spuse Barbara. Îi mai dau câteva minute. Dar mi-e teamă că va trebui eu însămi să-l conduc pe Crispin.

Așteptară în zadar. Se întunecase aproape complet când Barbara se hotărî să plece, deși fără tragere de inimă, deoarece trebuia să se înarmeze cu un anumit curaj pentru a înfrunta leul în bârlogul său!

Se întoarse furioasă.

– Victoire a fost de o grosolănie abdominabilă, îi spuse Lindei. Nu știa despre aranjamentele Tinei și m-a insultat pur și simplu, că am acceptat să am grijă de Crispin.

– Ce i-ai răspuns? o întrebă aceasta.

– I-am demonstrat că nu era mai puțin în siguranță cu mine. Oricum, mi-am dat osteneala să-l conduc pentru a se culca la ora obișnuită și a nu-i strica obiceiurile. Firește, Victoire nici măcar nu mi-a mulțumit și mă bănuiește că m-am coalizat cu Tina pentru a o înșela. Nu-i invidez soarta verișoarei tale, când se va hotărî să se întoarcă!

Tina sosi aproximativ o oră mai târziu, cerându-și multe scuze. Dar Barbara le îndepărtă, explicându-i că-l dusese pe Crispin acasă și se opuse cu fermitate să-i mai facă un asemenea serviciu pe viitor.

Cuprinsă de o intuiție subită, Linda întrebă:

– De celelalte dăți, ai avut într-adevăr cumpărături de făcut, sau ca astăzi, întâlnire cu Luke Donat?

Ochii Tinei se umplură de lacrimi.

– L-am întâlnit pe Luke, mărturisi. Dar ce voi face acum? N-o voi putea înfrunta niciodată pe doamna de Faye! Vino cu mine, Linda! o rugă. Nu voi îndrăzni niciodată să mă întorc acasă singură.

Linda ezită.

– Nu pot face nimic pentru tine, răspunse.

– Te rog!

– Are dreptate, Linda, interveni gazda sa. Vei servi de tampon, chiar dacă Tina n-o merită.

– Și cu ce mijloace mă voi întoarce? întrebă Linda, puțin entuziasmată.

– Vă voi urma în mașină și te voi aștepta puțin mai departe. Oricum, refuz să mai pun piciorul la „Frumosul Trandafir", atâta timp cât Victoire va locui acolo, jură ea cu emfază.

Cele două tinere fete o găsiră pe Victoire în salon. Zărind-o pe Tina, Victoire o fulgeră cu privirea de oțel și o hărțui cu întrebări și acuzații

Ei bine, unde se dusese? Cu cine? De ce era plătită? Cu ce drept își permisese să transmită obligațiile sale altcuiva? Și în plus, ultimei persoane din lume față de care Victoire dorea să-i fie datoare! Oare cum îndrăznise Tina să neglijeze copilul pe care i-l încredințase? Acum, cum putea spera să recâștige încrederea lui Victoire?

Gata să plângă, complet stânjenită și roșie de rușine, Tina bâigui niște mărturisi stângace, sprijinită de Linda, când devenea incoerentă. În sfârșit, această penibilă confruntare se încheie.

Victoire îi ordonă Tinei să dispară imediat în camera sa, sub amenințarea concedierii definitive. Tânăra fată se supuse, fără să se lase rugată. După plecarea ei, Victoire o tratǎ pe Linda foarte civilizat și-i oferi un aperitiv. Dar aceasta refuză invitația, scuzându-se că deja abuzase de timpul și ospitalitatea sa; venise numai pentru a-și conduce verișoara și să-și îngăduie să intervină în favoarea sa. În ciuda purtării iresponsabile a Tinei, îndrăznea să spere în indulgența lui Victoire.

– Încă nu i-am hotărât pedeapsa, anunță Victoire cu răutate. Mi-a trădat încrederea și iert cu greu acest gen de greșeală. Dar vorbiți-mi puțin despre dumneavoastră! continuă cu o voce blândă. Ce vă face mâna? Craig sper că v-a îngrijit bine? Și camera de la Barbara Paul vă mulțumește?

– Da, mulțumesc, răspunse Linda.

– Presupun că invită mulți prieteni și cunoașteți oameni tineri interesanți?

– Nu, mărturisi fără ocol, tânăra fată. Doamna Paul muncește enorm și apreciez la fel de mult ca ea liniștea.

– Ah, spuse Victoire, dând din cap cu subînțeles. Necesitatea face legea, nu-i așa? Trăiește liniștită pentru că oamenii o evită și în realitate suferă că nu are o viață socială foarte plină.

– Zău? exclamă Linda pe un ton mirat, necrezând nici un cuvânt din aceste bârfe. Nu împărtășesc această impresie. Cred că doamna Paul a ales mai degrabă deliberat acest stil de viață.

– Da, în sfârșit, trebuie salvate aparențele... admise Victoire. Și evident, nu vă va mărturisi cât îi lipsesc mondenitățile, de la moartea lui Nelson... Dar spuneți-mi, Craig Napier o vede des? Uneori? Deloc?

Linda dorea mai ales să nu-i aducă vreun prejudiciu Barbarei. Trebuia să se ferească de Victoire ca de ciumă. Cum va răspunde oare la această întrebare? Să-i dezvăluie adevărul? Da, Craig venea deseori, dar de câtva timp, își rărise vizitele, probabil din cauza unei disensiuni dintre îndrăgostiți... Sau mai bine să pună capăt curiozității interlocutoarei, pretinzând că nu știa nimic despre relațiile dintre Craig și Barbara?... Putea de asemenea să mintă și să susțină că erau prieteni foarte apropiați...

Dar ce-și dorea oare Victoire să audă? Bănuind-o că va întâmpina cu o bucurie răutăcioasă vestea că s-au certat, se hotărî să sugereze contrariul.

– La drept vorbind, nu sunt foarte atentă, răspunse în cele din urmă. Dar este cu siguranță un prieten foarte drag și foarte credincios și probabil, se întâlnesc destul de des, așa presupun.

– Vreți să spuneți în exterior? o întrebă Victoire cu bruschețe.

– Sincer, nu știu, răspunse Linda.

– Și desigur, termenul „prieten“ este foarte echivoc, insinuă Victoire.

Refuzând să mai facă acest mic joc incorect, Linda se ridică.

– Acum, trebuie să plec, anunță.

– Ce imprudență din partea lui Craig, să continue această relație! murmură Victoire. Dar cum să sfătuiești un bărbat atât de puțin preocupat de propriul interes?

Se opri în sfârșit, consimțind la plecarea Lindei, fără să se preocupe de mijlocul său de locomoție.

Barbara o aștepta pe Linda, nerăbdătoare. Când tânăra fată încheie să povestească dura încercare suferită de verișoara sa, observă:

– Cu siguranță, Tina merita o lecție, dar nu o umilire atât de aspră! Oare Victoire o va concedia?

– Nu cred. Nu s-ar putea dispensa de bona copilului; are atât de puțin timp liber! Fără Tina, Crispin i-ar fi încredințat în întregime ei.

Linda nu rosti nici o aluzie referitoare la indiscreția lui Victoire asupra vieții private a Barbarei și relațiile sale cu Craig.

Dar oare de ce o apăra și o proteja pe tânăra femeie cu atâta energie? Deoarece până la urmă și Linda căzuse victimă farmecului hipnotic al lui Craig Napier. Amândouă femeile iubeau același bărbat. Totuși, în loc s-o considere pe gazda sa ca pe o rivală și să se lase pradă chinurilor amare ale geloziei, Linda se simțea, în mod ciudat, legată de ea. Fără nici o îndoială, neînțelegerea dintre cei doi iubiți se va aplana curând. Craig se va întoarce la Barbara; cum ar putea fi altfel? Ea era singura care știuse să-i trezească dragostea și solicitudinea acestui bărbat dur și ironic, mândru să practice un dispreț cinic în relațiile sentimentale. În plus, Linda o admira pe Barbara pentru curajul, amabilitatea și forța sa caracteristică. O invidia foarte mult, dar n-o va urî niciodată.

***

Luni dimineața se duse la birou plină de suspiciune. Dar Craig, mereu la fel de autoritar, nu-i dădu deloc atenție și se mulțumi, ca de obicei, să enumere ordine și directive pentru acea zi. Evident, uitase complet în ce încurcătură o aruncase pe Linda, vineri seara.

În ciuda a mai multe săptămâni de muncă alături de el, tânăra fată se mira încă de responsabilitatea imensă a lui Craig și de

evantaiul foarte larg al competențelor sale. În acea zi, în afară de munca de administrator, nenumăratele telefoane și corespondența impresionantă, trebui să se ducă să inspecteze plantele tinere, suspectate a fi bolnave și să meargă la tribunal pentru a depune mărturie în procesul unui muncitor de pe plantație, acuzat că-și atacase un camarad cu un cuțit de tăiat trestia de zahăr, în timpul unei încăierări. Craig Napier se achită de toate aceste obligații multiple și variate, cu o vitalitate și o eficacitate puțin obișnuite.

Când sosi corespondența de după-amiază, era la birou. În general, tânăra fată o tria singură și răspundea treburilor curente, din proprie inițiativă. Îi întinse o scrisoare de la societatea Netfold and Islay. Craig o parcurse rapid și întrebă:

– Aveai cunoștință de acest proiect?

– Care?

– Citește, îi comandă, înapoindu-i scrisoarea.

– Nu, răspunse Linda după ce o citi. Înainte de plecarea din Londra, nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre el.

– Și ce crezi despre această idee de a se turna un documentar publicitar despre zahăr, pentru televiziune?

– Eu? exclamă ea mirată.

– Ar trebui să colaborăm?

– N-am nici o părere asupra acestei probleme. Oricum, decizia îți aparține ție și doamnei de Faye.

– Doar mie, o corectă directorul. Pe de altă parte, nu-ți ceream un sfat de expert priceput, ci o reflecție de bun-simț, în calitate de consumatoare de zahăr și reprezentantă a englezilor. O emisiune despre procedeele de fabricație și de rafinare ale zahărului, ar putea interesa oamenii?

– Da, cred. Cei ce se ocupă de publicitate la Netfold and Islay au luat deja legătura cu canalul de televiziune comercială, observă Linda, referindu-se la scrisoare. Procesul poate fi filmat în întregime la „Frumosul Trandafir“?

– Da, spuse Craig, dând din cap.

Reciti cu atenție scrisoarea și gândi cu voce tare:

– Hm... Da... Echipa de reporteri va filma recoltarea în martie și până atunci, vom avea suficient timp să le prezentăm tot restul. Da, această experiență mi se pare interesant de încercat.

Arătând cu degetul semnătura, o întrebă:

– Perse, însărcinatul cu relațiile publice și cu publicitatea, a mai fost deja de două ori aici, dar nu l-am întâlnit niciodată. Mă aflam la Barbara la fiecare vizită a sa. Cred că este foarte tânăr. Îl cunoști?

– Da. Direcțiunea are mare stimă pentru el, în ciuda tinereții sale, răspunse Linda.

Îi reveni fugitiv în minte amintirea lui Ian și curtea sa discretă.

– Ei bine?

Întrebarea bruscă a interlocutorului o întrerupse din visare.

– Dar ai lucrat cu el, sau îl cunoști pe plan personal? insistă Craig.

– Întrețineam relații prietenești, explică tânăra fată. Jucam uneori tenis cu el și am participat împreună la câteva serate organizate de Comitetul de întreprindere. A fost o dată invitat și la unchiul meu.

– Este căsătorit?

– Nu.

– Și profesional?

– Ți-am spus. I se promite un viitor strălucit. De ce toate aceste întrebări? Va însoți echipa de reporteri de la televiziune?

– Dacă ideea vine de la el, mi se pare probabil. Astfel, vei putea relua relațiile cu el și să continuați să vă vedeți.

– Vom avea tot timpul în Anglia, replică Linda pe un ton neutru.

– Oare va fi mai liber?

– Liber? repetă ea fără să înțeleagă.

– Pentru a juca tenis și a te însoți la bal. Dar, preocupat să te scutească de chinurile geloziei, poate este într-adevăr de o fidelitate care rezistă la orice încercare?

Unde vroia Craig să ajungă?...

– N-am considerat niciodată relațiile cu el sub acest unghi, exclamă tăios.

– În acest caz, spuse directorul, izbucnind într-un râs ironic, va trebui să-mi revizuiesc părerea despre el! Îl bănuiam că a urzit și cronometrat cu grijă acest plan în timpul sejurului tău la Madenina și că omoară doi iepuri dintr-o lovitură...

– Bănuielile îți sunt fără fundament, spuse Linda, calmă.

– Ah, bun! încheie Craig, cu o voce ironică.

Nu mai adăugă nimic referitor la acest subiect. Lăsând ochii în jos, pe pansamentul Lindei, îi ceru să cheme o dactilografă care să bată la mașină răspunsul pentru Ian. Se retrase din nou în spatele măștii de aroganță și autoritate. Redevenise directorul inaccesibil de la „Frumosul Trandafir".

***

În cele din urmă, Victoire îi iertă Tinei prostiile inconștiente din ziua de întâi ianuarie și-i acordă chiar favoarea unei după-amieze libere pe săptămână. În plus, avea promisiunea să folosească pentru ieșirile sale, mica mașină.

Sâmbătă după-amiază, Barbara și Linda o întâlniră pe Tina în oraș. Luară ceaiul împreună și făcură schimb de noutăți. Părinții Tinei îi acordaseră permisiunea de a rămâne la Madenina și-i trimiseseră și un cec. Verișoara ei îi împărtăși proiectul despre documentarul televizat și-i spuse de viitoarea sosire a lui Ian Perse.

– Sunt foarte mulțumită pentru tine, comentă Tina. Te vei simți mai puțin singură. Ian este nebun după Linda, îi explică Barbarei. Aproape îl suspectez că a complotat cu abilitate, pentru a o regăsi! Când vor sosi? o întrebă pe Linda.

– În zece zile, cu vaporul. Dar Ian nu are atât de multă influență pe lângă membrii „Mesei rotunde“, agăugă, iritată de concluziile pripite ale Tinei.

Oricum, uitase complet de tânărul bărbat și nu dorea deloc să vadă apărând la Madenina această umbră palidă, ivită din trecut.

Barbara se scuză, deoarece trebuia să se ducă la poștă să-și ia corespondența, deoarece pe insulă nu exista poștaș.

– Te însoțesc, se oferi Linda.

– Nu, rămâi cu Tina. Îți voi lua eu scrisorile, dacă ai, și după aceea trec pe aici.

Privind-o îndepărtându-se, Tina remarcă:

– Bănuiesc de ce preferă să meargă acolo singură.

– Ce vrei să spui?

– Nu te-ai aflat niciodată lângă ea când își deschide corespondența?

– Nu cred. Dar explică-te, pentru Dumnezeu! Barbara ar avea oare ceva de ascuns?

– Ei ba nu! exclamă Tina cu subînțeles. Primește scrisori anonime!

– Scrisori anonime! repetă interlocutoarea sa, făcând ochii mari de uimire. Dumnezeule! De unde ai asemenea informații?

– De la doamna de Faye.

– Ea cum a aflat?

– O supraveghează îndeaproape. Cum o detestă, îi pândește cea mai mică neplăcere. Și crede-mă, Victoire de Faye are spioni aproape peste tot, în insulă; este bine informată!

– Dar ce-i reproșează Barbarei? Și de ce?

– Nu știu nimic. În tot cazul, aceste scrisori îi convin de minune lui Victoire și folosesc cum nu se poate mai bine intrigilor sale față de Craig.

– Craig? reluă Linda, neîncrezătoare și uluită.

Subit, își reaminti interogatoriul indiscret al lui Victoire de Faye. Tina tocmai îi prezentase într-o lumină nouă curiozitatea sa bolnăvicioasă.

Fiind la cuțite cu Barbara, Victoire nu se dădea înapoi în fața unei mârșăvii pentru a aduce prejudicii reputației sale. Dar de ce căuta cu orice preț să-l îndepărteze pe Craig, să-i distrugă relația sa cu Barbara? Și oare ce câștiga din asta? În ciuda disprețului pentru bârfe, Linda repetă întrebarea:

– Craig Napier? Dar ce are el de-a face cu această poveste?

– Totuși este evident! Scenariul clasic! exclamă verișoara sa cu un aer blazat și dezinvolt. Doamna este pur și simplu geloasă pe Barbara Paul. Iar rivalitatea în dragoste zămislește de obicei ură, așa mi se pare!

Piesele de puzzle își găseau locul... Victoire îl iubea pe Craig Napier! Totuși, Linda nu era în întregime convinsă: asistase de mai multe ori la scene violente între ei doi, fiecare căutând să-și impună autoritatea asupra celuilalt. Din aceste confruntări, despoticul Craig ieșea întotdeauna învingător; și, de voie, de nevoie, Victoire se supunea voinței lui... Nici o afecțiune, nici o tandrețe nu se întrezărea în raporturile lor. Nu, Tina se înșela; teoria sa era absurdă!

– Nu cred nici un cuvânt din această poveste între Craig și Victoire. Nu sunt nici măcar buni prieteni! obiectă Linda.

– De ce să-și expună cu ostentație viața particulară străinilor? se opuse Tina. În plus, Victoire, cu siguranță îl provoacă intenționat. Fără îndoială este sedusă de latura tiranică și dictatorială a lui Craig și probabil îi place la nebunie să-l înfurie.

Interlocutoarea sa nu răspunse nimic. Totuși, o privi cu atenție și curiozitate pe Barbara, când aceasta reveni și-i aduse două scrisori.

Insolentă, Tină întrebă:

– Nimic pentru dumneata, astăzi? Ghinion!

– Ba da, am primit ceva; dar nimic interesant, răspunse Barbara pe un ton indiferent.

Nimic din atitudinea gazdei sale nu confirma spusele Tinei. Oricum, Linda nu va cunoaște probabil niciodată această taină misterioasă...

***

Ian Perse îi scrisese înainte de a se îmbarca. Își exprima nerăbdarea de a o revedea, deoarece își făcuse griji pentru tânăra fată, iar veștile de la Madenina deveniseră tot mai rare. Ce bucurie va simți regăsind-o după o atât de lungă absență!

Linda își citea corespondența, instalată pe verandă. După ce se odihnise un timp în camera sa, Barbara lăsase larg deschise ușile-fereastră ale încăperii și acum se agita în bucătărie, pregătind masa. În timp ce Linda împături gânditoare scrisoarea de Ian Perse, un curent brusc de aer făcu să zboare la picioarele sale o bucată de hârtie. Se aplecă s-o ridice și-și aținti privirea asupra ei, absolut întâmplător. Scrisul mărunt al unor rânduri mâzgălite cu stângăcie îi atrase atenția: „Te-ai hotărât totuși să te cuminteşti. Lecția ți-a fost de folos. Ar fi păcat să-ți pierzi prietenii din cauza unei aventuri amoroase. Și dacă, fără îndoială, puțin îți pasă de reputația ta, deja pătată, aparent te preocupă cea a amantului tău. Pe bună dreptate..."

Ce lașitate abominabilă, se gândi Linda, să trimiți asemenea calomnii sub acoperirea anonimatului! Așa se explica rărirea vizitelor lui Craig... De altfel, acum nu mai venea deloc. Din cauza meschinăriei și răutății unui individ grosolan, Barbara fusese lipsită de apariția lui aproape zilnică, de sărutările și încurajarea sa...

Să fi neglijat-o pe tânăra femeie pentru o aventură cu Victoire de Faye? Pentru o mascaradă de poveste de dragoste?... Craig? Cu Victoire de Faye?...

Uitând pe moment dezvăluirile Tinei, Linda își îndreptă atenția asupra biletului. Consternată și dezgustată de aceste procedee infame, se duse să-l pună la loc, în camera gazdei sale, pe masa de lângă fereastră, deoarece acum, această hârtie îi

ardea degetele. N-ar fi trebuit niciodată s-o citească... Cât i-ar fi plăcut să vină în ajutorul Barbarei! Dar cum? Oricum, nu-i putea mărturisi indiscreția sa...

Revenind la locul său pe verandă, un lucru îi fu subit clar în minte: autorul cuvintelor atât de perfide și veninoase, era obligatoriu o femeie. Ori, în anturajul Barbarei, cunoștea o singură dușmancă, înverșunată s-o ducă la pieire...

Intuiția n-o înșela. Însăși Victoire de Faye scrisese acele rânduri! Linda nu avea mijloacele de a demonstra asta, dar era absolut sigură. Din instinct, o știa pe Victoire de Faye capabilă de cele mai rele mârșăvii. Și ca pentru a-i întări impresiile, un mic amănunt, aparent fără importanță îi veni în memorie: „Și mama se distrează uneori scriind cu mâna stângă“, îi spusese cu inocență Crispin.

În realitate, Victoire de Faye nu știa cât de mult reușise uneltirea sa: o dovedeau întrebările puse Lindei. Încercase să i-l smulgă pe Craig Barbarei, dar fără îndoială, nu era sigură de victorie, pentru a persista în a trimite acele scrisori anonime.

Și Linda? Ce să facă în această încurcătură? Singura sa perspectivă încurajatoare era să-i ofere lui Craig deplină satisfacție în muncă. Cu siguranță, uitase deja c-o sărutase, de altfel, cu o oarecare ușurință absurdă... Când se va întoarce în Anglia, își va aminti de ea ca de singura secretară care ținuse cont de avertismentul său și știuse să-și păstreze mintea întreagă; singura care nu se pierduse prostește în iluzii și vise sentimentale...

Capitolul 7

Măcar dacă Barbara i s-ar destăinui! se gândi Linda. Totuși, fără dovezi suficiente împotriva lui Victoire și în incertitudinea în care se afla referitor la evoluția sentimentelor lui Craig, Barbara va avea cu siguranță oroare să-și înfrunte în mod deschis rivala. I-ar fi prea frică să nu-i cauzeze prejudicii lui Craig; în plus, generozitatea sa naturală o va împiedica să facă să izbucnească un scandal.

Dar oare cum se vor termina toate astea? Ce eveniment din trecutul Barbarei îi dădea lui Victoire de Faye prilejul unor amenințări? Putea oare într-adevăr să-și piardă prietenii? Oamenii o evitau cu adevărat? Linda nu va cunoaște poate niciodată adevărul...

La apropierea primăverii, activitatea pe plantație era în toi. Pe terenurile nou cultivate, mlădițele semănate în timpul ploilor de iarnă creșteau viguroase. Solul fusese tratat cu îngrășăminte din abundență și acum se smulgea iarba de pe brazde și se pulverizau câmpurile cu insecticide. Va trebui așteptat încă un an înainte de a recolta rezultatele acestor munci.

Pe terenurile vechi, se pregătea „ratoomul“, recoltarea trestiei de zahăr. Tijele robuste se înălțau foarte drepte, încoronate de moțuri de frunze lungi și subțiri.

Zvonuri alarmante circulau, apărute de nu se știe unde: se temeau de o invazie catastrofală de insecte, de inundații, de o prăbușire a cursului zahărului pe piața mondială... La birou, se studiau noi baremuri pentru primele de randament, cu reprezentanții personalului: muncitorii pretindeau dublarea salariului în weekend și revendicau o primă specială pentru efort. Se pusese la punct un sistem de supraveghere; patrulele făceau cu schimbul pentru a păzi câmpurile și a-i împiedica pe copiii lacomi să fure trestiile. Adulții erau și ei responsabili de unele furtișaguri: distilau din trestia furată un fel de rom brut, un alcool aspru, de contrabandă. În mijlocul acestei agitații sosi pachebotul care, de două ori pe lună, asigura naveta dintre insulele bananiere din Antile și Anglia.

Măgulită de publicitatea făcută „Frumosului Trandafir“ în detrimentul altor domenii din Madenina, Victoire organiză o mare serată în onoarea echipei de televiziune, la care invită deopotrivă pe căpitanul navei și pe ofițeri, a căror escală la Fort Belain trebuia să se prelungească douăzeci și patru de ore. Linda fusese invitată la recepție, dar Barbara nu. Tânăra fată își frământă mintea, fără succes, pentru a inventa o scuză plauzibilă. Dar oricum, Craig conta pe ea, pentru a întâmpina echipa.

Ajunseră în port înainte. Ca la fiecare ancorare, cheiul mișuna de o mulțime numeroasă și agitată. Turiștii se plimbau cu aparatele de fotografiat de-a curmezișul pieptului. Negustorii ambulanți vindeau fructe și amintiri fără valoare. Tineri antilezi, în grupuri mici, se făleau cu costumele pestrițe, râzând și

sporovăind gălăgios, conștienți de privirile tinerilor trândavi care, de asemenea, hoinăreau cu nonșalanță pe dig.

Craig și Linda se instalară pe terasa de la Yacht Club, în fața unor răcoritoare. Contemplau spectacolul caleidoscopic al acestei agitații. Ea admira rochiile vesele și colorate ale femeilor.

– Unu și patru sunt majoritatea, ca de obicei, observă Craig.

Cum Linda îl privea, fără să înțeleagă, cu un aer complet năucit, adăugă:

– Există o semnificație foarte specială a modului în care femeile își înnoadă fularele pe cap. Nu ți s-a explicat niciodată? Este un fel de cod: când este ridicat un singur vârf, tânăra fată are inima liberă; două vârfuri înseamnă că este logodită; trei, că este căsătorită și fericită, patru, că în pofida căsătoriei sau a văduviei, nu se retrage totuși din competiție. Variațiuni pe aceeași temă a jocului seducției. Doar că antilezele sunt mai sincere și mai directe decât europenele.

Aplecându-se înainte, Linda examină cu atenție nodurile ștrengărești ale bonetelor.

– Acest procedeu le ajută să-l cucerească mai ușor pe bărbatul vieții lor? întrebă.

– Cine știe? Oricum, pentru toată lumea, lucrurile sunt clare de la început.

Craig făcu o pauză și reluă:

– Din câte spune Victoire, pe bulevardul Nassan se află un magazin foarte elegant, unde se vând acest gen de bonete. Modista face nodurile la cerere. Victoire a purtat una, la o petrecere costumată, cu multă bravură. Dacă te interesează, îți pot da adresa.

Linda scutură din cap.

– Nu este stilul meu.

– Îmbrăcămintea, sau procedeul?

– Vorbesc, bineînțeles, de bonetă, îi răspunse, ignorând intenționat conținutul provocator al întrebării. Aș părea complet ridicolă.

Evitând turnura personală pe care Craig vroia s-o impună conversației, adăugă:

– De ce, aici, femeile au inițiativa inițierii unei legături sentimentale?

– Fără îndoială, le plac raporturile de rivalitate și de competiție cu bărbații.

– După părerea mea, lipsește un cod pentru cele care se mulțumesc să aștepte cu discreție o manifestare de interes din partea unui bărbat.

– Dar aici, această specie nu există!

– Așadar, după tine toate femeile sunt niște cochete, dornice să placă și să atragă un bărbat în plasă?

– Da, confirmă directorul. Și vorbesc din experiență.

– Ce cinism!

– Nu, realism, o corectă el. Este mai bine să fii lucid; astfel, se evită deziluziile.

Subit, animația de pe chei păru să-și dubleze intensitatea. Craig își goli paharul și se ridică.

– Să mergem! exclamă.

Puțin mai departe, un tânăr antilez, înarmat cu un aparat de fotografiat, le bară trecerea. Cu un zâmbet larg pe buze, începu să măgulească amorul propriu al lui Craig.

– Ei, dom'le, soția ta este foarte frumoasă. Vreau să vă fac o fotografie la amândoi. De acord?

Fluturându-și în aer polaroidul, explică:

– Poză la minut. Fără să aștepți.

– De ce nu? cedă Craig, amuzat.

Tânărul fixă obiectivul asupra lor, dar lăsă subit aparatul în jos și observă:

– O fotografie de îndrăgostiți, vă rog. Poza va fi mai frumoasă.

Craig oftă cu un aer resemnat, își trecu un braț în jurul umerilor Lindei și-o trase spre el. Aceasta nu se putu stăpâni să nu roșească și să se înfioare în sinea sa.

Fotograful care promitea, apăsă pe declic.

– Un minut... Două... Trei... Și iată! strigă, desprinzând hârtia de negativ.

Dar, spre marea sa stupoare, fotografia rămase îngrozitor de goală și cenușie. Proprietarul aparatului, începu să-l scuture furios.

– M-a păcălit! bombăni. Cu această mașinărie defectă, nu voi face avere!

Craig vârî mâna în buzunarul pantalonilor și-i întinse niște bani.

– Totuși plătești, dom'le? se miră tânărul, încântat.

– Păcat! Mi-ar fi plăcut mult să văd acest tablou, comentă Craig, pe un ton enigmatic. Presupun că ți-ai cumpărat aparatul de pe stradă? Cât?

– Cincisprezece dolari.

– Ține, spuse Craig, adăugând cu generozitate câteva bancnote. Dar să nu-l vinzi din nou, cu douăzeci, unui viitor credul!

– Îmi pare într-adevăr rău! îi spuse Lindei, îndepărtându-se. Dar tu, trebuie să fii mai degrabă ușurată, nu? O poză de îndrăgostiți, nu se potrivea deloc împrejurărilor!

Ea nu răspunse nimic. Comportarea cavalerească a însoțitorului său o intriga și o seducea în același timp. Ce-ar fi

făcut oare, dacă fotografia ar fi ieșit? Ar fi rupt-o, râzând în hohote, după ce ar fi examinat-o? I-ar fi dat-o ei, sau ar fi păstrat-o? În tot cazul, Linda nu-l putea întreba, fără să se expună sarcasmelor sale.

O oră mai târziu, superbul pachebot alb aruncase ancora. Pasagerii coborâră, puțin numeroși, deoarece vaporul transporta în principal mărfuri. Ian Perse îi prezentă lui Craig cei șase membri ai echipei de televiziune. Apoi, zărind-o pe Linda în spate, se grăbi spre ea, îi luă mâinile cu efuziune și o sărută. Stânjenită de acest sărut, tânăra fată tresări. Dacă Napier îl observase, în mod sigur va trage concluzia unei intimități de care se apărase totuși cu putere.

Craig închiriase două vehicule pentru vizitatori. Înainte de a se duce la hotel, stabiliră o întâlnire pentru a doua zi, dimineața. Oricum, se vor vedea în acea seară la Victoire. Craig urcă la bord pentru a-l invita pe căpitan la recepția de la „Frumosul Trandafir". Ian o luă pe Linda deoparte și-i spuse:

– Voi închiria o mașină pentru mine personal. Pot să vin să te iau diseară?

Tânăra fată îi arătă drumul spre bungalou și se despărțiră. Când Craig reapăru, o întrebă:

– Ei bine, regăsirea a fost plăcută? Ian părea foarte emoționat. Presupun că va fi partenerul tău diseară?

– Da, mă va lua de la Barbara.

– Nu pierde timpul, comentă Craig, deschizând portierele automobilului.

Iritată, tânăra fată replică:

– De ce te încăpățânezi să te pierzi în supoziții fără fundament? Ian Perse îmi este prieten, nimic mai mult.

– Ei bine, ești liberă, tânără și frumoasă. Și cum nu pari interesată de alți bărbați, am tras concluziile care se impuneau... Îi vei povesti că, de la despărțirea voastră, ai fost sărutată cu forța? adăugă pe un ton batjocoritor.

– Nu, firește, izbucni ea, luată pe nepregătite. Și oricum, n-a fost...

– Împotriva voinței tale? îi sugeră cu ironie. Te rog! O mironosiță ca tine!

Linda roși puternic.

– N-a fost... un sărut adevărat, bâigui tânăra fată. Doar un gaj pentru a te supune tradiției!

– Așadar, Perse nu trebuie să știe tot? insistă Craig, sarcastic.

Linda nu găsi nimic de răspuns, pentru a se apăra.

***

Craig îi permise Lindei să plece devreme de la birou, în vederea recepției de la „Frumosul Trandafir". După ce se pregătise, aceasta se așeză pe verandă, cu Barbara, pentru a bea un aperitiv. Un zgomot de motor le făcu să ridice capetele.

– Cu siguranță, Ian, anunță Linda. A venit foarte devreme.

Dar când gazda sa deschise ușa, Tina intră ca o nebună, palidă și cu respirația tăiată.

– Trebuie să mă ajutați! Trebuie să faceți neapărat ceva! vociferă ea. Linda... Barbara, vă rog! Nu pot... Nu știu...

Se întrerupse, mușcându-și pumnul, cu ochi rugători, incapabili să se exprime în mod coerent.

Barbara o prinse cu fermitate de braț și o scutură:

– Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Linda ca un ecou, în aceeași clipă.

Tina tremura toată. Se scărpină pe gât.

– Crispin... În mașină, bâigui ea. Este bolnav.

– Tina! Revino-ți în fire! exclamă Barbara. De ce l-ai lăsat în mașină? o întrebă.

– Din cauza lui Victoire. Mi-a interzis să-l aduc la dumneata, indiferent de pretext.

Barbara ieși. Tina începu să se smiorcăie.

– Nu îndrăznesc să-l duc la „Frumosul Trandafir“ în starea asta, îi explică Lindei.

Barbara se întoarse cu băiețelul, care se ținea de gât, cu amândouă mâinile.

– Nu poate să vorbească, anunță.

– Știu, răspunse Tina. De-abia poate deschide gura. Și înăuntru este tot o rană.

Barbara și Linda o asaltară cu întrebări, în același timp. Ea le răspunse cu o voce sacadată:

– Am ieșit cu Luke. Era după-amiaza mea liberă. Am lăsat mașina mea și am plecat să ne plimbăm cu a lui. Crispin a rămas să se joace pe plajă.

– Care plajă?

– „Golful norilor“. În acel loc, marea nu este deloc periculoasă. Oricum, a preferat să se distreze singur și a refuzat să vină cu noi. Am mers la „Golful vrăjitoarelor“. Am înotat și... hoinărit un pic... Poate am întârziat prea mult timp, dar... Ei bine, pe drumul de întoarcere, puțin înainte de „Golful norilor“, am recunoscut parcată mașina prietenilor doamnei de Faye. Cum mă simțeam puțin vinovată că lăsasem copilul fără

supraveghere, i-am cerut lui Luke să oprească și am ajuns la plajă pe jos, tăind printre dune. Și... Iată cum l-am găsit, cu mâinile și gura acoperite de bășici. Priviți!

Barbara era deja în curs de a-l examina pe băiețel. Cu voce șovăitoare, Tina întrebă:

– Oare s-a putut intoxica, sau...

– Arborele otrăvitor! exclamă Linda amintindu-și avertismentele lui Luke Donat.

– Da, confirmă Barbara.

Îngenunche în fața lui Crispin și-i spuse cu blândețe:

– Micuțule, răspunde-mi printr-un semn din cap. Ai gustat, sau ai înghițit ceva în timpul absenței Tinei? Sau doar te-ai jucat sub unul din arborii mari, de pe plajă?

Crispin dădu din cap.

– Ai mușcat dintr-un fruct?

Încă o dată, acesta încuviință, cu o grimasă.

– Este într-adevăr otrăvit, îi confirmă Barbara Tinei. Doamna de Faye nu ți-a atras niciodată atenția asupra pericolului arborelui otrăvitor? Seva și sucul fructelor blochează secreția glandelor salivare și provoacă senzația de nod în gât și de sufocare.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre acest arbore, afirmă Tina cu o mină îngrozitoare. Dar de unde știi? își întrebă verișoara.

– Mi-a explicat Luke Donat.

– Luke? Ai fost cu el la „Golful norilor?“ exclamă încruntându-se, cu un aer bănuitor.

– L-am întâlnit într-o zi, absolut din întâmplare.

– Ah da?

Dar atenția Tinei fu brusc atrasă de Barbara, care-l înfășura pe Crispin într-o cuvertură.

– Ce faci? o întrebă.

– Îl duc la spital. I se va face o spălătură stomacală și poate, o traheotomie. În acest timp, întoarce-te la doamna de Faye, povestește-i accidentul și spune-i să fie la spital într-o jumătate de oră.

– Este imposibil! Nu pot! Nu mă va ierta niciodată!

– Niciodată este un cuvânt foarte mare. Dar, pentru moment, într-adevăr nu te prea poți aștepta la felicitări, replică Barbara cu brutalitate.

Se ciocăni la ușă și Linda se duse să-i deschidă lui Ian. Îi explică situația.

– Nu pot să vin, Ian.

– Dar ești gata! Imbrăcată și...

– Știu. Dar vreau s-o însoțesc pe Barbara la spital. Du-te tu! Dar doamna de Faye este foarte posibil să anuleze recepția... Tina, du-te cu Ian, îi ordonă. Trebuie neapărat s-o anunțe pe doamna de Faye cât mai repede.

În ciuda protestelor îngrozite, Tina fu obligată să asculte. Barbara scoase mașina sa, îl instală pe Crispin în brațele Lindei, pe scaunul din spate și demară.

La spital, în serviciul de urgență, se ocupară imediat de băiețel. Cele două femei tinere se așezară în sala de așteptare, contând pe sosirea lui Victoire de Faye, dintr-un minut în altul.

Timpul trecea. Poate telefonase? Dar la birou nu se primise nici un apel. În cele din urmă, sosi Craig, singur.

Luând mâna Barbarei în ale sale, ceru îngrijorat vești despre copil.

– Este sub perfuzie, îl informă aceasta. Dar nu va fi necesară o operație. Unde este Victoire?

– Nu va veni. N-a considerat necesar...

– N-a... considerat... necesar? repetă Barbara uluită.

– Dar de ce? întrebă Linda. Cu siguranță, invitații ar fi înțeles!

– Toate notabilitățile insulei sunt în seara aceasta la „Frumosul Trandafir“, asta incluzându-i și pe primar și prefect. N-a îndrăznit să anuleze recepția, anunță Craig pe un ton indiferent, fără s-o aprobe, nici s-o condamne.

– Totuși, Crispin ar fi putut muri.

– Victoire a cântărit avantajele și dezavantajele.

– Și te-a trimis în locul ei? Ca pe un servitor? comentă Barbara, cu un incredibil dispreț.

Stânjenită, Linda își ținu respirația.

– Victoire nu mi-a cerut absolut nimic, replică Napier tăios, cu un aer încordat. N-aș accepta ordine de la nici o femeie.

Apoi, lăsând mâinile Barbarei, se întoarse spre Linda.

– De când datează ultimul buletin de sănătate? Unde este Crispin?

Plecă să discute cu medicii. Copilul dormea, le anunță întorcându-se. Este inutil să rămână acolo. În câteva zile va fi complet restabilit. Spre marea surpriză a Lindei, insistă s-o ducă la „Frumosul Trandafir“. Barbara fu de acord și-i părăsi în curtea spitalului.

În timpul drumului, tânăra fată se interesă despre desfășurarea lucrurilor.

– De data aceasta, Victoire o va concedia pe Tina. Neglijența sa este de neiertat. Va angaja pe altcineva, sau Crispin se va întoarce la internat în Anglia?

– Încă nu știu nimic, mărturisi Craig. În tot cazul, hotărârea de a-l ține pe Crispin la Madenina după vacanța de Crăciun, nu este definitivă; facem doar o încercare. După convalescența lui, voi reconsidera problema.

„Voi“? medită Linda, surprinsă. Craig păru că-i citise gândurile, deoarece îi explică:

– În testament, Roland de Faye mi-a încredințat tutela lui Crispin. Firește, o consult pe Victoire, dar sunt singurul responsabil și iau toate hotărârile relative la viitorul său.

– Așadar, ai ultimul cuvânt în ceea ce-o privește pe Tina?

– În cazul de față, mă voi supune dorinței lui Victoire. Verișoara ta chiar nu a mulțumit pe nimeni, aici!

– Nu spun că sunt de aceeași părere cu tine asupra problemei.

– Dar nici nu poți să negi. Oare unde a fost, cu Donat? o întrebă.

– Îl vede foarte des; nu știu nimic altceva.

– Ce proastă mică! Să se îndrăgostească de Don Juanul insulei! Dar tu, când ți-ai revizuit părerea asupra lui?

– Eu nu mi-am făcut nici o iluzie asupra acestui personaj, replică Linda tăios.

– Zău? Totuși, mi-ai părut extraordinar de furioasă în ziua în care te-am dojenit că-ți pierzi vremea – și pe a mea – cu el!

– Cum în zadar am încercat să-ți explic, nu eram răspunzătoare de întârziere. Luke Donat mi-a jucat o festă urâtă și a trimis scuterul printr-un tânăr, pentru plăcerea de a-mi cauza necazuri cu tine.

– Ce interes avea?

– Voia să se răzbune pentru un mic refuz brutal la Clubul plantatorilor. L-am trimis la obligațiile sale față de Tina și domnul n-a apreciat asta. În ziua în care am izbucnit furioasă, a fost numai din cauza refuzului de a-mi asculta justificările.

Obrajii i se îmbujorară la amintirea acelei izbucniri.

– Te-ai comportat într-un mod extrem de nepoliticos în acea zi. Din fericire, de atunci, am învățat să te cunosc mai bine. Scandalurile de mahalagioaică nu sunt stilul tău. Și nu ești nici o aiurită, ca verișoara ta. La drept vorbind, nu mă miră reacția de răzbunare a lui Luke Donat. S-a simțit probabil îngrozitor de jignit să fie îndepărtat cu un asemenea sânge-rece disprețuitor.

Linda inspiră profund și întrebă:

– Oare chiar degajez o asemenea impresie de răceală?

Craig se gândi o clipă și răspunse sincer:

– Pentru mine, reprezinți însuși tipul de tânără fată nordică, liniștită ca un lac cu apă fără valuri, dar plin de mistere în adâncime. Ce spui de asta?

– Este foarte frumos, fu de acord Linda. Dar de fapt, nu este prea plăcut să fii percepută ca o persoană atât de glacială.

– Misterul are farmecul său; uneori, aparențele înșelătoare ascund poate în cazul tău o fire pasionată...

După un timp de tăcere, dornică să schimbe subiectul, tânăra fată exclamă cu agresivitate:

– Barbara mă îngrijorează. S-a schimbat foarte mult în ultimul timp și pare să-și fi pierdut complet voioșia.

Craig se posomorî imediat.

– Nu-mi spui nimic nou, îi răspunse, cu buzele strânse. Nu pot s-o ajut.

Tonul tăios al acestei replici laconice nu mai lăsa loc nici unui comentariu. Linda își aminti seara când îi surprinsese luându-și adio, deși fără voia ei. Așadar, despărțirea data cu siguranță din acea noapte... Cu siguranță, Barbara cedase șantajului scrisorilor anonime, dar câtă suferință reprezentase probabil pentru ea această despărțire...

Participa sincer la durerea tinerei femei, deoarece și ea se îndrăgostise de Craig Napier... O mică frază îi juca în minte: „Statuia cu picioare de lut...“ Imaginea aceasta i se potrivea perfect lui Craig. Dragostea nu putea exista fără respect și admirație. Și Craig, admițând imediat neputința de a o ajuta pe Barbara, coborâse de pe piedestal. Oare cum ar putea Linda continua să iubească un bărbat, după toate aparențele atât de inconsecvent?

Serata se desfășură fără surprize, în discuții mondene în jurul unui bufet stropit din belșug cu punci, băutura specifică a Antilelor. Madeninienii aveau un simț al ospitalității foarte dezvoltat și toți insistară să-i primească pe invitații lui Victoire de Faye. În acea seară, fu stabilit un adevărat calendar de petreceri.

Linda observă comportamentul lui Craig și al lui Victoire, încercând să descopere natura relației lor. Dar nu se ghicea absolut nimic. După obiceiul său, Victoire, de-o eleganță rafinată, se arăta excesiv de autoritară; Craig o seconda politicos în rolul de gazdă, dar rămânea distant. Voiau să-și păstreze secretă intimitatea și să-și ascundă sentimentele sub masca unei politeți convenționale, gândi Linda cu gelozie. Fără îndoială, aveau motivele lor. Dar care?

Ian o conduse pe tânăra fată la bungalou, iar reflecțiile sale reușiră se semene neliniște în mintea ei. După acesta, Victoire și Craig vor pecetlui cu siguranță într-o zi legătura lor din interes, printr-o căsătorie. Pe insulă circulau zvonuri în legătură cu acest subiect, îi răspunse Linda, dar nimeni nu știa nimic precis.

Apoi, discutară despre Crispin, despre Tina și schimbară impresii despre serată. În clipa când o părăsi, Ian o sărută cu o tandrețe pe care Linda n-o împărtășea. Desigur, îi plăcea ca

prieten, dar nu simțea nici o dorință pentru el. Dacă Ian se credea îndrăgostit de ea, nu se va mulțumi mult timp cu această impasibilitate.

***

A doua zi dimineață, toată echipa de televiziune sosi pe plantație. Pentru început, Craig îi reuni în birou pentru a le prezenta o conferință despre ciclul culturii trestiei de zahăr, istoria zahărului de-a lungul epocilor omenirii și importanța sa economică pe piața mondială.

Nu le va sugera să se apropie de subiect, le explică, dar aspectul uman i se părea primordial; în special la Madenina, unde zahărul constituia bogăția esențială, făcând să trăiască aproape toată populația.

Ascultându-l, Linda își uită tristețea din ajun. Nu, își spuse. Craig nu era cinic și insensibil. Oamenii și lucrurile contau pentru el. De altfel, o arătase deja de mai multe ori, în biroul lui Fortune, cu bătrânul Eli și față de muncitorii săi.

Dar oare de ce o trata pe Barbara cu atâta duritate? Le va descoperi Linda vreodată secretele? Oricum, nici unul, nici celălalt, nu păreau dornici să se destăinuie... Poate toate aceste mistere se vor lămuri datorită unui eveniment nou? De exemplu, anunțul logodnei lui Craig cu Victoire... Dar Linda spera să nu rămână destul de mult timp la Madenina, pentru a afla o asemenea veste...

Capitolul 8

Crispin se întoarse la „Frumosul Trandafir" după trei zile de spitalizare, perfect restabilit. Victoire nu luase încă nici o hotărâre în privința Tinei. În tot cazul, nu-i mai permitea să iasă singură cu copilul. Doria, bona, îi însoțea permanent. Tina i se plânse verișoarei!

– Mă limitez la rolul de șofer. Doria nu ne părăsește nici o clipă și este cu puțin mai amabilă decât un gardian de închisoare! Nu-mi vorbește aproape deloc. În plus, doamna de Faye nu-mi mai încredințează nici o treabă. Îi însărcinează, fie pe Doria, fie pe Crispin cu comisioanele.

– Și te miri! exclamă Linda. Victoire se teme cu siguranță de o nouă neglijență din partea ta!

– N-aș mai putea face acest gen de prostii! bombăni Tina.

– Oricum, ultima dată, Luke Donat era la fel de vinovat ca tine. L-ai revăzut, după aceea?

– O dată.

– Ei bine?

– Nu l-am văzut foarte mult timp. Știa, desigur, despre Crispin. Dar nu mi-a dat nici un semn...

– Dorește oare să continui relația cu el?

– Tu ce crezi? Îl iubesc! declară Tina.

– Chiar dacă nu-ți împărtășește sentimentele? Nu mi se pare foarte atent!

Dar văzând chipul verișoarei întunecându-se, Linda se îmblânzi:

– Ascultă, înțeleg ce simți...

– În nici un caz! o întrerupse aceasta. N-ai fost niciodată îndrăgostită! o acuză.

Așadar, și Tina o considera rece și insensibilă?

– Poate, îi răspunse calmă. Dar crede-mă, m-aș vindeca repede de un bărbat atât de iresponsabil, care te lasă să scapi singură din necazurile cauzate din vina lui.

– El n-a făcut nimic! îl apără Tina.

– Cunoaște foarte bine „Golful norilor"; ar fi trebuit să se gândească la pericolul arborelui otrăvitor, susținu Linda cu fermitate. Tina dragă, adăugă pe un ton rugător, Luke Donat nu este un tânăr serios. Te rog, refuză să-l vezi, chiar dacă ți-o cere.

Dar nu reuși s-o convingă. Tina spera nebunește să primească un bilet sau un telefon și va alerga la chemarea lui...

Sosise primăvara. La tropice, noul anotimp nu se anunța prin zile mai lungi, deoarece acestea erau egale în tot timpul anului, nici prin apariția verdelui fraged în peisaj, deoarece la Madenina, vegetația luxuriantă nu pierea niciodată. Dar treptat, soarele încălzea mai puternic și părea că radiază o strălucire complet nouă. Duminica, se improvizau petreceri aproape peste tot la colțul străzilor, în sunetul vesel al fanfarelor. Curând, va începe „ratoonul" de primăvară.

Pentru tăiere, se angajau mulți muncitori temporarri, deoarece această treabă murdară și grea necesita numeroasă mână de lucru. Așadar, zilnic, în preajma birourilor de la „Frumosul Trandafir“ se formau cozi lungi.

În acest an, omniprezența echipei de televiziune complica puțin lucrurile pe domeniu. Tehnicienii transportau cu ei camere enorme și cabluri groase, iar ziariștii pândeau neobosiți informații și detalii pitorești despre industria zahărului și viața indigenilor.

Într-o frumoasă dimineață cu o asemenea activitate fremătătoare, mașina lui Victoire de Faye se opri în fața birourilor și aceasta pretinse imediat o întrevedere personală cu Craig.

– Și cu dumneata, îi ordonă Lindei cu un aer autoritar. Rămâi, te rog.

– Domnul Napier este în biroul lui Fortune, o informă tânăra fată.

– Trimite să-l caute. Nu pot să aștept; am o întâlnire în oraș.

Victoire se apropie de fereastră și nu mai rosti nici un cuvânt înainte de sosirea lui Craig.

– Ți-am telefonat, dar erai deja plecat. Tina nu s-a întors în noaptea asta. Dacă a revenit la gazda dumitale, adăugă adresându-se Lindei, mi-ar fi plăcut să fiu cel puțin informată.

Tânăra fată rămase țintuită locului, înghețată de șoc. Un fior o străbătu de-a lungul coloanei vertebrale. Craig vorbi primul, furios:

– Și ai așteptat tot acest timp pentru a ne anunța? De aseară? Sper că ai sunat totuși la spital și ai alertat poliția.

– Ca să afle toată insula? Nu, mulțumesc! Știi cu ce viteză se propagă zvonurile, la Madenina. Oricum, Doria m-a anunțat numai acum o oră, când m-am trezit. Evident, am tras concluzia că s-a refugiat din nou la prietena voastră, doamna Paul, cu verișoara sa...

– Și evident nu este acolo? o întrerupse Craig, pentru a-și întreba secretara.

– Nu, răspunse Linda. Altfel am fi anunțat-o pe doamna de Faye și am fi trimis-o înapoi pe Tina, ca de fiecare dată mai înainte, preciză pe un ton acid. Trebuia să iasă aseară?

– Da, răspunse Victoire. I-am acordat o permisiune specială; mi-a cerut-o ca o favoare. Dar cum nu-i împrumut mașina pentru ieșirile personale, a luat probabil un taxi.

– A chemat unul? întrebă Craig.

Victoire ridică din umeri.

– Nu-i supraveghez cele mai mici fapte și gesturi. Presupun că da. Nu văd cum ar fi putut face altfel.

Aruncând o privire spre ceas, încheie:

– Asta este! Acum știți tot atâta cât mine. Trebuie să plec, am întârziat.

Cu o mână pe telefon, Craig comandă:

– Vrei să aștepți? Anunț comisariatul. La ce oră te întorci, în cazul în care ar reveni Tina?

– După prânz. Nu știu cu exactitate când.

Poliția luă notă de semnalmentele Tinei. Până acum, nu li se adusese la cunoștință nici un accident.

– După accidentul lui Crispin, Tina l-a revăzut pe tânărul Donat? întrebă Craig pe neașteptate.

– De unde să știu? replică Victoire. N-ar fi fost atât de proastă să-mi mărturisească!

– Tinerele fete îndrăgostite nu se comportă neapărat în mod rațional! observă directorul, cu o mină întunecată. Dar te rog, încearcă să fii prezentă la întoarcerea sa.

Paralizată de îngrijorare, Linda îi fu recunoscătoare lui Craig că ia toate inițiativele necesare. După plecarea lui Victoire, el o observă pe tânăra fată, în picioare, cu privirea pierdută în gol, tremurând de teamă.

– Tina nu va îndrăzni niciodată să se întoarcă, chiar dacă este în măsură s-o facă, sau dacă dorește asta. Ar fi moartă de frică, articulă Linda cu greutate.

– În tot cazul, trebuie să-i găsim urma, spuse Craig, închizând telefonul. Ce știi despre relațiile sale cu Donat?

– Spera să-l revadă, dar fără să se bizuie prea mult pe asta, cred.

– Dacă a cerut toată seara, a fost probabil pentru a ieși cu el.

– Sugerezi că... În sfârșit... Ar fi convins-o să... bâigui Linda, îngrozitor de jenată de implicațiile acestei ipoteze.

– Să-și petreacă noaptea cu el? Poate.

– Dar este imposibil! strigă ea. Tina n-ar accepta niciodată asemenea lucru.

– Totuși, n-a dormit la „Frumosul Trandafir“! Telefonez la Planchet, o anunță.

Fără îndoială, răspunse un servitor:

– Ocupat?... Valizele?... Pleacă în Europa la sfârșitul săptămânii? Vreau totuși să-i vorbesc. Este urgent.

După câteva minute de tăcere, interlocutorul său fu la celălalt capăt al firului și-l hărțui cu întrebări:

– Așadar, n-ai văzut-o? N-aveați întâlnire ieri și nu știi unde se află?... Unde aveați obiceiul să vă întâlniți înainte?... Nu, asta nu mă mulțumește, pretind un răspuns precis la întrebare. Unde?

Craig încheie conversația telefonică amenințând apăsat și îi afirmă Lindei:

– Minte, este evident.

– De unde știi?

– Îi este teamă, se înțelege asta. Dar avem o pistă. Vino cu mine.

– Nu, voi merge singură. Spune-mi doar unde. Nu poți lipsi astăzi.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc cele mai urgente priorități, vrei? exclamă Craig cu o voce ascuțită. Dacă din vina lui Donat i s-a întâmplat ceva verișoarei tale prostuțe, îl voi demasca și, ai încredere, va mai auzi de mine! În călătorie în Europa, sau nu!

Linda îl urmă cu recunoștință. Craig trecu pe la biroul lui Winston Fortune, pentru a-i lăsa instrucțiuni și după aceea porniră imediat la drum.

– Mergem la „Golful vrăjitoarelor“, îi explică Lindei. Acolo se întâlneau deseori. Poate i-a dat întâlnire aseară în acel loc și i-a tras chiulul. Există o cabană de pescari părăsită, a putut să-l aștepte în ea până foarte târziu și n-a mai avut cum să se întoarcă apoi.

– N-ar fi stat mai mult de-o oră, obiectă Linda, scuturând din cap cu un aer disperat.

– Oricum, pentru moment, este singura noastră pistă.

Ca și „Golful norilor“, „Golful vrăjitoarelor“ se întindea în semilună, având o plajă frumoasă, cu nisip fin, adăpostită de

vânt și de drumul de coastă printr-un șir de dune și o cortină de tamarini și palmieri. Craig parcă la umbră arborilor, opri motorul și așteptă în tăcere un timp.

– Vii cu mine, sau preferi să rămâi în mașină? întrebă în cele din urmă.

– Vin, hotărî Linda, gâtuită de teamă.

Remarcă surprinsă o licărire de compasiune în privirea însoțitorului său.

Linda își aminti că explorase cu Tina acea cabană din lemn, cu acoperișul din trestie uscată, când făceau o dată baie. „Un colț frumos pentru îndrăgostiți!“ exclamase verișoara sa, râzând.

Craig împinse ușa.

– Este aici! spuse, dându-se într-o parte pentru a o lăsa pe Linda să treacă.

Într-adevăr, Tina era acolo, ghemuită pe o grămadă de frunze uscate de palmieri, cu un braț îndoit sub cap și cealaltă mână strânsă pe gleznă. La vederea lor, scoase un strigăt ușor. Linda se grăbi și îngenunche lângă ea.

– Tina!

– Nu pot să merg! se lamentă aceasta cu o grimasă de durere, gata să plângă. Probabil mi-am luxat glezna.

Îndepărtă mâna și descoperi un picior îngrozitor de umflat și de vânăt.

– Și privește! se plânse, ridicându-și fața spre lumină.

Fusese înțepată cu sălbăticie de țânțari și era acoperită cu bubițe de față, brațe și picioare.

– Oh, sărmana...

Dar Craig nu-i permise să se înduioșeze mai mult timp. O ridică în brațe pe tânăra fată și o duse la mașină.

– Ia o pătură din portbagaj! îi ordonă Lindei. Întinde-o pe scaunul din spate.

Când o culcă pe Tina pe cuvertură, o înfășură cu grijă înăuntru, apoi se așeză la volan.

– Asta să-ți servească de lecție! Pe viitor să pui mai înainte o plasă contra țânțarilor! exclamă ironizând-o, fără să râdă.

Asta fu tot. Nu-i făcu nici un reproș, nu o acuză de nimic, nu o copleși cu întrebări, dar se ocupă de ea cu mare solicitudine și multă eficiență. Craig Napier se preocupa puțin de oamenii solizi și fără probleme, gândi Linda. Dar față de cei defavorizați, nefericiți și fără noroc, se arată de-o generozitate și un devotament fără limite. Dar asta nu explica purtarea sa față de Barbara...

Pe drumul de întoarcere, tristă și dezamăgită, Tina le istorisi toată povestea.

Luke Donat îi telefonase pentru a-i da întâlnire la locul lor preferat. Nebună de bucurie, Tina îndrăzni să-i ceară lui Victoire o seară liberă. Spre marea sa surprindere, o obținuse fără greutate și chemase un taxi s-o ducă la „Golful vrăjitoarelor". Sosind acolo, îi dăduse liber, deoarece conta pe Luke pentru a o conduce înapoi.

– Apropiindu-mă de cabană, continuă, am auzit voci și râsete. Era acolo altcineva... Când am împins ușa l-am văzut pe Luke cu o altă fată. Au izbucnit în râs și Luke mi-a spus: „Intră! Te așteptam!" Și când i-am cerut explicații, m-a tratat ca pe o proastă! Voia să-mi dea o lecție; eram prea posesivă, mi-a precizat, iar el nu dorea să aparțină nimănui; dacă nu-mi plăcea să-l împart cu alte fete, cu atât mai rău pentru mine.

– Cum ai reacționat? întrebă Linda.

– Nu-mi... amintesc exact, continuă Tina, gâtuită. L-am insultat, am strigat, eram nebună de furie. Dar în același timp începusem să plâng. La un moment dat, am țipat: „Nu vreau să te mai văd vreodată“. A răspuns: „Perfect“, s-a ridicat și i s-a adresat însoțitoarei: „Misiune îndeplinită“ și au plecat, fără să mă întrebe măcar cum mă întorceam! Oricum, mai degrabă aș fi preferat să mor, decât să merg cu ei!

Linda scoase un lung oftat de compătimire. Craig întrebă:

– Apoi?

– Am rămas mult timp acolo, plângând. Apoi am ieșit; se înnopta. Am început să merg, sperând să fac autostopul pe drum. Din nenorocire, de-abia ajunsă sus pe plajă, m-am împiedicat de o rădăcină. Glezna m-a înjunghiat îngrozitor. Am revenit aici într-un picior, pentru a mă odihni puțin și a pleca după aceea. Dar a început să se umfle și nu m-am mai putu nici măcar ține în picioare. Apoi, am avut parte de un atac în regulă al țânțarilor și puricilor de mare. Am dormit puțin, nu mult timp și în această dimineață...

Se întrerupse brusc și se îndreptă cu un aer îngrozit văzându-l pe Craig trecând de grilajurile de la „Frumosul Trandafir“.

– Nu! Nu! strigă speriată. Nu la Casă! Nu vreau! Nu aici, te rog!

Craig încetini.

– În acest caz, unde? o întrebă pe Linda. La Barbara?

Linda dădu din cap.

– Sunt sigură că Barbara o va primi.

***

După această întâmplare neplăcută, pentru Tina evenimentele se precipitară. Strigând peste tot, în gura mare, că ura Madenina, inista să se întoarcă în Anglia, îi trimise o telegramă tatălui său și primi un bilet pentru cel mai apropiat zbor. Va călători în compania lui Ian Perse, chemat temporar la Londra, pentru o conferință.

Înainte de plecare, Craig veni s-o ia, pentru a o duce la Casa Mare; Victoire dorea să-și ofere luxul de a o concedia cu forme în regulă. La ideea că trebuia s-o înfrunte încă o dată pe doamna de Faye, Tina păli, iar Barbara și Linda protestară energic. Totuși, Craig se arătă intransigent: plecând astfel, fără preaviz, tânăra fată putea să-și atragă grave necazuri.

– În plus, îi spuse Barbara cu amărăciune Lindei, îi trebuia rația de carne proaspătă! Femeia asta este realmente feroce!

Miercurea următoare, radioasă și vizibil ușurată, Tina luă avionul spre Anglia. Ian Perse plecă de asemenea, dar va fi înapoi pentru lăsata secului, în mai puțin de o săptămână. Carnavalul va oferi o secvență superbă pentru documentar. Avertizat în mod misterios, Luke Donat reușise să-și grăbească plecarea spre Europa, cu mai multe zile. Când Craig se dusese la el, i se anunță că era deja plecat; nu se cunoștea data întoarcerii.

– Ar fi trebuit să-l iau cu noi la „Golful vrăjitoarelor“, târându-l de guler, observă Craig spre Linda, cu regret. I-aș fi tras o mamă de bătaie în fața Tinei. Dar se va întoarce, nu sunt grăbit. Într-o zi sau alta, își va primi corecția...

În aer plutea deja un fel de bucurie; carnavalul se pregătea cu febrilitate. În acea perioadă a anului, absenteismul atinsese procentaje record la „Frumosul Trandafir“, ca de altfel, pretutindeni. În sfârșit, lăsata secului sosi.

Întreg orașul Fort Belain era vesel paralizat. Pe străzi, nenumărate tarabe și cărucioare de negustori ambulanți ofereau în trecere pălării din hârtie și accesorii, serpentine, confeti, animale de tot felul din bucăți de hârtie și de asemenea fructe apetisante din plin. Toată lumea aștepta cu nerăbdare defilarea de după-amiază a carelor de carnaval, cu tablouri vii și decorații florale. Seara vor urma discursurile și distribuirea de recompense în „savannah“, imensa piață din centrul orașului. Iar mai târziu, mulțimea se va revărsa în baruri, restaurante și cabarete. În timpul nopții, se vor pregăti de asemenea pentru celebrarea rituală și magică de a doua zi, prima din Postul Paștelui.

Întors în ajun din Anglia, Ian o invitase pe Linda la cină, într-un restaurant luxos din „ savannah“. De la masa de pe terasă, observară construcția unui imens rug funerar, pe care va fi ars Vaval, demonul rău al Madeninei, miercuri, a doua zi, seara.

– Sper că va fi mai interesant decât defilarea de astăzi, observă Ian. Reporterii s-au plâns că au stricat pelicula din cauza mea; sunt furioși. Ar fi culmea ca mâine să înceapă să plouă!

– Din spusele Barbarei, adepții cultului lui Vaval dansează și beau toată noaptea precedentă și, începând de la prânz, sau chiar înainte, sunt într-un fel de transă hipnotică și încep o tarantelă îndrăcită.

– Mă vei însoți, nu-i așa? Voi rezerva o masă, ca în seara aceasta. Apoi, vom hoinări contemplând spectacolul, propuse Ian, fără să știe de haosul îngrozitor provocat de mulțimea dezlănțuită din Madenina.

Pentru început, trebuiră să parcheze mașina la mai mult de un kilometru de „savnnah“, deoarece toate străzile din centru

mișunau de o mulțime de nedescris. Cea mai mare parte a oamenilor își ascundeau fețele în spatele unor măști negre; „drăcoaicele“, acoliți de ambele sexe ale lui Vaval, erau îmbrăcate în costume negre și albe și se învârteau și se răsuceau frenetic, în sunetele tobelor, trompetelor și clarinetelor.

Linda și Ian nu avură de ales: se amestecară în șarpele unduitor al mulțimii și avură nevoie de o oră pentru a ajunge la „savannah“, atât de greu era să te miști în puhoiul compact care dansa în piață. De altfel, nu ajunseră nici măcar pe trotuarul restaurantului: abundenta masă umană îi împiedică și oricum, locurile fuseseră asaltate. Spiritul lui Vaval ploua în aer și poseda pe toată lumea.

Soarele apusese. Se aprinse rugul funerar. „Drăcoaicele“ începură un dans ritual în jurul chipului lui Vaval. Cu un braț în jurul umerilor Lindei, Ian întrebă:

– Cum te simți?

– Foarte bine! răspunse Linda, ea însăși mirată că nu se simțea mai apăsată de această busculadă extraordinară.

În vremuri normale, detesta și se temea de mulțime. Dar în acea seară, în mod curios, părea că participă la un fel de isterie colectivă și împărtășea entuziasmul delirant al maselor. Și ea așteptă nerăbdătoare căderea și distrugerea demonului. Participarea la aceste ritualuri primitive îi dădeau senzația că aparține pentru un timp vieții din Madenina.

Linda se gândi la Craig. Oare asista în fiecare an la omagierea lui Vaval? Și Victoire? Poate, plictisiți de acest gen de spectacol, plecaseră să cineze amândoi într-un loc liniștit?

Din rug, se ridicau acum flăcări lungi, galbene. Acolo se aruncă imaginea grotească a lui Vaval, pentru a se sacrifica prin foc.

– Adio, Vaval! plângeau și se lamentau spectatorii într-o parodie de doliu și durere.

Toată lumea se prinse de mâini și se sărută. Imitându-i pe ceilalți, Linda o luă pe cea a lui Ian și...

Dar nu era Ian. În ciuda măștii, recunoscu fără greutate statura înaltă a lui Craig. Era alături de ea, iar atingerea corpului puternic și musculos o tulbură. Aruncând o privire în jur, fu surprinsă să nu-l zărească nicăieri pe Ian. Probabil fusese luat de valul de oameni... În tot cazul, îl ținea bine de mână pe Craig, care își scoase masca și reuși s-o tragă puțin mai departe.

– Ce naiba faci singură în această învălmășeală? îi strigă la ureche, pentru a acoperi zgomotul muzicii.

– Nu sunt singură, îi explică Linda. Am venit cu Ian; trebuia să cinăm la „Nemuritoarele“, dar n-am putu pune piciorul în restaurant. L-am pierdut de curând. Credeam că pe el îl prind de mână, când am luat-o pe a ta.

– Din fericire! M-am aflat într-adevăr acolo, la momentul potrivit.

– Dar Ian nu putea fi prea departe. De altfel, probabil este îngrijorat și mă caută peste tot. Ar fi mai bine să ne întoarcem la locul în care eram.

Craig o prinse ferm de braț și începu să dea din coate, pentru a-și croi drum. De-abia la câteva zeci de metri mai departe, încremeni brusc, pe loc. Totuși, Ian nu părea să fie prin împrejurimi. Linda întoarse spre Craig o privire întrebătoare. Acesta privea cu atenție un tânăr antilez, cu o sticlă de rom în mână.

– Așadar, te-ai întors, murmură Craig. Unde ai fost?

– La Barbados, răspunse tânărul bărbat, cu un aer posomorât. Eram chelner într-un hotel mare.

– Și întâlnirea cu mine? Oare ai uitat-o?

– Nu-mi convenea ziua.

– Dar în seara asta, te-am găsit.. Nu vei vedea restul serbării, cu atât mai rău pentru tine. Te voi lua pentru o mică discuție, deoarece aș vrea să știu de ce mi-ai tras chiulul ultima dată.

În cele din urmă, îl regăsiră pe Ian și Craig i-o puse pe tânăra fată în mâini, ca pe un pachet stânjenitor.

– Nu vă mai rătăciți! Fiți atenți! exclamă cu dezinvoltură.

– Slavă Domnului! izbucni Ian, scoțând un imens oftat de ușurare. Eram îngrozit. Am fost despărțiți cât ai clipi din ochi. Mulțumesc că ai găsit-o! Punând stăpânire pe palma Lindei, o strânse ferm în a sa și declară:

– Acum, n-o mai las. Sunteți cu echipa de televiziune? îl întrebă pe Craig.

– Nu, am venit singur.

Ian aruncă o privire surprinsă asupra însoțitorului lui Craig, cu capul plecat cu un aer jalnic și vizibil încurcat.

– Cine este? îl întrebă curios. Sper că n-a necăjit-o pe Linda? Altfel...

– Nu, îl întrerupse Craig.

Îl cercetă cu dispreț pe bărbatul de alături și adăugă, pe un ton enigmatic:

– Este o piesă care lipsește dintr-un puzzle. O piesă extrem de importantă.

Capitolul 9

– Cum este acel bărbat?

Tonul brusc al Barbarei o surprinse pe Linda. Își întrerupse povestirea evenimentelor din acea seară, pentru a i-l descrie și, la insistențele gazdei, îi relată incidentul în amănunțime.

– Aproape n-a vorbit, spuse; afișa un aer înfrânt și resemnat.

– Craig ți-a spus ceva în legătură cu el? întrebă Barbara.

– Ian i-a pus niște întrebări, dar nu i-a răspuns deschis. I-a mărturisit numai: „Este piesa care lipsește dintr-un puzzle. O piesă extrem de importantă...“

După un timp de tăcere, Linda întrebă:

– Îl cunoști și tu pe acest bărbat? Ce voia să spună Craig?

– Am o mică idee, mărturisi Barbara după o ezitare. Dar dacă el a păstrat secretul, nu pot dezvălui nimic, pentru moment. Această afacere ne privește pe amândoi.

Clipa părea propice confidențelor. Linda îndrăzni:

– Ascultă, Barbara! Mi-am dat seama de o schimbare categorică a raporturilor tale cu Craig, de la sosirea mea aici. Erați prieteni excelenți, înainte. Ce s-a întâmplat? De ce nu vă mai vedeți?

Interlocutoarea sa scutură din cap, cu tristețe.

– Ai observat, desigur. Dar...

– Nu vrei să vorbim despre asta?

– Nu.

– Firește, nu mă privește. Dar dacă te pot ajuta, te rog, nu ezita să faci apel la mine.

– Știu, consimți Barbara. Mi-ar plăcea mult să mă destăinui ție, dar fără...

– Ai realmente nevoie de permisiunea lui Craig? insistă Linda, perspicace.

– Să rămânem aici, te rog, exclamă ea, cu încăpățânare.

Schimbând subiectul, reluă:

– Povestește-mi sfârșitul serii. Ai asistat la înmormântarea lui Vaval?

O clipă, Linda ezită. Ar trebui oare să treacă peste reticențele gazdei sale și să-i mărturisească bănuielile referitoare la autorul scrisorilor anonime? Totuși, nu îndrăzni să persevereze și continuă, în consecință, să-i descrie cortegiul funebru din jurul rugului. Cu torțe în mâini, mulțimea se răspândise cu lamentații zgomotoase și intonase un cântec de adio.

– Da, cântecul „Doudou“, „Adio fular, adio mătăsică“ explică Barbara. Este o versiune madeniniană a temei din Madame Butterflay: un ofițer de marină obligat să-și părăsească insula și iubirea, pentru a răspunde la chemarea datoriei. Nimic de-a face cu Vaval, desigur, dar tonul funebru al baladei, se potrivește bine cu împrejurările. Și o dată Vaval îngropat cum se cuvine, este complet uitat până anul următor.

***

Cum era de așteptat, a doua zi după asemenea orgii se înregistrau numeroși absenți pe plantație. Începutul „ratoonului“ fusese prevăzut foarte devreme în acel an, pentru începutul săptămânii următoare.

La „Frumosul Trandafir“, filmarea recoltării de camerele de televiziune le provoca muncitorilor o mare întrecere. Toată lumea voia să fie filmată: tăietorii de trestie de zahăr, femeile care aduceau gustarea și chiar școlarii, care pentru acea ocazie, chiuleau de la școală. Seara, spre imensa bucurie a tuturor, tehnicienii transmiteau în localurile cantinei imaginile luate în timpul zilei.

Recolta promitea să fie excepțional de bogată; va dura mai multe săptămâni. Totuși, după zece zile, echipa hotărî să se întoarcă în Anglia, terminându-și treaba. În ultima seară la Madenina, Ian o invită pe Linda într-un restaurant specific, în care se mânca bucătărie creolă și dansară în sunetele unei orchestre locale.

La întoarcere, Ian opri mașina pe marginea unui drum mic, liniștit.

– Trebuie să vorbim Linda, declară.

Toată seara avusese un aer grav și acum părea foarte încurcat. Pentru a-l face să se simtă mai bine, Linda îi mărturisi:

– Îmi vei lipsi mult, Ian. Ți-am apreciat compania. Ai fost într-adevăr foarte amabil să te ocupi de mine și să ieșim împreună.

– Și pentru mine a fost o mare plăcere, mărturisi Ian. Și bănuiești, poate, că acest proiect de documentar n-a fost deloc dezinteresat din partea mea... Doream cu adevărat să te revăd și sufăr că trebuie să plec și să te părăsesc. Dar, adăugă fără s-o privească, dacă arătându-ți cât îmi placi, ți-am dat... speranțe... ei bine, am greșit. Linda, draga mea, înțelege-mă: nu sunt pregătit încă să mă căsătoresc, nici chiar cu tine. Nu acum...

Conștientă de cât de greu îi fusese lui Ian să facă o asemenea mărturisire, tânăra îi aprecie sinceritatea în tăcere. În sinea sa simțea o mare ușurare, deoarece se temuse că-l făcea să sufere pe Ian, nerăspunzând iubirii lui. După un timp, mărturisi:

– Nu te nelinişti, Ian. Îmi place enorm compania ta și te consider un prieten extraordinar. Dar n-am visat niciodată să mă căsătoresc cu tine și-ți sunt recunoscătoare că ai clarificat situația. Și mie mi-a fost teamă să nu-ți dau false speranțe!

Ian o sărută cu amabilitate pe obraz.

– Cât sunt de mulțumit! exclamă. Sinceritatea prieteniei tale îmi dă curaj. Ești foarte înțelegătoare. Vezi, munca mea mă obligă la călătorii frecvente, incompatibile cu o viață liniștită de bărbat căsătorit. Și n-aș vrea să renunț pentru nimic în lume, deoarece vreau să-mi realizez mari ambiții. Doresc să reușesc în viața profesională, pentru a-i putea oferi succesele mele și siguranță femeii pe care o voi iubi... Tu, poate, dacă nu va fi prea târziu atunci?

Da, profețiile unchiului Lionel se vor concretiza: Ian Perse va avea un viitor strălucit. În tot cazul, Linda îl invidia lui Ian luciditatea; știa cu exactitate ce voia. Măcar dacă ar putea și ea să separe inima de cap... Îi luă mâna și i-o strânse afectuos.

– Îmi placi mult Ian și te înțeleg perfect.

Acesta îi zâmbi cu recunoștință și porni din nou motorul.

În fața bungaloului, era parcată o altă mașină: a lui Craig. Ian o însoți pe Linda până în fața ușii și-i spuse adio, sărutând-o cu tandrețe. Exact în acea clipă, ieși Craig. Cei doi bărbați se salutară cu un semn din cap și se întoarseră împreună spre vehiculele lor.

De ce oare această vizită târzie? se întrebă tânăra. Craig și Barbara oare se împăcaseră? Înăuntru, Barbara tocmai debarasa masa. Cinaseră împreună.

– Oh, l-ai văzut pe Craig! spuse gazda sa.

– Ți-a vorbit despre întâlnirea misterioasă din noaptea lui Vaval? întrebă Linda.

– Da. Era un chelner dintr-un mare restaurant din Fort Belain; avusese întâlnire cu Nelson și cu Craig, la noi, în apartamentul în care soțul meu și cu mine locuiam. N-a venit niciodată și apoi a dispărut complet de pe insulă.

Barbara făcu o pauză și explică:

– Craig era în primul rând interesat, deoarece trebuia să-l întâlnească pe acest bărbat în ziua în care Nelson și Roland de Faye s-au înecat. Nelson nu voia să rateze o plimbare pe mare și-i încredințase lui Craig grija de a-l primi singur. Craig l-a așteptat în zadar, până aproape de miezul nopții. Iar Nelson nu s-a mai întors niciodată...

– Sărmana Barbara! exclamă Linda, frapată de cruda ironie a acestei întâmplări. Dacă Nelson ar fi rămas pentru această întâlnire, n-ar fi murit...

– Nici Roland, deoarece n-ar fi plecat singur, adăugă Barbara cu amărăciune. Și în plus, Craig este un excelent marinar și, dacă ar fi participat la expediție, aceasta nu ar fi avut probabil acest rezultat fatal.

Curajoasă, tânăra femeie își îndreptă capul și reuși să zâmbească slab.

– Acum, Craig știe pontul? întrebă Linda.

– Da și eu de asemenea, răspunse Barbara fără s-o privească. Totuși, nu pot dezvălui nimic, Linda, adăugă. Nu-mi purta pică, dar altcineva este implicat în această poveste.

Străduindu-se să găsească un alt subiect de conversație, anunță:

– Acum, o veste mare! aproape am terminat dicționarul. Tocmai fac ultima corectură. Craig îl va trimite unuia din prietenii săi, specialist în etimologie și apoi mă va ajuta să găsesc un editor.

– Sunt foarte fericită pentru tine și-ți doresc mult succes. Îl meriți din plin! exclamă Linda cu entuziasm.

– În această seară am pus la punct ultimele detalii. Craig și cu mine am discutat îndelung, tot felul de lucruri. N-am mai stat împreună de vorbă de atât de mult timp… Printre altele, am vorbit despre Crispin: Victoire nu vrea să angajeze o nouă guvernantă; sărmanul micuț se va simți foarte singur! Craig mi-a făcut confidențe și despre tine: îți apreciază sângele-rece admirabil.

Subit, inima Lindei începu să bată mai repede. Gazda sa continuă:

– Ești exact opusul verișoarei tale; Tina era emotivă, aiurită, iresponsabilă… Craig nu s-ar fi putut în nici un caz baza pe ea. În schimb, ție îți acordă o încredere nelimitată.

Într-un fel, aceste complimente o măguleau pe tânăra fată, dar fără să-și explice, simțea în același timp un curios sentiment de indispoziție și tristețe.

– Totuși, l-am atenționat față de pretinsa sa răceală, continuă Barbara. Îți cunosc puțin mai bine calitățile inimii: te știu caldă, amabilă și generoasă. Mi-a mărturisit că lui, o singură dată i-ai părut vulnerabilă și emoționată: în seara în care ați zărit raza verde, la apusul soarelui. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre asta?

Acum, pentru că ei se împăcaseră, Linda nu se mai temea că-și rănește însoțitoarea.

– Din cauza unui gest stupid al lui Craig. M-a sărutat! mărturisi, puțin stânjenită. Se pare că acesta este obiceiul. Trebuie să primești acest gaj de la un alt martor, dacă vrei să fii crezut!

Pe buzele Barbarei apăru un zâmbet malițios, dar se șterse imediat.

– Venind de la el, sărutul acesta te-a pus în încurcătură?

– Firește. Raporturile noastre s-au situat întotdeauna pe un cu totul alt plan. Dar pentru că asta este tradiția... Este adevărat, nu-i așa? o întrebă.

După o tăcere neînsemnată, Barbara confirmă:

– Da. Se păstrează cu rigurozitate.

Fără să știe, aceasta tocmai îi distrusese Lindei o speranță. Până atunci, în secret, tânăra întreținuse o iluzie: se convinsese de un șiretlic al lui Craig, pentru a-și scuza un impuls subit, de necontrolat. Dar, la urma urmei, își spusese pentru a-și dovedi amorul propriu, cele două explicații nu erau contradictorii: poate și Craig simțise dorința sinceră de a o săruta.

***

Victoire nu-i mai permisese niciodată lui Crispin să meargă în vizită la Barbara. De la plecarea Tinei, aveau vești despre el prin Craig. Victoire nu avea intenția să-l trimită înapoi la internat înainte de Paște. Craig se ocupa foarte mult de copil, îl lua deseori în deplasările sale. Într-o zi, hotărî să-și onoreze promisiunea de a-l conduce la bătrânii săi prieteni, Matthew-John și Sadie, foștii servitori ai lui Victoire, acum angajați pe domeniul Montgaye.

– Trebuie să-l văd pe Lucian Montgaye pentru afaceri, îi explică. Voi mânca de prânz acolo. Dacă vrei să ne însoțești, ne va face plăcere, îi spuse Lindei.

Tânăra fată acceptă invitația. Craig aduse copilul la birou dimineață și după ce lichidă afacerile curente, porniră la drum.

Montgaye, la câțiva kilometri doar, pentru o pasăre ce zbura, necesita totuși o dimineață de călătorie, din cauza drumului întortocheat, care urma această coastă tăiată și înconjura flancul munților. Părăsiră curând plantațiile de trestie de zahăr din sudul insulei. Relieful vulcanic dădea peisajului aspecte stranii. De-o parte a drumului se înălțau stânci de forme tăiate și răsucite, de cealaltă, spre interiorul terenurilor, se întindea pădurea tropicală.

Domnul și doamna Montgaye posedau o plantație de arbori de cacao. Casa rustică, din granit, era minunat de bine adaptată climatului și păstra o răcoare binevenită. Crispin se repezi spre Matthew-John și Sadie și le sări de gât, nebun de bucurie. Familia Montgaye le oferi aperitive musafirilor, într-un salon întunecat de obloanele trase.

Copilul insistă să mănânce la bucătărie, în compania prietenilor săi. Linda se ospătă: prânziră cu „calaloo“, o supă rece de crabi, pui cu șofran și o delicioasă înghețată din nucă de cocos. După masă, bărbații plecară să se plimbe pe proprietate. Tânăra fată li s-ar fi alăturat cu plăcere, dar doamna Montgaye îi oferi o cafea pe verandă, la umbra unor imortele uriașe. Supranumite „mama cacao“, aceste plante superbe, erau cultivate mai ales pentru răcoarea protectoare pe care o oferă plantelor tinere, îi explică ea Lindei.

Vioaie și prietenoasă, doamna Montgaye ceru vești despre cunoștințele sale. Îi vorbi despre Barbara cu multă simpatie. Ce păcat pentru ea să trăiască în izolare de la moartea lui Nelson Paul... Sărmana! Ar trebui să se recăsătorească. Dar cum nu întâlnește pe nimeni, din nefericire, această eventualitate pare

puțin probabilă. În afară de Craig, care păstra cu gelozie secretul proiectelor sale matrimoniale, nu mai vedea aproape pe nimeni.

Victoire de Faye se comporta cu totul altfel! Ea, cel puțin nu-și ascundea intenția de a renunța la starea de văduvă, cât mai repede posibil! Dar trebuia și înțeleasă: se gândea la siguranța sa materială. Deoarece, în ciuda aparențelor, n-are o poziție foarte confortabilă. Moștenise doar averea personală a lui Roland de Faye. „Frumosul Trandafir“ nu-i aparține; proprietatea îi va aparține lui Crispin, la majorat și, până atunci, Craig fusese însărcinat să-l administreze și să vegheze interesele băiețelului. Dar, cu siguranță, Linda știa toate acestea?

Tânăra fată declară deschis că nu era la curent cu nimic și asta n-o împiedică pe doamna Montgaye să continue să-și deschidă inima asupra acestui subiect. Când Linda dezminți cu energie că știa ceva despre viața particulară a lui Craig și a lui Victoire, interlocutoarea îi spuse cu amabilitate:

– Nimeni nu știe adevărul cu exactitate. Dar dacă Roland de Faye nu i-a lăsat moștenire soției totalitatea bunurilor sale, cu siguranță nu este fără motiv. Craig i se părea mai demn de încredere decât a doua sa soție, pentru a asigura viitorul copilului.

Cum discuția friza bârfa, Linda întâmpină cu recunoștință sosirea lui Crispin. Încântat, le dădu noutăți despre prietenii săi: pisica făcuse pui, Matthew-John îi oferise lui Sadie o rochie nouă pentru Vaval...

Apoi se întoarseră cei doi bărbați din plimbare. După-amiaza se desfășură în mod plăcut, discutând despre orice. Când umbrele începură să se alungească pe sol, Craig dădu semnalul de plecare.

Linda se simțea puțin vinovată că nu oprise volubilitatea doamnei Montgaye. În tot cazul, această femeie părea foarte perspicace. Evident, în aceste circumstanțe, Victoire avea tot interesul să-l ia de soț pe Craig, a cărui atitudine arogantă se explica acum: o avea în puterea lui și nu trebuia s-o mnejaze. Era liber și puternic.

La începutul călătoriei, Crispin discută vesel cu ei. Curând, totuși, se întinse pe scaunul din spate și adormi. Craig și Linda tăcură pentru a nu-l deranja. Crispin se trezi tresărind când străbăteau Fort Belain, scoțând o exclamație. Scoase un pachet cu scrisori din buzunarul hainei și le privi cu un aer înciudat.

– Mama îi ceruse Doriei să-i ducă la poștă corespondența, dar cum ea nu mergea în oraș, mi-a încredințat-o mie, explică. Și am uitat!

– Nu-i grav, îi spuse Craig. Dă-i-le Lindei. Mă voi opri în fața poștei.

– De acord.

Îi întinse scrisorile tinerei fete, care le așeză pe genunchi. Brusc, un detaliu îi atrase atenția și se încordă. Când Craig parcă, nu se mișcă, țintuită parcă în scaunul său.

– Ce ai? o întrebă acesta.

Linda îi indică un plic adresat Barbarei, având pe el un scris stângaci, ca cel de pe scrisoarea anonimă...

Acesta luă plicul, îl cercetă cu atenție, aruncă o privire spre copil, absorbit de inventarierea propriilor buzunare și-l păstră.

– Expediază restul! îi ordonă Lindei.

Apoi, îl lăsă pe Crispin acasă și de acolo, o duse pe Linda la birou. Puse scrisoarea pe o masă.

– Adineaori, păreai împietrită. De ce?

Tânăra fată roși.

– Am fost stupefiată să găsesc ăsta în corespondența doamnei de Faye.

– Poate ai recunoscut scrisul? Nu mă înșel?

– Știi așadar. Cine ți-a spus? Barbara?

– Nu, nu mi-a mărturisit niciodată nimic. Tina menționase asta.

– De la cine deținea informațiile?

– De la... doamna de Faye.

– Altfel spus, direct de la sursă! exclamă Craig cu ironie. Dar asta nu explică de unde cunoști scrisul, continuă.

– Am găsit într-o zi, absolut din întâmplare, una din aceste scrisori anonime și apoi, spre marea mea rușine, mărturisesc că am citit-o. Pe de altă parte, Crispin m-a prevenit; mama sa vitregă se antrena să scrie cu mâna stângă, mi-a spus cu inocență odată.

Craig îi puse întrebări mai precise: ea îi povesti în amănunt cele două incidente și cum intuiția sa stabilise o legătură între ele.

– Totuși, nu voiam să cred! încheie Linda.

– Și acum?

– Sunt obligată să accept trista realitate!

Craig desfăcu plicul și citi în tăcere.

– Când citești una, le-ai citit pe toate, comentă cu un aer dezgustat.

Păru că se gândește o clipă și mărturisi:

– Și eu aveam niște bănuieli.

– Tu? Asupra doamnei de Faye?

– Dar nu aveam nici o dovadă să-i aduc Barbarei. Acum, este altceva. Mulțumesc, spuse, vârând scrisoarea în buzunar. Voi putea rezolva problema rapid. Te pot conduce?

Complet năucită, cu mintea confuză și copleșită de întrebări, Linda răspunse:

– Nu, mulțumesc. Prfere să mă întorc cu scuterul. Voi avea nevoie de el, mâine dimineață.

Măcar de n-ar fi fost atât de rece! tună și fulgeră tânăra fată în sinea sa. Cât ar fi dorit să-i pună niște întrebări despre relațiile sale cu Victoire! Cum vor decurge evenimentele?... Din ușă, se întoarse și întrebă:

– Îi comunici tu vestea Barbarei?

– Desigur. În cazul în care nu-i spui tu prima.

– Eu? Oare, într-adevăr, pot? Îmi dai voie?

– Bineînțeles. De altfel, mă mir de discreția ta. De ce nu i-ai împărtășit bănuielile? Ești prietena ei.

– Simțeam că nu am acest drept. Ar trebui să bănuiești motivul...

Craig nu se ridică.

– Ei bine, acum ai binecuvântarea mea! exclamă.

Uluită, Linda îl privi cu atenție. Părea complet indiferent. Totuși, Barbara avea acum mijloacele de a o da în judecată pe Victoire. Nu-și făcea griji pentru Victoire? Și dacă, în realitate, nimic nu-l lega de Victoire? Și dacă...

Fără măcar să-și fi formulat o speranță zadarnică și înșelătoare în legătură cu întrebarea sa, obținu un fel de răspuns în ceea ce întrebă Craig:

– Ce ai spune dacă ți-aș anunța intenția de a o cere pe Barbara în căsătorie?

Capitolul 10

Timp de câteva secunde, Linda fu cuprinsă de o mulțime de emoții contradictorii. Șocul îi provocă o durere intensă și fu aruncată într-o disperare fără margini. Oare de ce o impresiona soarta ei nefericită? În afară de câteva complimente indirecte și a unor rare dovezi de amabilitate, Craig nu-i dăduse niciodată atenție. Nimic din comportamentul lui nu-i permisese vreodată Lindei să-și facă speranțe nesăbuite. Totuși, în mod stupid, tânăra fată se lăsase pradă iluziilor. Își imaginase prostește că, dacă o respingea pe Victoire, se va întoarce spre ea... Cât se simțea de ridicolă, acum! Dacă o aprecia, era numai ca secretară, eficientă și plină de zel. În calitate de femeie, nu-i trezea nici un sentiment.

Și totuși... Totuși... Oare cum ajunsese să-și facă asemenea idei? Așa nesăbuite cum erau, aceste năzuințe nu apăruseră din neant! Linda își reaminti fără greutate câteva detalii semnificative, a căror interpretare da loc la echivoc.

În dimineața sosirii sale la birou, mâna lui Craig nu întârziase oare puțin cam mult timp pe umărul ei? Ea însăși, nu-și trădase de mai multe ori tulburarea la atingerea sa, ca atunci când îi pansase degetele? Și când o sărutase, în mașină, în timpul apusului de soare, nu-și exprimase o înflăcărare inutilă? Mai era și episodul fotografiei. Și... Dar la ce bun, de acum? Pentru că el însuși, tocmai îi nimicise visele... Barbara se bizuise întotdeauna pe Craig; cearta lor nu schimbase nimic, se împăcaseră pentru totdeauna. Linda trebuia să se bucure pentru Barbara.

Craig o observa cu intensitate, cu un aer întrebător. Aștepta răspunsul la întrebare. Cu un nod în gât, Linda reuși să articuleze cu greu câteva sunete:

– Eu... sunt... extrem de surprinsă. Și, firește, încântată pentru amândoi. Dar... în sfârșit... Credeam...

Se întrerupse, incapabilă să exprime o idee coerentă. Cu ochii încă ațintiți asupra sa, Craig întrebă:

– Când mi-am oprit vizitele la Barbara, nu ți-a spus motivul?

– Nu.

– Ea este cea care a luat inițiativa acestei decizii. N-ai avut curiozitatea s-o întrebi?

– Nu părea dornică să-mi vorbească. Și când am vrut să abordez subiectul cu tine, n-ai catadicsit să-mi răspunzi.

– În ciuda dorinței de a o ajuta, nu puteam să fac realmente nimic pentru Barbara. Voia să evite scandalul și a cedat șantajului acelor faimoase scrisori, încetând să mă vadă. După moartea lui Nelson, s-a închis în durerea ei. Deja nu întâlnea prea mulți prieteni, dar apoi, de teama cancanurilor, s-a rupt complet de ei. Victoire va plăti pentru asta, voi avea eu însumi grijă.

– O merită. Dar... Din spusele Tinei, Victoire și cu tine încheiaserăți un... angajament.

– Asupra capitolului căsătoriei? Niciodată. Victoire nu mă interesează. Am cântărit-o de mult timp și își face iluzii dacă mai crede în aceste planuri.

– Și în tot acest timp, tu o iubeai pe Barbara... reflectă Linda cu voce tare, pentru a încerca să se convingă și să se obișnuiască până la urmă cu această idee.

– Încă nu i-am cerut mâna.

– Dar îți cunoaște sentimentele.

– Așa cred. Dar spune-mi: de ce ai fost atât de surprinsă de anunțul acestei vești?

– Din cauza acestei despărțiri dintre voi. Și Tina mă convinsese de viitoarea căsătorie cu Victoire. De altfel, îmi părea rău pentru Barbara, deoarece sunt sigură că te iubește.

– Și dacă nu aveam acest plan de a mă căsători cu Barbara?

Linda îl privi fără să înțeleagă.

– Ți-ai fi încercat norocul să mă prinzi în plasă? o întrebă cu brutalitate.

La acest sarcasm, Linda deveni stacojie.

– Este absolut ridicol! exclamă, luată pe nepregătite.

– Te-ai fi mulțumit s-o compătimești pe Barbara și nimic mai mult?

– Presupun că da.

– Și acum, te bucuri pentru ea?

– Desigur, ți-am spus-o deja, explică Linda cu demnitate.

Și totuși, vestea îi străpunse inima.

***

Așezată, în compania Barbarei, pe verandă, Linda tocmai îi povestise prin ce întâmplare extraordinară descoperise adevărul despre scrisorile anonime. Se lăsă o tăcere grea. După un timp, Barbara oftă:

– Bineînțeles, în afară de Victoire, într-adevăr nu vedeam cine mă putea urî atât de mult. Dar nu mi-o imaginam totuși în stare să se coboare la asemenea procedee.

– Dar pe ce se baza exact șantajul?

– Craig și cu mine am înțeles de curând. Îți amintești de Salomon Bain, bărbatul acela pe care l-a întâlnit Craig în noaptea lui Vaval? Ei bine, Craig a reușit să-i smulgă lămuriri prețioase. Prin intermediul lui Craig, el voise să-i vândă lui Roland informații despre o aventură între Victoire și un om de afaceri francez. Îi întâlnise la hotelul în care Salomon Bain lucra.

– Este adevărat?

– În tot cazul, lui Victoire i-a fost teamă de dezvăluirile acestui bărbat, răspunse Barbara. L-a plătit gras; de aceea n-a venit la faimoasa întâlnire. Cu reputația salvată, Victoire s-a încrâncenat asupra lui Craig și a mea. Craig îi „omorâse" soțul, striga în gura mare, lăsându-l să plece pe mare doar cu Nelson, pentru a rămâne cu mine în apartament. Salomon Bain părăsise insula; nu se mai temea de nimic și continuă să amplifice această poveste: rămăsesem amândoi singuri până la miezul nopții și aflasem vestea accidentului după toată lumea, evident, prea ocupați cu altceva... Foarte subtil, Victoire a lăsat să planeze bănuiala, fără să afirme vreodată ceva cu adevărat, dar oamenii începuseră să clevetească... Apoi, am primit acele scrisori. Mi-a fost foarte teamă pentru Craig și pentru „Frumosul Trandafir" și i-am interzis să continue să mă vadă.

– Victoire voia să se căsătorească cu Craig?

– Mi-am dat seama de asta mai târziu. Am crezut chiar în succesul tentativei sale!

– N-aveai încredere în Craig?

– Te asigur că da! susținu gazda. Chiar și acum, toată această poveste ar putea cauza prejudicii teribile „Frumosului Trandafir“ și lui Crispin. Deoarece Victoire nu se va mișca de acolo!

– Craig va reuși să încheie un acord cu ea. Acum are armele necesare.

– Draga mea Linda, exclamă Barbara râzând fericită, nu știi cât sunt de mulțumită să mă întorc în sfârșit la o viață normală. Să-l revăd pe Craig când doresc! Și pe Crispin! Va trebui s-o oblig pe Victoire să ridice interdicția. Nu-ți poți imagina ușurarea mea!

Barbara va cunoaște o bucurie și mai mare. Dar, desigur, Linda nu are dreptul să-i dezvăluie planurile lui Craig. Oricum, îi invidia mulțumirea și plăcerile din viața sa viitoare, în comun cu Craig; se va putea sprijini de acel bărbat puternic și bun sfătuitor, vă împărți cu el bucuriile și necazurile zilnice... Cât i-ar fi plăcut Lindei să fie în locul ei!

– Ba da, îmi imaginez foarte bine, răspunse.

***

Fuseseră tăiate ultimele trestii, se cântăriseră ultimele încărcături și pietrele de moară măcinaseră ultimele serii. Recolta fusese extraordinar de bună; muncitorii încasaseră prime substanțiale și sărbătoriră cu bucurie terminarea muncilor grele.

Linda stabilise încheierea „ratoonului“ ca limită a sejurului la Madenina. Totuși, Craig nu-i dăduse încă ocazia să formeze secretara care-i va urma. Neputându-se resemna să plece din proprie inițiativă, tânăra fată îi scrise unchiului pentru a-i cere să fixeze data întoarcerii sale.

În așteptarea răspunsului, trăi o săptămână de frământări: pândea anunțul oficial al căsătoriei lui Craig cu Barbara. Totuși, nu fu divulgat nimic. Patronul își reluase obiceiurile de odinioară; venea în weekend la masa de prânz și trecea să bea un pahar, o dată, sau de două ori pe săptămână. Își regăsiseră prietenia afectuoasă, dar nici unul, nici celălalt nu-i mărturisi Lindei ceva referitor la viitorul lor. Uimită și jignită, tânăra fată refuza să-și întrebe gazda. Oricum, în curând va fi departe de Madenina, se gândi străduindu-se să simuleze indiferența, pentru a-și uita durerea.

Crispin venea deseori să-și petreacă ziua la Barbara; în convenția lor, Craig pretinsese această clauză. Într-o frumoasă dimineață, anunță plecarea lui Victoire la Paris.

– Deja? exclamă Barbara, care probabil se aștepta la o asemenea decizie.

– Și-a făcut bagajele, declară copilul. Pleacă de asemenea Sinbad, Doria și Dickon.

– Dar tu? Și tu pleci în Europa? întrebă Barbara.

Crispin scutură din cap.

– Nu înainte de terminarea vacanței de Paște, declară copilul.

Venind să-l ia pe băiețel, Craig le dădu în aceeași seară detalii mai ample.

– Victoire nu mi-a lăsat timp să mă gândesc și să iau măsuri, anunță. M-am gândit să-ți încredințez supravegherea lui Crispin, îi spuse Barbarei. Firește, Victoire este furioasă, dar nu are de ales.

– De ce atâta grabă? întrebă Barbara.

– Plecarea sa coincide cu a domnului Martineau.

– Omul de afaceri despre care vorbea Salomon Bain, îi explică tânăra femeie Lindei.

– Este văduv și pe deasupra, fabulos de bogat. Victoire nu vrea să-l lase să-i scape din mână, adăugă Craig cinic.

Aruncând o privire în jur, întrebă:

– Unde este micul nostru protejat?

– În grădină. Se amuză cu pisica.

Tot nici o aluzie la căsătoria lor... medită Linda. Totuși, plecarea lui Victoire trebuia să le aducă o anumită ușurare: femeia aceasta perfidă nu mai putea fi o povară amenințătoare pentru viața Barbarei. La capătul răbdării, Linda va pretinde explicații în seara aceasta. De ce nu avea încredere în ea? Dar amorul propriu o reținu.

***

În ziua plecării lui Victoire, Crispin se instală în bungalou. A doua zi, Linda primi un răspuns de la unchiul său. Efectiv, era timpul să gândească să-i găsească o înlocuitoare; Craig Napier îi aprecia probabil munca, dar aranjamentul era numai provizoriu, va trebui să-i amintească asta, îi scria. Linda nu trebuia să se grăbească, dar se va putea întoarce, de exemplu, după sărbătorile de Paște.

Unchiul îi împărtășea și alte vești: Tina se logodise cu un tânăr bărbat strălucit, care lucra în finanțe, de Paște, ea își va

părăsi serviciul pentru a se ocupa de decorarea noii sale locuințe. Ian Perse pleca împreună cu Președintele director general al societății, într-un turneu de informare publicitară, în marile capitale europene; documentarul avusese un veritabil succes și va rula pe ecrane la toamnă.

La ideea reîntoarcerii Linda fu copleșită de un val de descurajare. Barbara își dădu probabil seama de asta, deoarece îi propuse să-i anunțe ea însăși vestea lui Craig.

Tânăra fată îi mulțumi, dar refuză.

– Menajază-l! o sfătui gazda. Alege momentul. Dacă vrei, îl pot invita duminică seara la cină. Voi face astfel, încât să vă las singuri la sfârșitul mesei.

Dar Linda insistă să rezolve această problemă de serviciu la birou. Craig va pretexta, cu siguranță, niște dificultăți, dar va trebui să accepte până la urmă. Oricum, nu-i era teamă de el. De ce-i venise Barbarei în minte acea idee ciudată?

Linda petrecu o noapte agitată și-și repetă cu conștiinciozitate lecția. Mai ales trebuia să fie de-o fermitate inflexibilă.

Se hotărî să amâne corvoada pentru sfârșitul zilei, pentru a nu avea de suportat proasta lui dispoziție prea mult timp. Linda se gândi să-i impună un fel de ultimatum, care să aibă asupra lui efectul unei bombe, dar Craig primi vestea cu cea mai perfectă indiferență. La sugestia de a forma o înlocuitoare, întrebă cu amabilitate:

– Da, era prevăzut. Te-ai gândit la cineva anume?

În mod curios, Linda se simți aproape decepționată de această acceptare apatică.

– Nicola St.John, propuse.

– De ce?

– Este inteligentă, bine educată și, adăugă privindu-l pe Craig drept în ochi, are o calitate pe care o consider esențială.

– Care?

– Statornicia. Îi este fidelă iubitului ei și nu se poate îndrăgosti de tine. Iată-te așadar liniștit.

La această înțepătură neașteptată, Craig ridică mirat o sprânceană, dar nu făcu nici un comentariu.

– Perfect. Cere-i să treacă să mă vadă mâine dimineață. Vei începe imediat după aceea. Așadar, îmi prezinți demisia?

– Da, confirmă Linda, cu moartea în suflet.

– Foarte bine, o accept.

Se ridică și luă un portchei.

– Până atunci, am să-ți încredințez o mică treabă.. Urmează-mă și ia blocnotesul, vrei? Mergem la Casa mare.

Servitorii lui Victoire plecaseră în acea dimineață, îi explică Lindei în mașină, dar se vor întoarce pentru a termina valizele și a le expedia. Pentru a le ușura sarcina, Craig îi va dicta Lindei o listă pentru ei.

Deschise ușa-fereastră și o precedă în vestibulul elegant.

– Ai vizitat deja casa? o întrebă.

– Doar salonul în care s-a desfășurat recepția, camera lui Crispin și bucătăria în care am mâncat o dată de prânz toți trei, răspunse Linda.

– Ei bine, îți voi arăta și restul. Biblioteca, o anunță, deschizând o ușă. Și iată sufrageria mare și cea mică, pentru mesele în familie, sau recepții intime.

Linda admiră îndelung somptuozitatea decorului, mângâie strălucirea patinată a mobilelor vechi, de-abia îndrăznind să meargă pe covoarele splendide care acopereau dalele de

marmură. Apoi, Craig o conduse la primul etaj, pe scara monumentală. Pătrunseră pe rând în fiecare dintre camerele inundate de lumina aurie a apusului de soare. În cele din urmă, ajunseră într-o lungă galerie, în care erau expuse obiecte de artă: picturi, tapiserii și o colecție de cristaluri.

– Galeria de portrete a familiei de Faye, începând din secolul al XVII-lea, îi explică, arătându-i cu degetul o serie de tablouri. Iată-l pe primul proprietar al „Frumosului Trandafir“, constructorul casei. Al doilea fiu al său, moștenitorul domeniului, cel mai mare murind de friguri galbene... Stră-stră-străbunicul lui Crispin, căsătorit de trei ori; iar aici bunicul și mama lui, prima soție a lui Roland. După cum vezi, femeile pozau foarte tinere pentru posteritate, în deplina strălucire a frumuseții lor, dar bărbații așteptau în general puterea vârstei; cu siguranță, de aceea Roland nu figurează printre strămoșii săi.

Ca pentru a preveni o întrebare a Lindei, adăugă:

– Nici Victoire nu este aici. De altfel, i-a reproșat enorm lui Roland că nu s-a achitat de aceste obligații ale tradiției, cât era în viață. Totuși, chiar dacă trăia, nu i-ar fi făcut probabil plăcerea.

– De ce? întrebă Linda.

– A făcut o greșeală luând-o de soție și mi-a mărturisit asta înaintea morții sale. De aceea, mi-a încredințat, prin testament, tutela lui Crispin. Victoire nu i-a iubit fiul niciodată, iar de la povestea cu moștenirea, aproape l-a urât.

Se apropie de o fereastră și întrebă:

– Ce crezi despre panoramă? Întotdeauna am considerat vederea din acest loc extraordinar de frumoasă.

Craig avea dreptate. Domeniul se deschidea spre grădini, peluzele mărginite de grupuri compacte de flori, coborau în terase până la o suprafață artificială de apă. De cealaltă parte a iazului, o broderie fină de frunze de palmieri și de cocotieri se contura în umbră, pe cer. În planul din spate, o mică plantație de bananieri mai adăuga o nuanță suplimentară acestui evantai de verde și brun. O briză ușoară anima tabloul și frunzele foșneau încet.

– De data aceasta, Victoire nu se va întoarce, murmură Craig, în picioare lângă Linda. După părerea mea, nu va întârzia să anunțe că s-a recăsătorit.

– Dar locuința aceasta îi aparține! N-o poate părăsi astfel! exclamă ea.

– Este a lui Crispin, o corectă Craig. Face parte din domeniu.

Făcu o pauză și reluă:

– Presupun că ești foarte hotărâtă să te întorci în Anglia? Nu te-ar interesa un loc de guvernantă?

– Guvernantă? Aici? În casa asta? exclamă Linda, accentuând cuvintele cu un aer neîncrezător.

– Poate ar fi trebuit să prezint lucrurile mai elegant. Termenul de „castelană“ ți-ar plăcea mai mult?

– Dar este absurd! Ce vrei să spui? Cauți pe cineva care să-i ofere ospitalitate lui Crispin în timpul vacanțelor școlare? Și cum aș putea să mă ocup singură de o casă atât de vastă și de luxoasă?

Craig o observă cu o seriozitate intensă:

– De fapt, continuă, nu mă gândeam să-ți impui această îndatorire singură. Eu însumi plănuiesc să mă instalez aici.

Linda scutură capul cu un aer tulburat. Ce propunere aberantă!

– Tu? Dar în acest caz... articulă slab.

– Ei bine, în aceste condiții, vei locui aici împreună cu Barbara. Ai intenția să trăiești aici?

– Da, pentru a apăra stabilitatea cu Crispin.

– După căsătorie?

– Sper.

– Cu Barbara? Dar nu vei avea nevoie de serviciile mele.

Se întoarse brusc și adăugă:

– Să mergem. Nu apreciez deloc comicul acestei glume. Și mă surprinde că o crezi nostimă.

– Nu glumesc, replică Napier.

O prinse de încheietura mâinii și o obligă să-i stea în față.

– Sunt serios, Linda. Am hotărât să mă instalez aici și am nevoie de tine alături. Da, de tine. Nu de Barbara, nici de nimeni altcineva. Doar de tine. Ascultă-mă Linda: am onoarea să te cer în căsătorie. Și dacă găsești asta nostim, ei bine...

Aceasta îl privea, cu ochii mari de stupoare. Cu siguranță, visa cu ochii deschiși! Craig, acest bărbat distant, inaccesibil, dragostea ei imposibilă, îi făcea o declarație? Asta depășea închipuirea! Era pur și simplu absurd!

– Este foarte necinstit, ezită Linda. Te vei căsători cu Barbara. Eu... în sfârșit, am încercat să mă bucur pentru voi doi. Când m-ai anunțat...

– Ce ți-am spus, cu exactitate? o întrebă, luându-i mâinile în ale sale și atrăgând-o spre el. Amintește-ți: ți-am pus pur și simplu o întrebare. Făcând această supoziție, îți întindeam o

capcană și căutam numai să-ți cunosc sentimentele, inima mea. De altfel, ideea venea de la Barbara, nu de la mine.

– Așadar, n-ai intenționat niciodată să te căsătorești cu ea? Era doar...?

– Doar pentru a-ți testa reacțiile, confirmă Craig. Barbara a ghicit de mult timp iubirea ce ți-o port. Când i-am împărtășit incertitudinea și temerile mele, mi-a sugerat această stratagemă. După ea, șocul emoțional trebuia să te constrângă să-ți dezvălui sufletul.

– Ei bine, ai considerat rezultatul concludent?

– La drept vorbind, n-am fost sigur de nimic. Ai primit vestea fără să crâcnești și imediat după aceea ne-ai urat toată fericirea din lume. Totuși, mi-ai părut puțin prea insistentă în asigurările de sinceritate și puțin firească. Și apoi, dacă erai atât de mulțumită pentru noi, mi-ai fi pus întrebări despre trecutul relației noastre, despre planurile de viitor. În loc de asta, ai închis discuția cât mai repede posibil, cu o evidentă ușurare. I-am povestit conversația Barbarei și i-am mărturisit îndoielile mele. Pentru ea, impasibilitatea ta reprezenta o dovadă suficientă, dar m-a sfătuit totuși să prelungesc acest mic joc. Mai devreme sau mai târziu, vei pune întrebări, credea ea și îți vei trăda astfel interesul.

– Și ai acceptat?

– Da, dar în același timp eram ferm hotărât să-mi încerc norocul, cerându-te în căsătorie și mărturisindu-ți acest șiretlic. Dar nu mi-ai dat deloc timp să aleg momentul! Adineaori, mi-a fost foarte greu să-mi păstrez sângele-rece... Am fost realmente gata să-mi pierd controlul reacțiilor. Și apoi, am avut ideea de a te aduce aici...

Uitându-și treptat neîncrederea și stupoarea, Linda, în ciuda oricărei rațiuni și credibilități, reveni la realitate: așadar, Craig îi oferea ceea ce nu îndrăznea să viseze, îi cerea să-și împartă viața cu el! Amețită de fericire, murmură pe un ton malițios:

– De câte frământări ne-ai fi scutit pe amândoi, dacă ai fi început prin a-mi pune frumoasa întrebare!

O lumină se aprinse în privirea lui Craig.

– Să înțeleg oare...?

– Cine știe? îl tachină Linda. În definitiv, Barbara nu știa cât mă antrenasem pentru a-mi ascunde emoțiile în fața voastră! Oare nu tu însuți îmi atrăsesei cu grijă atenția?

– În ziua aceea, ar fi trebuit să-mi tai limba! Dar eram atât de exasperat de admirația naivă a acelor prostuțe dinaintea ta! Cum aș fi putut bănui modul în care îmi vei copleși viața și gândurile? Dacă ai ști cât am suferit când acel tânăr fără experiență, ambițios, a venit să te întâlnească aici! Din fericire, Barbara m-a liniștit referitor la natura relațiilor voastre. Dar totuși, te-am sărutat! În acel moment, n-ai ghicit nimic?

– Era doar pentru a onora o tradiție...

– Și ai crezut? După un sărut atât de pasionat?... Din partea mea, a existat atunci o oarecare speranță, deoarece, pentru o clipă ți-ai pierdut răceala indiferentă. Dar ți-ai regăsit repede masca de insensibilitate...

– Trebuia. Nu îndrăzneam să cred în sinceritatea ta. Nici un semn nu-mi permitea să-ți acord încredere și să te iau în serios.

– Ce prost am fost că n-am insistat! Totuși, Barbara te-ar fi putut lămuri asupra intențiilor mele. De ce nu i-ai vorbit în acea seară?

– Puțin, pentru a nu pierde prospețimea acestei amintiri și a o păstra pentru mine singură, admise Linda. Și apoi, o credeam îndrăgostită de tine și-mi era teamă să n-o rănesc. Oricum, când i-am mărturisit mai târziu, nu mi-a spus adevărul; mi-a confirmat frivolitatea acestui lucru, invocând, ca și tine, tradiția seculară.

– Vicleana! exclamă Craig izbucnind în râs.

Se aplecă și atinse cu un sărut ușor buzele Lindei.

– De acum, ne vom săruta deseori, fără a ne căuta scuze... îi șopti. Să știi că Barbara n-a fost niciodată îndrăgostită de mine, nici eu de ea! L-a iubit prea mult pe Nelson pentru a lăsa pe cineva să-i ia locul în inima ei. Poate mai târziu, dar acum, durerea îi este prea recentă. Cât despre mine, o apreciez enorm, dar ca pe o prietenă foarte dragă, nimic mai mult. Nu m-a încântat și nu m-a vrăjit niciodată, ca tine.

– Dar ai sărutat-o!

– Te-a chinuit demonul geloziei? Întotdeauna am sărutat-o pe Barbara, încă de când trăia Nelson, este modul nostru de a ne exprima afecțiunea reciprocă. Nu văd de ce am înceta asta. În plus, sărmana Barbara nu primește deloc sărutări. Te-ai liniștit?

– D... da. Totuși, într-o noapte, am văzut-o în brațele tale; mă întorceam dintr-o plimbare și nu m-am putut împiedica să surprind scena.

– Ah, ziua în care primise prima „scrisoare de dragoste“ de la Victoire. O îngrozea ideea unui scandal în care aș fi fost implicat. În seara aceea, pe jumătate moartă de rușine, a hotărât să înceteze să mă vadă. Am încurajat-o cum am putut mai bine,

mângâind-o. Nu cunosc alte metode. Iată, acum știi totul... Ce lungă așteptare, din ziua în care vocea ta m-a sedus la telefon! Nu mai speram să te întâlnesc vreodată...

Încet, Linda își eliberă mâinile și le puse pe pieptul lui Craig.

– Ah, Linda! exclamă acesta, strângând-o mai puternic.

Cu o dorință imperioasă, buzele fierbinți puseră stăpânire pe ale sale. Tânăra fată se clătină; lumea întreagă părea că se răsturnase brusc într-o irealitate nebuloasă; vederea i se împăienjeni și închise ochii. Nu mai exista nimic altceva decât plăcerea încântătoare și plenitudinea acestei clipe fantastice. Comunicau total, cu pasiune, în setea de a-și dovedi unul celuilalt puterea iubirii lor.

Înflăcărarea imperioasă a sărutărilor nestăvilite îi umplea de-o încântare îmbătătoare. Li se deschidea un viitor fericit, care le va împlini toate dorințele de succes: vor cunoaște voluptățile de nespus ale iubirii, bucuriile de zi cu zi ale vieții comune; desigur, vor trece și prin perioade dificile, poate prin furtuni puternice, dar liniștea și siguranța căsătoriei îi va ajuta să le depășească.

Craig reuși, în sfârșit, să ridice capul, cu un lung oftat de regret. Privirea avidă cerceta trăsăturile feței și formele trupului Lindei.

– Slavă Domnului! exclamă. Intuiția nu m-a înșelat când ți-am bănuit sufletul pasionat. Și ești a mea!... Dar de când?

Linda căută în memorie și-i povesti totul: cât o invidiase pe Barbara și cât suferise, expusă chinurilor incertitudinii, cu inima mistuită de dragoste.

– Oare cum aș fi putut bănui? obiectă Craig. Camuflajul tău nu lăsa să se întrezărească nimic...

– Când ai lăsat impresia c-o părăsești pe Barbara, am încercat chiar să te urăsc...

– Dar mă chinuia și îndoiala. Tina flecărea mult și am aflat de la Victoire vești despre admirația excesivă a lui Ian Perse față de tine...

Ultimele raze ale apusului se stinseră. Strânși unul lângă celălalt, cu coatele rezemate de pervazul ferestrei, contemplau peisajul, cuprins treptat de umbrele nopții, discutând despre planurile de viitor. La un moment dat, Linda exclamă, tachinându-l:

– Nu m-ai adus aici pentru a întocmi un inventar?

– Lista aceasta nu există! exclamă Craig râzând. Era un șiretlic!

– Ca și povestea aceea cu sărutul, din seara în care am văzut frumoasa rază verde a apusului de soare din Madenina! îl învinui Linda.

– Da, mint foarte bine, când împrejurările o cer. În război, ca și în dragoste, sunt permise orice mijloace pentru a ajunge la țintă...

Îi înăbuși slabele proteste cu o îmbrățișare tandră.

Mai târziu, o informă despre măsurile luate față de Victoire. În teorie, nu avea dreptul la nimic în plus, în afara banilor moșteniți la moartea lui Roland. Totuși, Craig îi va plăti un procentaj confortabil al veniturilor „Frumosului Trandafir"; și pentru că ea nu dorea să-i ofere lui Crispin căldura unui cămin, se vor instala amândoi în Casa Mare, până la majoratul băiețelului.

– Apoi, dragostea mea, va trebui să renunțăm la această plăcere și să ne instalăm în altă parte.

– Unde? întrebă Linda.

– Nu știu încă. Poate-ți voi construi o cabană din lemn, glumi Craig.

– Nu va rezista mult timp la ploile voastre... noastre torențiale, observă tânăra fată.

– Din tablă ondulată? Sau beton armat? Alege!

– Cu tine, voi trăi oriunde, în orice condiții, îi răspunse Linda vesel. Chiar și într-o vizuină, sau o peșteră!

– Oricum, ne va trebui mult spațiu și o grădină mare, pentru copii...

– Mă încred în întregime în tine!

Plecară mână în mână, râzând vesel, pregătindu-se să părăsească locurile, cu chipurile radiind de fericire. Ochii le reflectau seninătatea și siguranța nesfârșită a îndrăgostiților care au încredere în viitorul lor.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98.
tel.: 021-665.45.65

Tipărit la

TIPOGRAFIA ALCRIS

Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1
București
Tel: 021 224 16 98
021 665 45 65